STEAGURI PE CÎMP

NICI MUNCĂ FĂRĂ PÎINE,
NICI PÎINE FĂRĂ MUNCĂ!

Dimineți de-a rîndul, străzile comunei Axente Sever din județul Sibiu se trezeau din somn în vuietul bine dispus al camioanelor escortate de multe biciclete. Priveliștea era animată și sărbătorească, întrucît fluturau steaguri purtate de cei ce porneau în această coloană pentru a îndeplini ritualul unei munci consacrată acum în calendarul pionieresc. Prima remarcă pe care comandanții instructori au făcut-o cu mulțumire a fost disciplina cu care s-a răspuns la frecvență. Puținele absențe au fost de excepție și s-au autoeliminat tot din primele zile. Cei ce nu s-au arătat de la bun început atrași de ideea că o muncă folositoare, dăruită tuturor, nu poate fi altfel decît și în folosul tău, și-au regretat neînțelegerea. Coloana pionierilor se depărtase de comună, steagurile nu se mai vedeau, ele fluturau de-acum departe, pe cîmp, asemenea unor flăcări rubinii. Iar cei cîțiva au rămas singuri acasă să se uite la pereți. Încetul cu încetul un sentiment neplăcut de nesiguranță li se strecura în suflet, o stînjenitoare rușine. Iată de ce, ispitele indolenței s-au risipit repede asemenea fulgilor de păpădie și cei în cauză, a doua zi dimineață, au răspuns «Prezent!»

La început au fost în livezile cu pruni; 250 de pionieri le-au împînzit. Se auzea ploaia îmbelșugată a fructelor căzute, lăzile pline se aliniau repede. Copiii lansaseră și o vorbă, un fel de parolă, văzînd ritmul în care se descurcau: «Lada și omul!» La un moment dat s-a pornit o altă ploaie decît aceea metaforică a fructelor, o ploaie măruntă, iscată din norii neastîmpărați.. Bineînțeles, copiii nu s-au oprit din lucru. Nu s-au speriat de primele piedici ivite în cale, de încercările la care îi supunea natura — nu totdeauna binevoitoare.

...În alte zile au cules guliile furajere de pe 10 ha, obținînd o recoltă medie de 30 tone la hectar. Dincolo de ceea ce poate exprima concis această cifră și anume că au muncit bine, sălășluiește o experiență interesantă. Guliile trebuiau tăiate cu cuțitele, pe care le-au primit de la fermă. Acestea atîrnau cam greu în palmele mici, se manevrau încet și stîngaci. Era posibil totuși să se lucreze și în continuare în asemenea condiții. Numai că eroii noștri nu erau roboți, ci pui de oameni, adică doritori să gîndească practic, să inoveze. Un pionier a avut ideea să confecționeze din lemn o unealtă mai ușoară, mai mică, ceilalți i-au urmat exemplul. Le plăceau teribil aceste unelte făcute de ei, spuneau că sînt ca niște micuțe paloșe. Au lucrat cu mult spor și «lupta» cu guliile furajere s-a încheiat victorios.

*

Tot o «luptă» a fost și cu sfecla de zahăr. Fructele ce trebuiau culese în primele zile se arătau acum «jucării pentru copii», comparativ cu «comportamentul» legumelor, solide, rotofee; nu se lăsau cu ușurință smulse din cuibul cald al pămîntului. Trebuia să ai forță, să fii un atlet. Cînd cei mai gingași de statură, cum sînt tovarășii de muncă dintr-a V-a, răsuflau mai greu, se opinteau, cei mari le dădeau o mînă de ajutor și treaba înainta în voie bună. Au sosit apoi, din senin, zile arțăgoase, reci, cu capricii iernatice. Greutățile au crescut. Nimeni însă nu s-a dat bătut. Trebuiau să culeagă neapărat strugurii din microferma lor, aveau 1,5 ha de vie. Au înfruntat vremea rea și au recoltat 1 000 kg de struguri, participînd apoi la recoltatul strugurilor din ferma mare. Singurul necaz a fost că fotoreporterul din școală n-a putut să-i fotografieze, se-nțelege, tot datorită timpului, rămînînd pe altă dată să-și ofere amintiri-imagini de muncă din aceste zile ale unei toamne pretențioase.

Numele celor mai harnici din cei ce au fost de fapt de la primul pînă la ultimul harnici ar ocupa o coloană bogată. Să-i enumerăm în parte: Grigori Maria, Winhald Hans-Georg, Rada Maria, Schüler Erich ș.a.

În pragul orelor de clasă, al lecțiilor obișnuite, muncitorii noștri resimțeau o anume oboseală. O oboseală pe care și-au definit-o abia cînd s-au revăzut în clasă. Au constatat că era de fapt o senzație reconfortantă ...Cînd și-a făcut intrarea în clasele școlii din Axente Sever catalogul cu file albe, imperativul notelor mari, al notelor bune, s-a arătat ca o perspectivă a unei noi recolte în toate anotimpurile școlii, pe ogorul nobil al gîndirii.

MARGARETA MICU

Legămînt pionieresc

SARMIZEGETUSA, cu străvechile urme ale capitalei daco-romane. Sunetul trompetelor sparge zarea. Bătaia tobelor li se alătură. Careul pionieresc este gata pentru primirea în Organizație a unui grup de copii veniți din Hunedoara. Iată-i sub drapelul patriei, rostind Angajamentul solemn din adîncul inimii, către țară.

...Mă angajez să-mi iubesc patria, să învăț bine, să fiu disciplinat, să cinstesc cravata roșie cu tricolor. Cuvintele sînt emoționante. Zidurile vechi — cetatea, forul, amfiteatrul — vestigii ale strălucitei civilizații daco-romane-atestînd milenara noastră existență pe aceste pămînturi, devin simbolul unui trecut glorios, față în față cu un prezent pe măsură. În asemenea condiții, primirea cravatei roșii cu tricolor a constituit pentru copii un moment de intensă trăire afectivă.

MĂRĂȘEȘTI. O zi aurită de toamnă. În fața Mausoleului trec detașamentele de pionieri cu steagul larg desfășurat. Trec pionierii prin locurile care amintesc de luptele purtate de armatele române în vara anului 1917 împotriva cotropitorilor. Patrusprezece zile și patrusprezece nopți a ars pămîntul sub gloanțele dușmane, dar ostașii noștri n-au dat nici un pas înapoi. «Întru slava eroilor», stă scris pe frontispiciul Mausoleului închinat celor care și-au dat viața, apărînd pămîntul României. Aici, în fața acestui monument, s-a dat semnalul de deschidere a adunării de primire în rîndurile Organizației pionierilor a unui grup de elevi din clasa a II-a de la Școala generală nr. 149 din București.

«Mă angajez să-mi iubesc patria», au rostit noii pionieri. Și aici, în umbra atîtor fapte de glorie, cuvintele au pecetluit dorința copiilor de a-și sluji cu credință țara.

REGHIN. Încă de dimineață, cravatele roșii cu tricolor colorează străzile animate ale orașului. Unii pionieri se îndreaptă spre Muzeul orașului, alții la Întreprinderea «Republica», iar alții spre statuia celui care a fost marele cărturar Petru Maior. În toate aceste locuri, urmează a fi primiți în rîndurile Organizației revoluționare a copiilor elevi de la Școlile generale nr. 2 și 5 și de la Liceul nr. 2. La Reghin, cravata roșie cu tricolor va străluci pe pieptul unei noi promoții de pionieri.

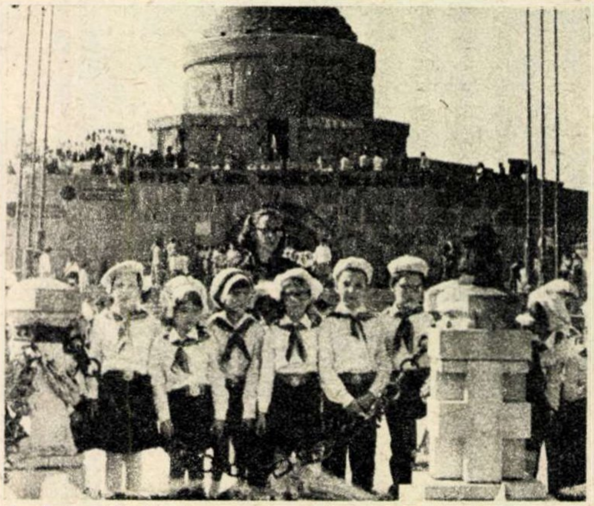

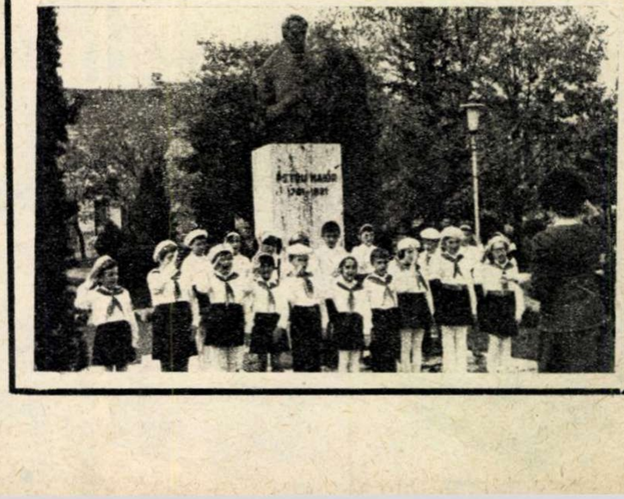

GÎNDIT ÎN ROMÂNIA, FABRICAT ÎN ROMÂNIA

Timp de zece zile, între 16—25 octombrie, Capitala a găzduit tradiționalul TÎRG INTERNAȚIONAL BUCUREȘTI, manifestare economică și comercială care s-a bucurat de o amplă și prestigioasă participare, reunind, alături de întreprinderile românești, 1 029 firme din 23 de țări din Europa, Asia, America de Sud și Nord. Cea de-a IV-a ediție a Tîrgului Internațional București a oferit cadrul propice unui dialog deosebit de fructuos, desfășurat sub semnul unor importante schimburi de valori materiale, de creație tehnică modernă, de idei și experiență, prilejuind astfel noi posibilități pentru promovarea și extinderea cooperării economice și comerciale a țării noastre cu alte state ale lumii.

Oferta românească la TIB '76 a fost reprezentată printr-o bogată gamă sortimentală, au fost expuse produsele a 130 de fabrici și uzine, care au însemnat, în marea majoritate, autentice premiere față de ediția precedentă. Totodată au fost prezentate pentru prima oară produse realizate în colaborare cu firme din alte țări, ale unor societăți mixte constituite în țara noastră.

Raidul «Cutezătorii» la TIB '76 și-a propus să vă înfățișeze succint dar concludent cîteva dintre noile performanțe tehnice românești confirmate și apreciate la această recentă confruntare de rezonanță internațională.

Producția industriei constructoare de utilaj petrolier, de utilaj tehnologic, chimic și utilaj minier, **reputată pe plan mondial, a fost bogat reprezentată de această dată printr-o suită de exponate caracterizate prin originalitate, înaltă tehnicitate și sporit grad de competitivitate, materializînd efortul muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor români. De altfel, se poate vorbi azi despre o adevărată școală românească în industria de utilaj petrolier, țara noastră numărîndu-se de mai bine de un deceniu printre primele în această privință, ocupînd locul trei în ansamblul producției mondiale, iar ca volum de export al utilajului petrolier locul doi. Iată cîteva exemple edificatoare: Firma INDUSTRIALEXPORT livrează utilaj petrolier în circa 60 de țări, iar două dintre recordurile continentale de adîncimi de foraj au fost obținute cu instalații construite de Uzinele «1 Mai» din Ploiești: 7 100 m în Europa (R.D. Germană) și 5 100 m în America de Sud (Argentina). Adăugăm la acestea faptul că, datorită înaltei pregătiri și experienței cadrelor de specialitate, România acordă totodată și asistență tehnico-științifică altor state în domeniul industriei extractive de țiței și gaze prin intermediul firmei ROMPETROL din București, care execută o multitudine de lucrări, pornind de la investigarea zăcămintelor, elaborarea de studii și programe de foraj la mare adîncime, punînd, de asemenea, în producție instalații moderne, întrebuințînd metodele cele mai eficiente în condiții geologice și climatice foarte dificile. La actuala ediție TIB standul ROMPETROL a fost gazda a numeroși reprezentanți ai firmelor din toate continentele, prilej cu care au fost create premizele perfectării unor largi game de contracte.**

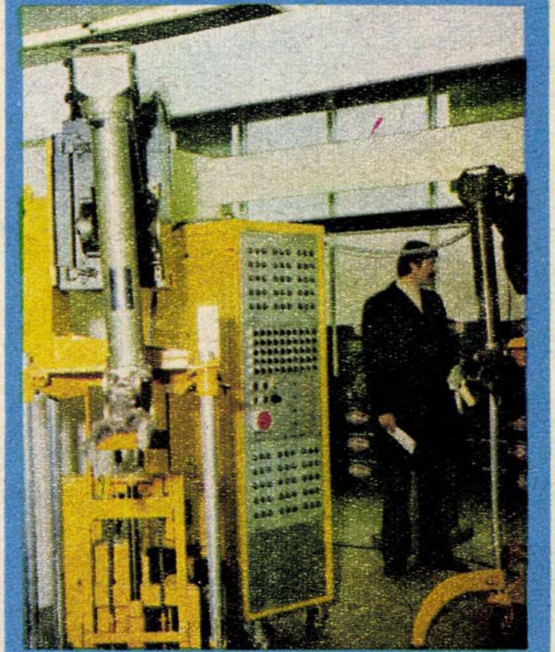

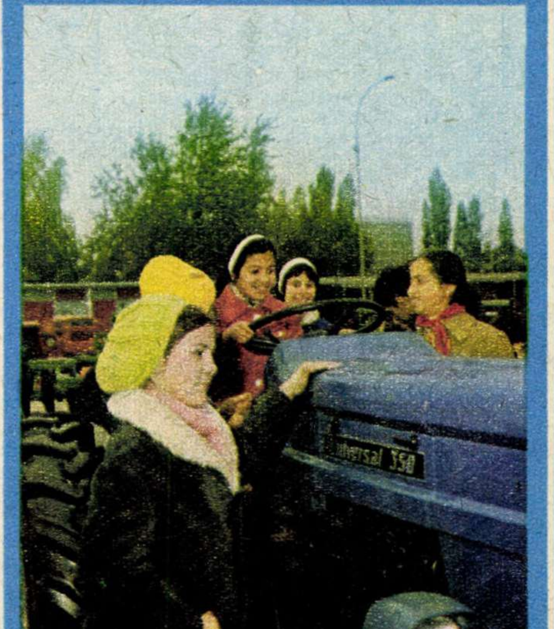

O premieră a firmei INDUSTRIALEXPORT: Instalația de foraj **F 500 DEWL, destinată forajului la cele mai mari adîncimi, pînă la 10 000 m! Realizată de Uzinele «1 Mai» din Ploiești și proiectată de Institutul de proiectări și cercetări pentru utilaj petrolier, această instalație complexă este prevăzută cu acționare diesel-electrică, cu toate anexele și dispozitivele necesare desfășurării unei activități eficiente și care, pe plan mondial, se situează printre cele mai puternice și cele mai moderne.**

UNIVERSALTRACTOR — iată emblema cu care «călătorește prin lume» tractorul românesc. Diferă indicii de cifre, diferă caii-putere, diferă utilizările, dar pe meridiane el poartă același blazon — acela al prestigioasei uzine «Tractorul» din Brașov. Ne-am permis o retrospectivă prin cîteva cifre elocvente privind evoluția acestei uzine: primul tractor a fost executat în 1946, în 1950 uzina producea 3 469 tractoare, iar în cursul anului trecut a executat în... sute de variante 50 003 tractoare, atît pe pneuri cît și pe șenile, avînd puteri cuprinse între 35—180 CP. Saltul este de-a dreptul spectacular, iar calitățile tehnice și funcționale (productivitate ridicată, manevrabilitate ușoară, sensibilitate a mișcărilor, greutate redusă pe cal-putere și consum redus de combustibil) sînt confirmate și de următoarea cifră: 200 000 de tractoare, purtînd eticheta amintită, lucrează azi pe toate continentele, mai exact în 86 de țări. Standul UNIVERSALTRACTOR la competiția TIB '76 a inclus în nomenclatorul său 80 de produse din gama de tractoare, mașini agricole și remorci. Un redutabil succes îl constituie tractorul cu încărcător hidraulic TIH-455, recent medaliat cu aur la Zagreb și Plovdiv. El întrunește utilizări multiple atît în agricultură cît și în industrie și a fost executat la Craiova în cooperare cu mai multe firme din R.D. Germană. Dintre mașinile agricole, combina «Gloria C-12», folosită în recoltarea păioaselor, stufului, lucernei, florii-soarelui și porumbului, împreună cu sora ei mai tînără C-14 (variantă îmbunătățită cu capacitate sporită) au fost prezente la TIB, alături de o nouă combină de concepție originală românească: CP-12-destinată recoltatului pe terenurile colinare, cu panta pînă la 44% (22 de grade). S-a bucurat de aprecieri combina autopropulsată CAF, utilizată în recol-

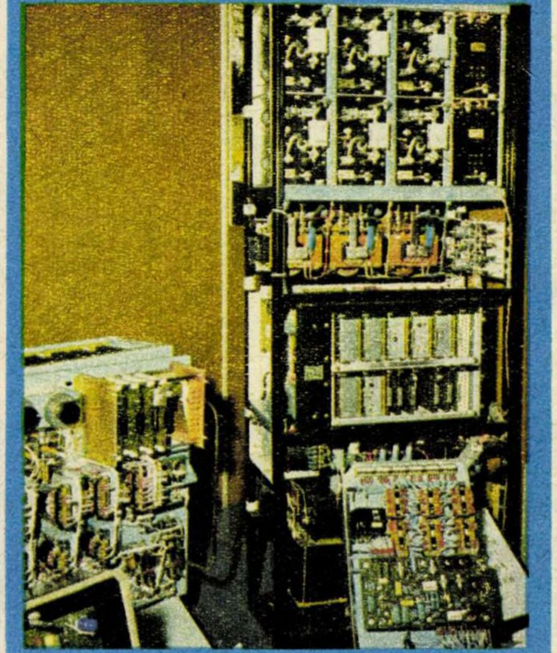

UNIVERSALTRACTOR

tarea furajelor. În cadrul recentului tîrg au fost perfectate noi tranzacții comerciale cu firme din Turcia, R.P. Polonă, S.U.A., R.D. Germană, R.P. Bulgaria.

Dintre produsele electrotehnice **expuse în standul firmei ELECTROEXPORTIMPORT, menționăm: zeci de tipuri de motoare electrice care și-au cucerit o certă consacrare pe piața mondială, datorită parametrilor tehnici ridicați; converti**zoare **de sudură, grupuri electrogene etc. Binecunoscuta Uzină «Electroputere» din Craiova a supus acestui nou examen de anvergură internațională aparate** de înaltă **și medie tensiune, pentru comutare, conectare, distribuție și măsură, precum și locomotive destinate magistralelor feroviare continentale (de 5 100 kw și diesel-electrice de 3 000 și 2 100 CP). Un produs de performanță îl constituie locomotiva diesel-electrică de 4 000 CP, necesară remorcării trenurilor grele de călători sau de marfă. Desigur, o premieră este și locomotiva diesel-electrică de 3 500 CP destinată căilor ferate britanice, executată la Craiova în colaborare cu Anglia; 12 exemplare din acest nou tip au luat deja startul pe căile ferate britanice, iar exemplarul 13 a fost reținut ca exponat de onoare la TIB '76.**

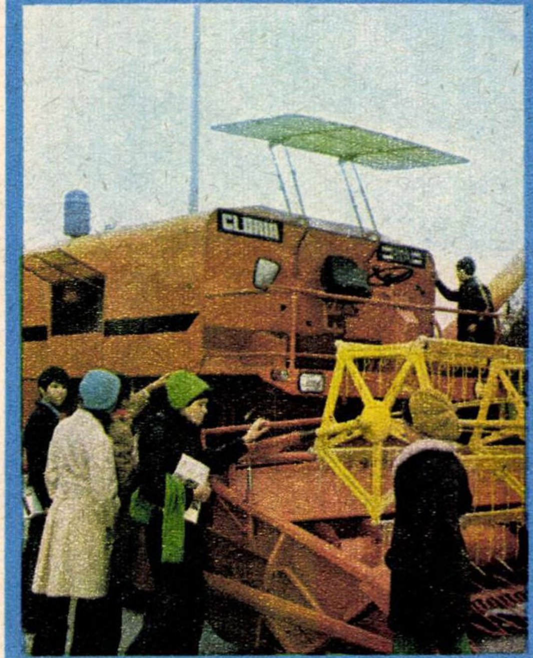

Strungul românesc pe meridiane — **iată un alt capitol al industriei noastre de export. Calitățile mașinilor livrate curent de firma bucureșteană MAȘIN-EXPORTIMPORT au fost verificate la recenta competiție economică și comercială. Datorită nivelului tehnic superior conferit de precizia ridicată, productivitatea înaltă, de soluțiile constructive moderne și dotarea cu dispozitive, accesorii și echipament cu aparatură de comandă-program, secvențială și numerică, mașinile-unelte românești sînt astăzi solicitate în Europa, America, Asia, Africa. La TIB '76 au reținut îndeosebi atenția experților și reprezentanților firmelor străine produsele cu comandă numerică de conturare și secvențiale. Un exponat de certă valoare îl constituie strungul SC-17 NCC, cu posibilități multiple de utilizare și funcționînd cu** comandă **numerică de conturare în ciclu automat și semiautomat. Strungul SNA-800, avînd ca lungime între vîrfuri 5 m, este primul de această mărime din țară. Super-nou este și strungul SP-630 NC de concepție românească, realizat în cooperare cu firma engleză «Butler» și executat la Arad. Se poate spune că România dispune azi de cea mai completă familie de strunguri, fiind solicitate cu preponderență în Europa, America Latină și Asia.**

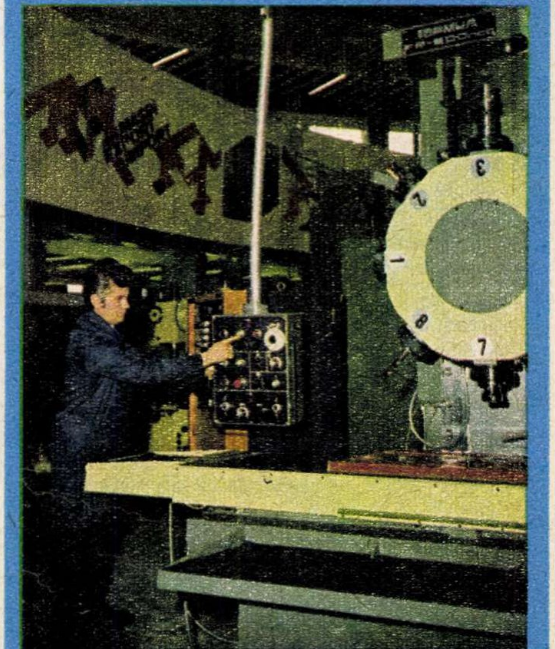

Iată-ne, în fine, și pe tărîmul fascinant al calculatoarelor electronice. Firma ELECTRONUM a ocupat un loc reprezentativ în cadrul ofertei românești la TIB '76, concludent fiind nomenclatorul deosebit de amplu al exponatelor din acest domeniu: calculatoare electronice de medie — mare capacitate, calculatoare de birou și de... buzunar, echipament de automatizare pentru industria chimică, energetică, centrale telefonice PENTOMAT, redresoare de sudură, aparatură de telecomandă, aparatură de măsură și control, televizoare și echipament de televiziune cu circuit închis (cu aplicație în industrie, la observarea fenomenelor din furnale și cuptoare electrice sau cu posibilități de montare la microscop) etc. «Vedeta» TIB '76 a constituit-o calculatorul Felix C-512. El este ultimul «fiu» din generația a treia a calculatoarelor electronice de capacitate medie-mare. Se poate spune că este cel mai dotat din familia sa, avînd o viteză de calcul dublată față de fratele său mai vîrstnic Felix-256, ajungînd pînă la aproape 300 000 operații pe secundă. Efectuează probleme de gestiune, calcule tehnico-științifice și operații de conducere a proceselor tehnologice (supraveghere a parametrilor, optimizări, reglare numerică directă). Față de cel anterior el este prevăzut cu un set lărgit de instrucțiuni — 117 (cu 15 în plus), iar însușirile sale sînt utile și medicinei, pentru precizarea diagnosticului. Proiectul aparține laboratorului 16 al Institutului de cercetări pentru tehnica de calcul din București și a fost executat în colaborare cu Întreprinderea de calculatoare electronice. Un amănunt semnificativ: media de vîrstă a realizatorilor săi — cercetători, ingineri, tehnicieni și muncitori calificați — este de... 28 de ani. Faptul acesta ni-l confirmă și inginerul George Chelu — în vîrstă tot de 28 de ani — de la firma ELECTRONUM, care ne-a prezentat succintul portret și tînăra biografie a lui Felix C-512.

ILEANA PIȚA
Foto: CONSTANTIN POPESCU

OMUL ȘI NATURA de Acad. Eugen A. PORA

Păianjenii săltăreți

În cercetările pe care le-am întreprins în regiunea tropicelor am întîlnit adeseori păianjeni săltăreți, niște insecte mici avînd în schimb opt ochi, cîte doi, lateral, pe spate și în față. Perechea din față este mai dezvoltată și permite o vedere binoculară. Păianjenul repereazā astfel intr-o clipă prada. (Pot face salturi care ajung pînă la 20 cm înălțime.) Avînd picioare cu perișori adezivi, nu dă greș. Își imobilizează apoi victima cu un venin ce iese din palpii bucali. Păianjenii săltăreți sînt carnivori periculoși. Pot distinge cu ușurință prada chiar la o distanță de o jumătate de metru.

Se înmulțesc prin ouă, puține la număr (mai puțin de zece) pe care le învelesc în mătase, formînd niște coconi pe care apoi părinții, mai ales partea bărbătească îi apără cu străşnicie. Puii care ies sînt asemănători părinților, dar mult mai mici. Cresc repede și după trei săptămîni pot vîna singuri.

Un păianjen săltăreț poate trăi pînă la patru ani, dînd în acest timp un număr destul de mare de urmași (pînă la 500). După specii, au colorații foarte vii: galbeni, verzi, roșii, albastrii, aurii, arămii, negrii, albi etc. și nu rareori au culoarea mediului în care trăiesc. Unii dintre ei iau chiar forma unor mici furnici, pentru ca să se poată apropia mai ușor de insectele cu care se hrănesc.

Se cunosc peste 1000 de specii de păianjeni săltăreți, dintre care unele sînt răspîndite și în țara noastră.

În mersul lor, păianjenii săltăreți pot trece peste fața sau mîna omului, dar provoacă mușcături numai dacă acesta face o mișcare. Locul înțepat se presează, pentru a face să iasă veninul, se dezinfectează și se pune deasupra o compresă cu alcool.

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă
EDMOND NICOLAU

Sanda, Ana și Maria sînt surori. Într-o zi tatăl lor le oferi un plic filatelic de cincizeci de mărci poștale.

— Dragele mele, iată aici niște mărci pe care vi le dau. Am luat eu cîteva dintre ele, dar au rămas destule. Împărțiți-le între voi. Dar, aș zice că marca aceasta să i-o dăm lui Anton, pentru că tratează o temă istorică și știu că el colecționează mărci cu asemenea profil. Cu restul faceți ce vreți!

Fetele împărțiră între ele mărcile, fiecare luînd un număr egal. După care Ana se duse a doua zi la școală și îi spuse prietenei sale Emilia:

— Draga mea, ți-am adus în dar un timbru cu tema electrificarea. Știu că tu colecționezi așa ceva.

Restul de mărci îl împărti în trei părți egale: una pentru ea și două pentru alte două prietene: Dana și Cornelia.

La rîndul ei, Cornelia oferi fratelui său, Alexandru, un timbru care reprezenta un tablou de Petrașcu. Restul de mărci le împărți în mod egal între ea, sora ei Manuela și fratele ei Alexandru.

Puteți să-mi spuneți cîte mărci a luat din plic tatăl celor trei surori?

Răspuns:

Dacă Alexandru ar fi primit un singur timbru — ca și Manuela, însemna că sora lui, Cornelia, a primit patru timbre. Deci Ana a avut treisprezece timbre: unul i-a dat Emiliei, iar restul, împărțit cu trei a dat rezultatul patru. Rezultă că tatăl a luat din plic zece mărci.

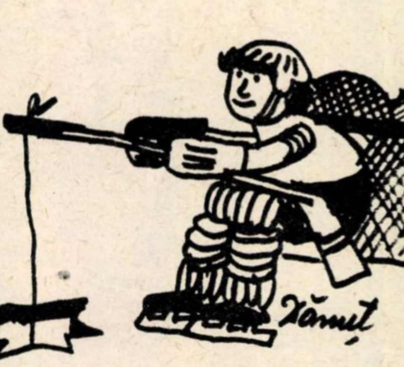

Fîntînile TIMPULUI

9

Victor Kernbach

DEPOZITUL UNDELOR

Călătoria temporală nu mai era o noutate pentru Gelu Calomfir, dar nici o deprindere. Cînd ieșiră din fîntîna vremii în anul 2150, era spre seară. Ajunși în oraș, Gelu se opri să privească interesat un perete de clădire pe care avea impresia că se proiectează direct, ca pe un ecran, mai multe diapozitive de diverse mărimi. Urmări cele cîteva fascicule ale proiecției ce veneau dintr-un automobil supraetajat, oprit lîngă un trotuar.

— Ce-i asta, Stane? zise el. Proiecții la care nu se uită nimeni?

— A, te uiți la afișe? zise Dan Calomfir, rîzînd. Așa e, nu le-ai văzut data trecută, sau le-ai văzut gata și nu ți-au sărit în ochi. Acum afișele nu se mai tipăresc la tipografie și nu se lipesc cu pap: în prealabil, o motopompă pulverizează peretele cu o substanță fotosensibilă, după aceea trec mașinile astea și proiectează afișele care, în cîteva minute sînt copiate fotografic. Direct pe zid. Mai ieftin, mai comod. Hai să mergem, ne așteaptă profesorul Brîncoveanu.

— Știi despre ce e vorba? întrebă Gelu.

— Nu știu, nici nu mă strădui să bănuiesc.

pentru că o să aflăm.

După cîteva minute erau în fața profesorului Brîncoveanu.

— Bravo, bătrîne strămoș! zise profesorul, ca de obicei jovial. Punctual! Cît se poate de punctual! Apoi schimbă tonul, devenind mai grav: Mergeți acum cu mine la Depozitul undelor. Avem o sarcină de inițiere, mai binezis de precizare a unui amănunt. Bătrînul nostru precursor Gelu Calomfir are să ne fie un sprijin de preț.

Dan nu îndrăzni să mai întrebe ceva, deși i se păru că sintagma «depozitul undelor» nu-l mirase pe însoțitorul său cîtuși de puțin.

Cînd intrară, ceva mai tîrziu, într-o sală semiobscură, ca pentru proiecții, și se așezară împreună cu alți oameni care erau mai demult acolo, pe niște scaune ca de cinematograf, în fața unui ecran, Gelu se căznea să ghicească ce se va petrece. Dar profesorul îl întrebă:

— Spune-mi, cînd erai copil, nu-ți amintești de un tînăr care venea des la bunicul tău? După cîte știm, bunicul se ocupa mult de tine și te tolera chiar și în laboratorul lui, unde nici fiul lui nu prea intra.

— Îmi aduc aminte, cred că era un student al bunicului, deși nu știu precis, dar cred că a murit.

Dan Calomfir îl privi atent pe Gelu, dar nu spuse nimic. Profesorul îi urmări pe amîndoi o clipă, după aceea urmă:

— Nu știm sigur dacă a murit. Încordează-ți memoria și vezi dacă poți să-mi spui cînd l-ai văzut ultima oară?

— Nu trebuie să-mi încordez memoria, spuse Gelu. Era cu doi ani înainte de a muri bunicul, cînd l-am văzut pe student ultima oară în laborator. După aceea bunicul mi-a spus că studentul a plecat din oraș, că s-a însurat sau așa ceva...

— C-o fată de crai pe-o gură de rai? întrebă nostalgic profesorul.

— Atunci, nu! zise Gelu serios. Cred că un an după ce a murit bunicul eu l-am văzut pe student pe stradă, l-am și strigat: «Tovarășe Uncrop... avea numele ăsta nostim, care în Moldova, de unde zicea că venise, înseamnă apă clocotită... Însă ori nu m-a auzit, ori s-a făcut că nu aude. L-am întrebat după aceea pe tata, care mi-a spus că mi s-a năzărit, pentru că studentul Uncrop murise într-o excursie.

— Dacă i-ai vedea imaginea, l-ai recunoaște ușor? întrebă profesorul.

— Cred că... ușor, zise Gelu, deși nu era nici el sigur.

Profesorul porni spre ușă, dar se opri și-i zise unui asistent:

— Arătați-i banda 1073/L-DC 2.

După plecarea profesorului, Gelu Calomfir își văzu pe ecran propriul tată, pe academicianul Dan Calomfir, dînd un interviu televiziunii. Era o emisie de cîteva minute, destul de clară. Depășindu-și scurta emoție, Gelu îi spuse în șoaptă lui Dan, care se arăta mirat de lipsa de mirare a celuilalt:

— Bănuiam că «depozitul undelor» e cine știe ce, dar voi îmi arătați o emisiune pe care am văzut-o la televizor în 1973. Aveți benzile de magnetoscop, atîta tot.

— Atîta tot? strigă jovial profesorul Brîncoveanu, care tocmai se întorsese și cine știe cum auzise șoapta lui Gelu, care s-a simțit brusc rușinat. E mai mult, băiatule. Altfel nu s-ar chema instituția asta «depozit al undelor». Noi nu te mințim, bătrîne strămoș, noi avem o televiziune «istorică».

— Cum «istorică»? întrebă Gelu. Tematic?

— Și tematic, zise profesorul, dar mai ales tehnologic.

— Cred că mi-e greu să înțeleg, zise Gelu.

Profesorul se duse în fund, spre aparatura specială de proiecție, după ce-i făcu un semn lui Dan Calomfir.

— Nu e prea greu de înțeles, zise Dan. O s-o iau pe ocolite. Ai auzit probabil în timpul tău de o așa-zisă ciudățenie, cînd televizoarele din Londra au transmis o emisiune timp de vreun sfert de oră într-o zi cînd televiziunea britanică era în repaos, și care s-a dovedit apoi a fi fost o emisiune mult mai veche, mi se pare a televiziunii americane. Un fizician a reluat întîmplarea și a reușit să stabilească nu numai faptul că undele emise de televiziune și radiodifuziune nu dispar, ci dimpotri-

UN MILION DE PRIETENI

● Ancheta noastră «**AȘA MUNCEȘTE COLEGUL MEU**» se bucură de mult interes. Să-l ascultăm pe **Ovidiu Dinică Cristian, cl. a 8-a, Șc. gen. nr. 1 Rm. Vîlcea:**

ÎNTRECEREA

În clasa noastră, Gabriel Oancea și Sorin Enache au un renume: sînt cei mai buni lăcătuși! Într-o zi de atelier, s-au hotărît să se ia la întrecere: cine lucrează mai repede? Tovarășul maistru a fost de acord, dar le-a atras atenția că e foarte important să adauge la această... provocare precizarea «și mai bine» deoarece calitatea trebuie să fie întotdeauna pe locul întîi. Zis și făcut, cei doi «au luat startul», lucrînd ca niște adevărați meșteri. Ai fi zis că se născuseră cu uneltele în mînă! Cînd Sorin, obosit, a ajuns la a șaptea piesă, noi ceilalți abia lucraserăm cîte patru sau cinci. Gabriel însă — asudat, plin de ulei și praf metalic — nu s-a oprit pînă n-a terminat a zecea piesă, cîștigînd întrecerea. Tovarășul maistru le-a pus însă amîndurora nota 10! Note bune au mai luat în ziua aceea mulți din clasă fiindcă nu ne mulțumiserăm doar să-i privim pe cei doi ci, ambiționați, am lucrat fiecare mai mult și mai bine ca de obicei.

Bineînțeles că pe adresa lui Cristian — autorul acestei relatări — precum și a eroilor ei, Sorin și Gabriel, pleacă urgent din partea redacției **Diplomele speciale** acordate celor mai grăitoare corespondențe sosite la ancheta noastră. Acum, să citim o altă scrisoare, a **Nicoletei Gîdiută, cl. a 7-a, Liceul Marin-Tulcea:**

MAI ÎNTÎI, AJUTĂ-TE SINGUR!

Cea mai bună prietenă a mea îmi este și colegă de clasă: Liliana Mîndroiu. Învață foarte bine și e o desenatoare neîntrecută. Din pricina asta, se întîmplă destul de des să mă necăjesc, fiindcă și mie îmi place desenul, dar ea mi-o lua întotdeauna înainte. Destul de des făcea observații utile asupra planșelor mele, observații pe care însă eu le luam drept niște jigniri (deși pînă la urmă mă țineam de ele!). Într-o zi, am avut un subiect foarte complicat, nici nu știam cum să încep! Mi-am călcat pe inimă și i-am șoptit Lilianei să mă ajute. Mi-a făcut semn că nu poate, eram în oră. «Ba mai bine spune că nu-ți pasă de mine!» am învinuit-o eu, adăugînd și alte cuvinte nu prea dulci... Discuția a continuat în recreație, cînd Liliana mi-a spus: «Ai dreptate, puteam să-ți dau niște indicații, dar n-am vrut, și știi de ce? Fiindcă sînt convinsă că dacă te-ai gîndi mai mult și te-ai grăbi mai puțin, te-ai putea descurca și singură. Încearcă să te concentrezi, să faci tot ce poți. Abia după aceea, dacă nu reușești, am să te ajut!» Sfatul Lilianei mi-a prins bine. La fiecare temă, am depus mai mult efort, m-am gîndit mai mult, și vă spun drept, am făcut progrese mari! O parte din merit este, fără discuție, al Lilianei.

Sper că sînteți de acord ca atît semnatara acestei scrisori, cît și eroina corespondenței, să primească imediat cîte o **Diplomă specială**, după cum se obișnuiește în cadrul anchetei noastre «**Așa muncește colegul meu**», anchetă la care sînteți invitat să participați cu toții!

● **ABONAT INTEGRAL** la «Cutezătorii» este și **detașamentul cl. a 6-a, Șc. gen. Ciomăgești-sat, Ilfov,** pe care îl vedeți în fotografie. Cu bucurie precizăm că acest detașament n-a înregistrat anul trecut nici un corigent, nici un repetent, succes pe care sperăm să-l reediteze.

● PE SCURT. **Pionierii clasei a 4-a, Șc. gen. Cernica, 8251 Ilfov,** dornici să studieze cît mai amănunțit istoria patriei, **îi roagă pe toți cititorii din județele țării să le trimită corespondențe privind istoricul localităților lor, obiceiuri și tradiții ale locului, aspecte ale muncii oamenilor de pe aceste meleaguri și, bineînțeles, ale activității pionierești.** Vă rog și eu să le răspundeți în număr cît mai mare.

● **Danielei Valea, cl. a 7-a, Liceul real-umanist Ineu, jud. Arad:** Ai un stil foarte... sprinten! Scriindu-ne despre colegul tău Sorin Vesa, harnic comandant de unitate și elev eminent, ne spui că «**atunci cînd conduce el o adunare pionierească, rămînem cu gurile căscate!**» Înțeleg, desigur, că exclamația ta se datorește admirației pe care o aveți față de Sorin. Aș fi dorit să adaugi însă și niște amănunte, ca să le putem relata cititorilor în ce anume constă farmecul acestor adunări!

● Lui **Andrei Bodolan, cl. a 5-a, Cluj:** opiniile spectatorilor, antrenorilor și gazetarilor asupra «**expedițiilor**» în afara careului ale lui Necula Răducanu, portarul «Sportului studențesc» sînt împărțite. (Cînd era la «Rapid», l-am văzut într-un meci de divizia B, la doi pași de careul... advers!) Mulți îi reproșează aceste inițiative care îi pot pune propria poartă în pericol. La întrebarea ta «**Așa trebuie să joace un portar?**» nu-ți pot răspunde decît prin modesta mea părere personală: cu excepția cazurilor cînd vrea doar să distreze publicul, Răducanu știe foarte bine ce face, și nu o dată aceste ieșiri în afara careului s-au dovedit foarte utile. Nu cred că «așa trebuie să joace un portar» dar în mod cert așa poate să joace numai Răducanu!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta ca de obicei mențiunea «**Un milion de prieteni**».

ROMAN FOILETON

vă, că circulă, știu eu, ca un soi de nourași, pe undeva pe sub ionosferă, dar și că acele unde vechi sînt practic recuperabile. De cîțiva ani, tehnologia recuperării undelor vechi a fost pusă la punct, iar acum un număr destul de mare de astfel de «depozite ale undelor» lucrează în diferite țări la recuperarea întregului depozit. Există filtre care separă undele unele de altele, atunci cînd acolo sus ele s-au mai încîlcit nițel. Nu toate recuperările sînt de bună calitate. Aceea pe care ai s-o vezi nu este optimă, de aceea e nevoie de tine. Altfel, ele se recaptează, se reînregistrează și, pe lîngă laboratoarele de istorie, sînt canale ale televiziunii care retransmit selecții și pentru public.

— Trebuie să fiți atenți, zise profesorul Brîncoveanu din fundul sălii. O să începem. Gelu Calomfir are un buton violet pe brațul drept al scaunului: cînd are nevoie, va apăsa pe buton și imaginea se va opri în stop-cadru. Poate să fie nevoie! Dați-i drumul.

De la prima secvență, Gelu Calomfir își aminti integral momentul cînd carul televiziunii venise în laboratorul bunicului său și cînd el însuși fusese admis în preajma marelui savant și a studentului ori asistentului Uncrop. Dar își mai aminti că înregistrarea aceea pentru televiziune nu mai fusese programată vreodată sau că n-o văzuse el.

— Emisiunea aceea, zise deodată profesorul Brîncoveanu, n-am fi avut-o niciodată, căci ea n-a fost transmisă în cadrul programului. Probabil însă cineva, mai tîrziu, a emis-o totuși în afara programului, în timpul unor probe tehnologice ca pe o bandă oarecare. Înregistrarea era sub nivelul tehnologic admis, iar recuperarea noastră e incompletă, trunchiată, ca să nu mai spun că e neclară...

În acel moment Gelu, urmărind cu sufletul la gură și văzîndu-se o clipită și pe sine însuși printre ceilalți doi de pe ecran, tulburat mai ales de revederea bunicului său, apăsă pe butonul violet și opri imaginea. În prim plan se afla imaginea neclară a profilului acelui misterios student Uncrop.

— El e! strigă Gelu. Uncrop! Nu încape nici o îndoială.

— Atunci uită-te nițel și pe ecranul complementar din dreapta, zise profesorul.

Pe ecranul de alături, luminat chiar atunci, se proiectă imaginea din profil, incomparabil mai deslușită, a cuiva mult mai în vîrstă. Toți cei din sală tăceau, dar fiecăruia i se auzea respirația. Gelu privea țintă cînd un ecran, cînd celălalt. Nimeni nu-l întreba nimic. Și deodată se ridică în picioare strigînd:

— El e, nu mă îndoiesc că e el! Vedeți, acolo, deasupra sprîncenei stîngi, o crestătură lunguiață... El este! Avea o cicatrice, spunea că din război, cînd era copil, l-a atins o schijă.

Ambele ecrane se stinseră simultan.

— Ne-ai făcut un serviciu enorm, strămoșule, zise profesorul. Nu bănuiești de ce?

— Cumva trăiește? întrebă Gelu tulburat.

— Strămoșii noștri, zise profesorul, se distingeau printr-o mare perspicacitate! Iată o dovadă inatacabilă. Da, băiete, trăiește. Mai bine-zis, acum sîntem convinși că trăiește, că adică e el și nimeni altul. Iată care e secretul: anul trecut, cineva a descoperit în munți un cioban arătînd destul de bătrîn. Dacă acel cineva, care e un colaborator al meu, nu ar fi văzut de mai multe ori banda recuperată pe care ți-am arătat-o, n-ar fi fost vorba de nici o descoperire. Cu toate că un biograf al bunicului tău, Gelule, pretindea într-una că Uncrop n-a murit, dar dovezi clare nu avea. Acum avem dovezi clare. Chiar dacă e cam ciudat că e în vîrstă de două secole, mai precis — două sute de ani. Fără să așteptăm aceste dovezi, întrucît ciobanul manifesta semne de amnezie parțială asupra unei lungi perioade, nu însă și simptome de senilitate, și întrucît știa că îl cheamă Uncrop și că a cunoscut cîndva un «domn» învățat care știa să sară peste vremuri, am dedus că el trebuia să fi fost. Acum, Uncrop e într-un mare institut de recuperare psihologică. Psihologul recuperator mi-a spus că are mari șanse să-l restabilească complet. I-ar mai trebui ceva. Cred că acel ceva l-am găsit la tine. Te vom duce la el, într-o scurtă acțiune de ceea ce numim noi istorie experimentală.

— O să fiu tare emoționat! zise stins Gelu Calomfir.

— Emoția ta ne emoționează și pe noi, spuse profesorul, dar mai presus de asta ne bucurăm de altceva, de cu totul altceva. Bănuiești?

— Știu eu? zise Gelu. Să nu spun vreo gugumănie. Poate vă gîndiți că Uncrop mai știa ceva în plus din experiențele bunicului meu, despre care bunicul n-a apucat să vorbească.

— Vai, și totdeauna am vorbit, zise profesorul, totdeauna am demonstrat cu entuziasm perspicacitatea strămoșilor. Bravo, strămoșule Calomfir! Mîine îl vei vedea pe bătrînul Uncrop. Față de el te vom divulga fără risc.

(Va urma)

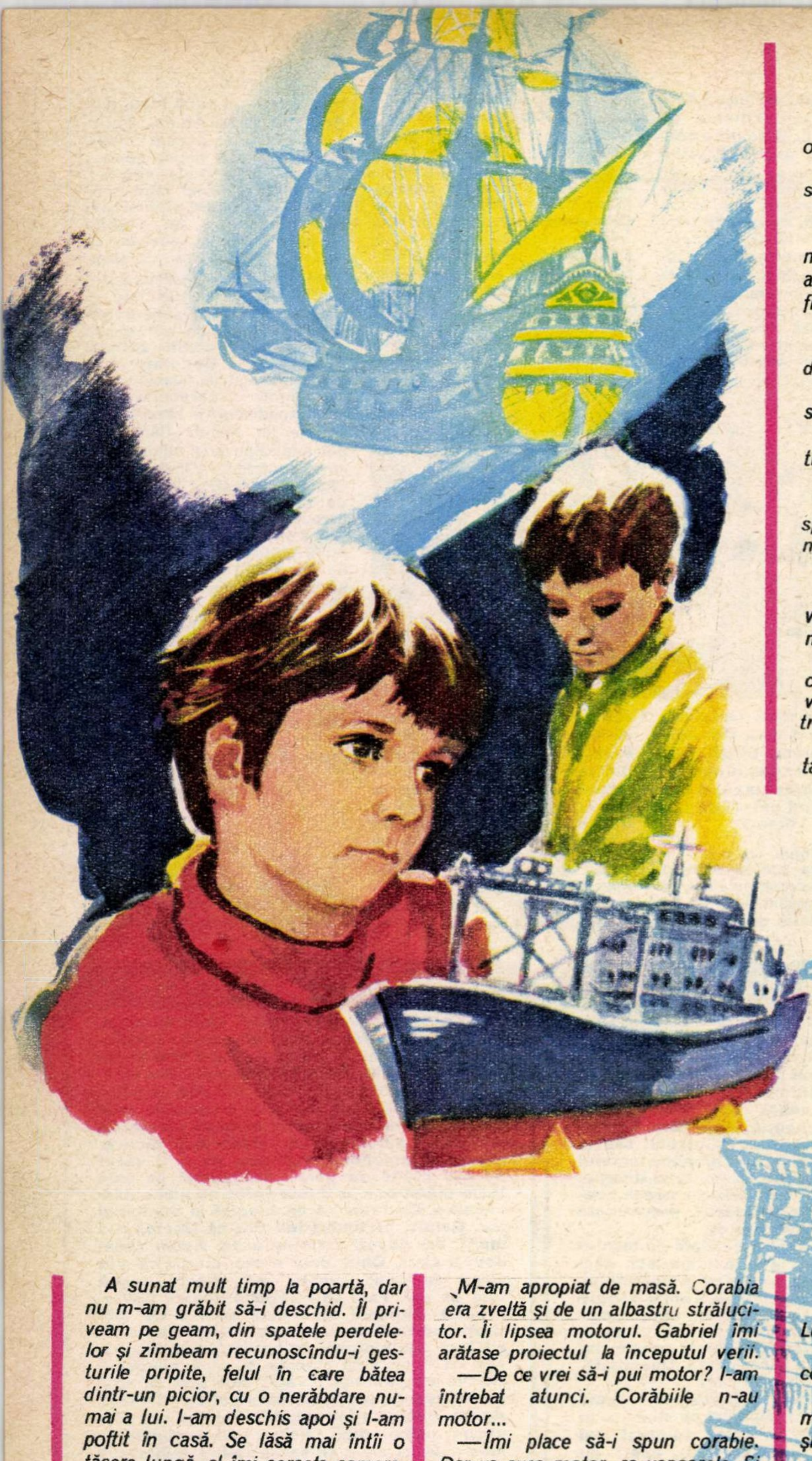

SCHIȚĂ DE Doina POLOGEA

Cel mai frumos joc

DESEN DE Francisc KALAB

A sunat mult timp la poartă, dar nu m-am grăbit să-i deschid. Îl priveam pe geam, din spatele perdelelor și zîmbeam recunoscîndu-i gesturile pripite, felul în care bătea dintr-un picior, cu o nerăbdare numai a lui. I-am deschis apoi și l-am poftit în casă. Se lăsă mai întîi o tăcere lungă, el îmi cerceta camera, masa, dulapul, patul, eu îl cercetam pe el.

—Am covor nou în cameră, ai observat?

—Am observat, Marc... ceva mi s-a părut schimbat aici de cum am intrat... dar nu cred că din cauza covorului...

Avea sub braț o servietă. A pus-o pe masă și a scos un pachet. A dezvelit, cu ochii strălucind de bucurie, corabia. A încercat să vorbească, dar cuvintele i se încîlceau, se învălmășeau într-o explozie de entuziasm.

—E corabia noastră!... Visul nostru... Trei luni de muncă... Cu mîinile mele... cu degetele astea... Corabia... corabia noastră...

M-am apropiat de masă. Corabia era zveltă și de un albastru strălucitor. Îi lipsea motorul. Gabriel îmi arătase proiectul la începutul verii.

—De ce vrei să-i pui motor? l-am întrebat atunci. Corăbiile n-au motor...

—Îmi place să-i spun corabie. Dar va avea motor, ca vapoarele. Și va avea și pînze. Ele îi dau aerul acela zvelt, de neînlocuit...

—Va trebui să găsim un nume. Un nume pentru corabia-vapor.

—Ai citit povestea lui Ulise? Cum se numea corabia lui?

—Nu știu. Știu numai că se îndrepta spre Itaca...

—...și că, pe orice mare ai fi pus-o, nu-și schimba direcția.

Itaca era punctul fix unde toate călătoriile ei se sfîrșeau...

—...de fapt nu se sfîrșeau...

—...pentru că altfel nu poate fi conceput Ulise...

—...Itaca era rostul lui și, fără ea, nici o plecare spre alte țărmuri nu mai avea înțeles.

—Și cum e Itaca?

—E o insulă. Dar nu o insulă ca oricare alta...

—...acolo, toate lucrurile frumoase ale vieții devin și mai frumoase...

—Și oamenii?

—Sînt asemenea nouă. Dar mult mai frumoși. Fiecare om își are acolo un frate geamăn, dar mult mai frumos decît el...

—...pe care e dator să-l caute...

—Chiar dacă nu-l va găsi niciodată?

—Oricum, e dator, atîta timp cît se află pe corabia lui Ulise...

—...de azi înainte, corabia noastră...

Lui Gabriel îi plăcea să sculpteze:

—Eu am s-o cioplesc din lemn, spunea. Tu ai să-i construiești motorul.

—Cît timp îmi dai?

—O vară. Ține minte. La sfîrșitul verii îți aduc corabia ca să-i montăm motorul.

Acum era pe masă. Zveltă, strălucitoare. Mă dureau ochii dac-o priveam prea mult. Cum de nu mă întreabă, cum de nu...

—Știu ce s-a schimbat în camera ta...

Am tresărit.

—Știi, într-adevăr?

E lumina. Felul cum cade lumina. Lumina cade altfel pe tabloul acela.

Pe perete atîrna un tablou de un colorit cald, luminos.

—L-am primit de la Dan, vecinul meu. Are talent. Pictează numai cai și-i pictează fantastic.

Dan mă vizitase într-o zi și mă găsise meșterind la motorul corabiei.

—Am să te învăț să pictezi, a spus. Ai să pictezi și cai și o să-ți placă la nebunie.

Am lăsat baltă motorul. Avea dreptate Dan, era mai interesant să pictezi. Era ca un joc nou, care mă absorbea. Peste cîteva zile, Florin, vărul meu, m-a găsit cu blocul de desen.

—Ce faci, Marc?

—Pictez. Și nu-mi iese nimic...

—Vino să facem o partidă de șah...

L-am privit mirat:

—Dar nu știu șah.

—O să te învăț eu. E un joc frumos. O să-ți placă mult.

E cel mai frumos joc...

Așa am învățat să joc șah. Am jucat zile în șir: cu vărul meu, cu toți cunoscuții, și pe toți i-am învins. Visam banane coapte și campionate cîștigate. Dar m-a învins tata. Mi-a dat mat la a zecea mutare.

—Învață să pierzi, mi-a spus, învață să și pierzi.

Numai că eu nu știam să pierd. Atunci am renunțat. La urma urmei, nici nu era cel mai frumos joc. Cel mai frumos joc!... Dar care era cel mai frumos joc? Poate doar acela pe care nu-l știam încă...

—Spune, Marc, ai terminat motorul?

—Am început... și m-am oprit la jumătate...

—Și ce-o să facem cu o jumătate de motor?

—Nu știu... dar cred că eu mi-am pierdut Itaca...

—Plec, a spus Gabriel. Sînt așteptat acasă.

—Mai stai, de ce să...

A deschis servieta și a pus corabia înăuntru. Părea dintr-o dată foarte grăbit. L-am condus prin curte. Lîngă poartă era o cișmea. A învîrtit robinetul. Am auzit murmurul apei. I-am spus:

—Nu știu de ce ții atît de mult la corabia asta.

A zîmbit ciudat.

—Noapte bună, a mai spus, pentru că se făcuse seară.

A plecat. Cînd m-am întors în curte, am zărit cișmeaua. Mi s-a făcut deodată sete. Am învîrtit robinetul, o dată, de două ori. Dar Gabriel îl strînsese atît de tare încît n-am reușit. Pur și simplu n-am mai reușit să-l deschid.

Țara

...Cîntec plutind peste plai
În amfora pură a zorilor
Floare pe-o gură de rai
În freamătul viu al culorilor.
Imn pentru cei ce-au căzut
Contur dăltuind viitorului
Pace, lumină și scut
Dînd slavă etern tricolorului!...

SORIN COMĂNIȚĂ

START'76

„REPRIZELE" UNUI BĂIAT DE MINGI

Pe stadionul în clocot, zeci de mii de priviri urmăresc bărbătească înfruntare între cele două echipe. Din cînd în cînd, balonul iese afară din teren. Prinși de mersul jocului, puțini mai observă cum a ajuns mingea din nou în focul înfruntării.

Copiii de mingi — figuri pitorești ale lumii balonului rotund: mici și anonimi, ei rămîn parcă în afara spectacolului, ai cărui participanți de bază, aproape exclusivi, sînt jucătorii din teren și spectatorii din tribune.

Ne aflăm la un meci de toamnă: Rapid — FC Constanța, pe «23 August». Ploaie rece, vînt. Ioniță, portarul rapidist, se încălzește singur în poarta lui — coechipierii sînt în cealaltă parte a terenului.

Deodată mingea iese afară, udă, grea, leneșă. De undeva — de unde? — a țîșnit un pici care a înșfăcat-o vîrtos și-i trage una cu piciorul spre teren. Apoi dispare. Unde?

— Găsisem o ladă dintr-acelea pe care scrie «Jucați la Loto-pronosport», am întors-o cu gura în jos și ne-am... ascuns în ea. Eram cu Radu Adrian.

— Și acolo nu vă ploua?

— Mai pătrundea pe ici, pe colo, dar era mai cald, nu mai bătea vîntul; găsisem o crăpătură în ea și vedeam meciul deacolo. Cînd ieșea mingea, mergeam cu rîndul și-o dădeam înapoi.

Îmi spune toate acestea «piticul» Laurențiu Oprea de la clubul Rapid: atacantul central al echipei de pitici «Rapid 64» — care conduce în prezent în campionatul municipal de fotbal cu 10 victorii din... 10 locuri! La ultimul, Laurențiu a înscris cinci goluri!

— Cînd e vreme rea, te vede cineva dîrdîind, te mai încurajează — sau... fotbalistul e bărbat indiferent de vîrstă?

— Atunci, în pauză, mi-a adus Ioniță tricoul lui și nu mi-a mai fost frig.

— Dar la un meci pe zăpadă ai fost?

— Da. Era-n Cupa municipiului București. Cînd nu ieșeau mingile afară, mă jucam cu Adrian să ne încălzim. Am cîștigat meciul — asta contează! — și o bucurie intensă răzbate din această declarație a piticului care se consideră părtaș la victorii. Și prin înflăcărata lui adeziune la culorile clubului său, este!

— Dar cînd pierde Rapidul?

«Piticul» lasă capul în jos — delicată reacție pe care uneori nici cei care-s «vinovați» de înfrîngere n-o cunosc cum trebuie.

Fiindcă, dacă mare-i este bucuria la succes, la fel de sinceră mîhnirea la necaz.

— Rapidul a pierdut de curînd aici, cu Politehnica Iași. Toți jucătorii au ieșit necăjiți de pe teren. Și eu cu Adrian și alți băieți de-ai noștri, la fel. Afară mă aștepta tata. «Mai te duci, la meciuri?» «De ce să nu mă duc?» Și Laurențiu a rămas fidel băiat de mingi al «Rapidului mare» — cum zice el; a rămas același atacant central harnic și talentat; același școlar serios care are de «apărat» prestigiul premiilor școlare obținute pînă acum: anul trecut «premiul trei»!

«Cînd eram jucător la Rapid — își amintește Ilie Greavu antrenorul lui Laurențiu, — cunoscutul fundaș al Rapidului și al Naționalei de odinioară — am remarcat în pauze un băiat de mingi foarte dotat. Repede a ajuns la juniori apoi și chiar la echipa de A. Copiii de mingi sînt pentru noi, fotbaliștii, viitori fotbaliști. Ei știu fotbal; ei învață de la cei mari continuu!. Mi-s dragi și-mi crește inima cînd le urmăresc urcușul!»

La mulți ani!

Cu puțin timp în urmă, Nadia Comăneci și-a îmbogățit colecția de trofee cu încă unul, de prestigiu internațional. Cu prilejul participării la Gala de gimnastică din localitatea Antibes (Franța), triplei noastre campioane olimpice i-a fost acordat trofeul de onoare al Asociației internaționale împotriva violenței în sport. Respectivul trofeu, care are pe el înscrisă deviza «Prin jocuri la fraternitate» îi răsplătește pe sportivii care prin activitatea lor contribuie la promovarea prieteniei și respectului reciproc prin intermediul sportului.

Această nouă recunoaștere a valorii internaționale a tinerei și talentatei noastre gimnaste este înregistrată în biografia ei în momentul în care împlinește (pe 12 noiembrie), 15 ani. Cititorii revistei «Cutezătorii» îi transmit din toată inima felicitări.

NEÎNFRICATUL JudoKa

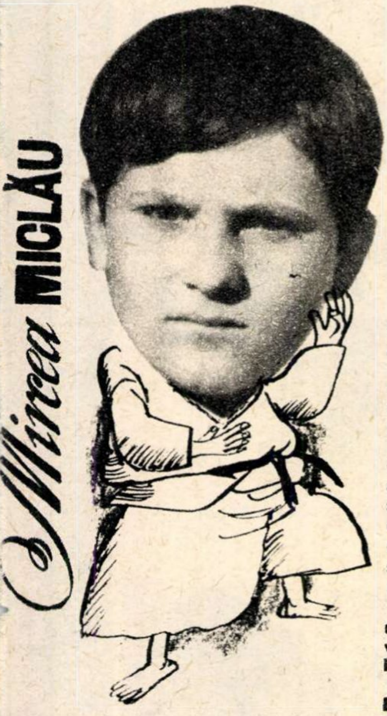

Cine nu s-a luat la trîntă niciodată? Cine n-a simțit strașnica satisfacție de a-i fi reușit «figura aceea secretă»?

Poate că între judo și trînta obișnuită a copilăriei or fi niște asemănări. Dar nu atît de mari cît credem noi, necunoscătorii — și nici atît de mici cît consideră pesemne unii partizani exclusiviști ai judo-ului.

Un copil campion la judo este, credem noi, tocmai personajul potrivit pentru o... împăcare între aceste extreme. Mircea Miclău din Timișoara (Școala generală nr. 15) este acum în clasa a VII-a. Chiar și chipul său de judoka aprig, călit în confruntări, ne spune că Mircea are «vechime» în sportul acesta, că are un palmares.

Cîștigător a mai multor concursuri a reușit chiar să devină campion al R.S.R. la judo, categoria 35 kg.

— De unde ți-a venit ideea? De la filmele japoneze sau de la transmisiile televizate?

— E adevărat, mi-a plăcut acest sport cînd l-am văzut cu diferite prilejuri. Mi-a plăcut mai ales fiindcă e o luptă foarte vioaie și luptătorii cad și se ridică de parcă nu s-a întîmplat nimic.

— Unii copii cred probabil că la judo există pericole de accidentare.

— Deloc! E adevărat că trebuie să înveți și cum să cazi, dar nu aceasta-i problema. Ca să știi cum să-ți folosești forța, cum să folosești forța adversarului împotriva lui. Să-l surprinzi mereu.

Judo-ul e o continuă supraveghere din mișcare, a intențiilor adversarului. Frumusețea lui vine din surpriză — cum zice Mircea. Probabil că și costumația specială este un punct de atracție. «Da — spune Mircea. La-nceput nu înțelegeam că rostul acestui echipament este tocmai să te folosești de el în luptă.» Într-adevăr: într-o hîrjoană, orice copil își dă seama că nu face bine dacă-l trage pe partener de mînecile hainei, de pantaloni etc. La judo este exact invers am putea spune — cu precizarea că aceasta e o tehnică bine gîndită, chiar cu denumiri curioase și nu un fel de «apucă de unde poți».

— Vrei să faci performanță?

— Da, așa aș vrea!

Și în loc de orice comentariu să-i mai privim o dată fotografia.

Pagină realizată de
ILIE TRAIAN

Raliul castanelor

O competiție de carturi în care se întîlnesc expresii de genul «echipajul III, clasa 68 cmc», ca-n marile raliuri, ți se pare firesc să aibă titluri care să trimită gîndul la voinicie, la... motor și la ideea de viteză.

Astfel încît un «Raliu al castanelor» — cum a avut loc recent un concurs interjudețean la Baia Mare, poartă un nume neașteptat la prima vedere, dar «acordat» la atmosfera toamnei.

Ajuns la cea de-a VII-a ediție, anul acesta raliul a aliniat la start 90 de concurenți: echipaje ale Caselor pionierilor din Bistrița, Borșa, Carei, Cehu Silvaniei, Dej, Negrești, Satu Mare, Sighetu Marmației, Șomcuta-Mare, Tîrgu-Lăpuș, Vișeu-de-Sus și Baia Mare. E lesne de observat amploarea participării. Printre învingători, destule fete; la clasa 50 cmc, de pildă, figurează numele Feliciei Suceanu din Bistrița. Spectacolul a avut și participanți-surpriză, să-i numim astfel: o fetiță de 9 ani din Negrești (Lucia Pop) și un băiețel de 6 ani (!) din Somcuta-Mare (Călin Bezede).

De unde se vede că, mai mici sau mai mari, fete sau băieți, prietenii volanului sînt deopotrivă de dîrji, chiar dacă, deocamdată nu toți urcă pe podium.

Dar și cînd urcă, precum cîștitorii din fotografia noastră, imaginea face neapărat... impresie!

DETAŞAMENTUL EROU 4

- Scenariul: VASILE BÂRZĂ şi CONSTANTIN DIACONU
- Desene: OFELIA şi POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: **INAMICUL A FOST RESPINS CU MARI PIERDERI PENTRU EL, DAR CU ACEST PRILEJ AU CĂZUT ŞI CÎTIVA ELEVI, PRINTRE CARE MITRALIORII IOAN ECOVESCU ŞI IOAN DASCĂLU, ACEŞTIA FIIND PRIMII EROI DE LA PĂULIŞ CE ŞI-AU ÎNSCRIS NUMELE ÎN NEMURITOAREA CARTE A VITEJIEI NOASTRE OSTĂŞEŞTI. ÎN ACEASTĂ ZI, FASCIŞTII AU MAI ATACAT DE CINCI ORI, DAR FĂRĂ SUCCES. INSERAREA ÎI GĂSEŞTE PE ELEVI PE ACELEAŞI POZIŢII PE CARE LE APĂRĂ CU STRĂŞNICIE.**

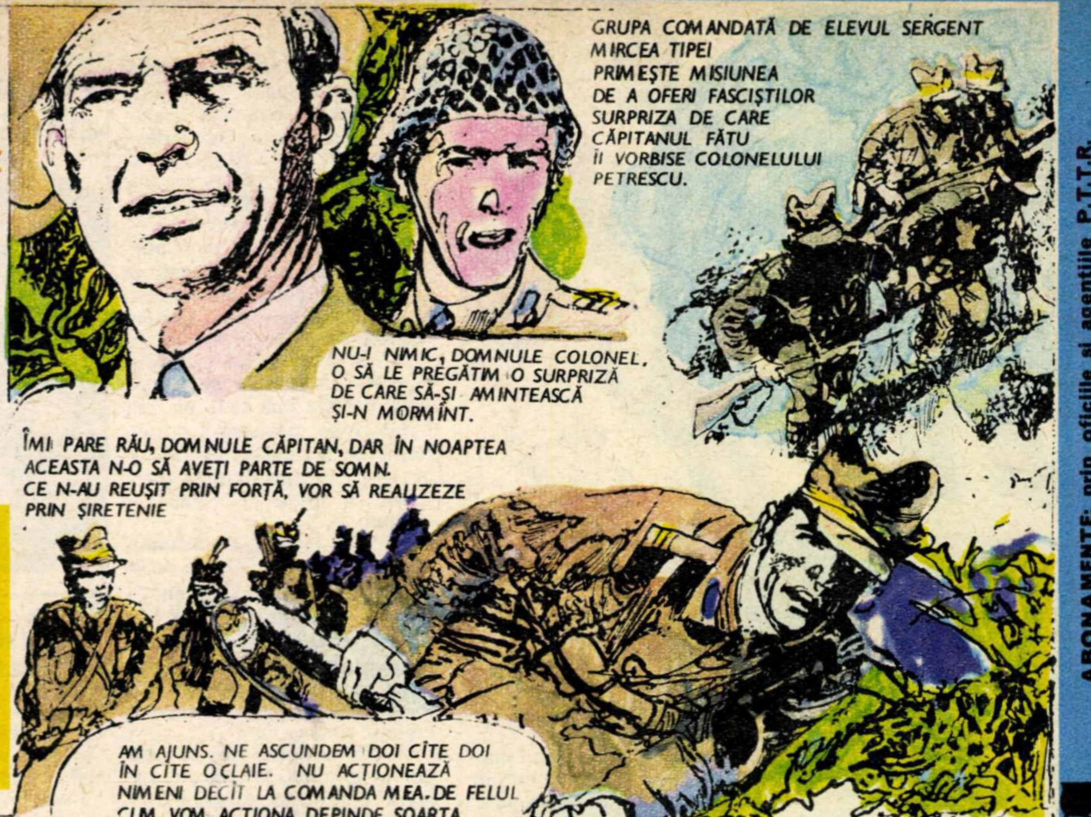
GRUPA COMANDATĂ DE ELEVUL SERGENT MIRCEA TIPEI PRIMEŞTE MISIUNEA DE A OFERI FASCIŞTILOR SURPRIZA DE CARE CĂPITANUL FĂTU II VORBISE COLONELULUI PETRESCU.
NU-I NIMIC, DOMNULE COLONEL, O SĂ LE PREGĂTIM O SURPRIZĂ DE CARE SĂ-ŞI AMINTEASCĂ ŞI-N MORMÎNT.
ÎMI PARE RĂU, DOMNULE CĂPITAN, DAR ÎN NOAPTEA ACEASTA N-O SĂ AVEŢI PARTE DE SOMN. CE N-AU REUŞIT PRIN FORŢĂ, VOR SĂ REALIZEZE PRIN ŞIRETENIE

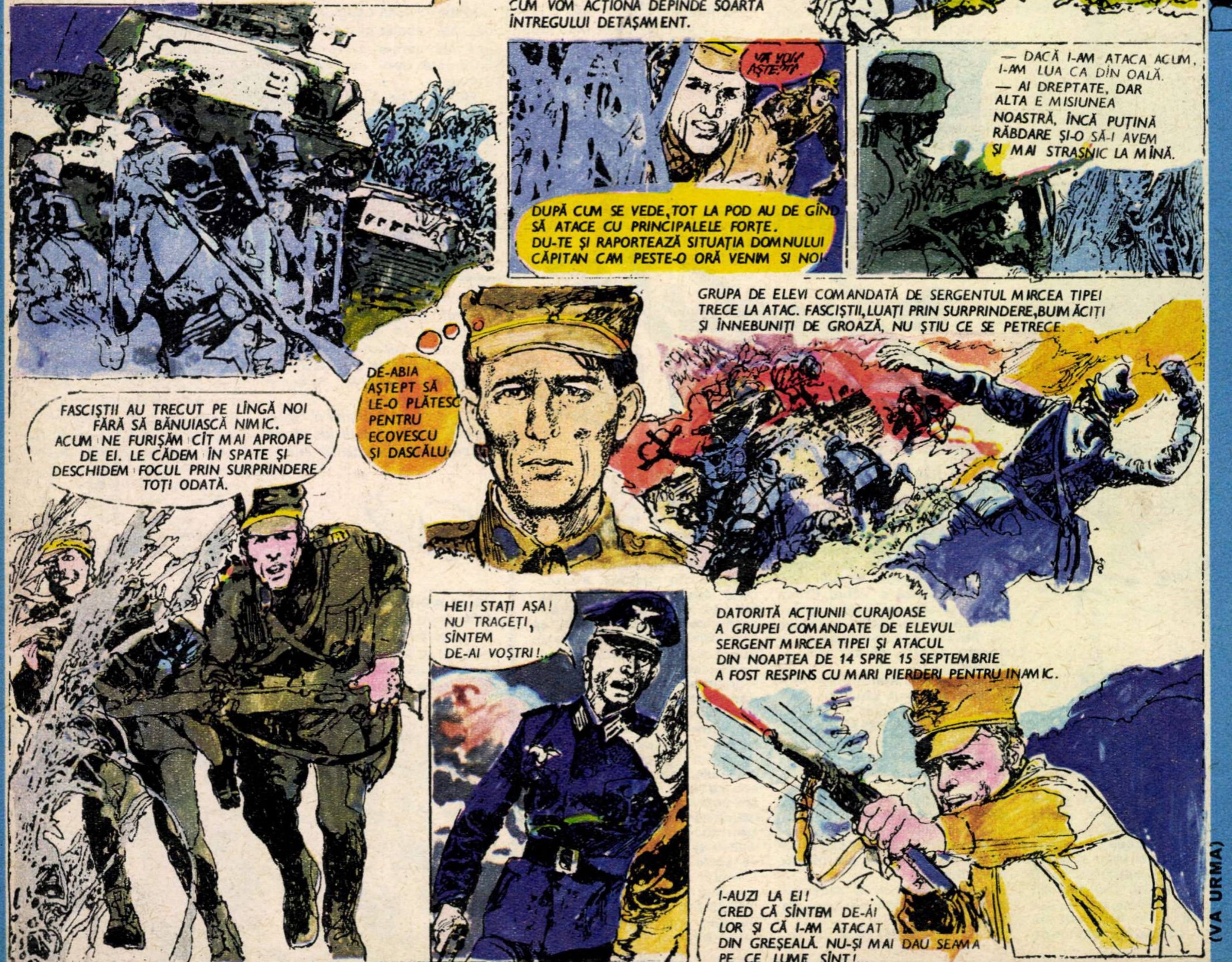
AM AJUNS. NE ASCUNDEM DOI CÎTE DOI ÎN CÎTE O CLAIE. NU ACŢIONEAZĂ NIMENI DECÎT LA COMANDA MEA. DE FELUL CUM VOM ACŢIONA DEPINDE SOARTA ÎNTREGULUI DETAŞAMENT.
VA VOM AŞTEPTA
DUPĂ CUM SE VEDE, TOT LA POD AU DE GÎND SĂ ATACE CU PRINCIPALELE FORŢE. DU-TE ŞI RAPORTEAZĂ SITUAŢIA DOMNULUI CĂPITAN CAM PESTE-O ORĂ VENIM ŞI NOI.
— DACĂ I-AM ATACA ACUM, I-AM LUA CA DIN OALĂ. — AI DREPTATE, DAR ALTA E MISIUNEA NOASTRĂ. ÎNCĂ PUŢINĂ RĂBDARE ŞI-O SĂ-I AVEM ŞI MAI STRAŞNIC LA MÎNĂ.
GRUPA DE ELEVI COMANDATĂ DE SERGENTUL MIRCEA TIPEI TRECE LA ATAC. FASCIŞTII, LUAŢI PRIN SURPRINDERE, BUIMĂCIŢI ŞI ÎNNEBUNIŢI DE GROAZĂ, NU ŞTIU CE SE PETRECE.
FASCIŞTII AU TRECUT PE LÎNGĂ NOI FĂRĂ SĂ BĂNUIASCĂ NIMIC. ACUM NE FURIŞĂM CÎT MAI APROAPE DE EI. LE CĂDEM ÎN SPATE ŞI DESCHIDEM FOCUL PRIN SURPRINDERE TOŢI ODATĂ.
DE-ABIA AŞTEPT SĂ LE-O PLĂTESC PENTRU ECOVESCU ŞI DASCĂLU
HEI! STAŢI AŞA! NU TRAGEŢI, SÎNTEM DE-AI VOŞTRI!..
DATORITĂ ACŢIUNII CURAJOASE A GRUPEI COMANDATE DE ELEVUL SERGENT MIRCEA TIPEI ŞI ATACUL DIN NOAPTEA DE 14 SPRE 15 SEPTEMBRIE A FOST RESPINS CU MARI PIERDERI PENTRU INAMIC.
I-AUZI LA EI! CRED CĂ SÎNTEM DE-AI LOR ŞI CĂ I-AM ATACAT DIN GREŞEALĂ. NU-ŞI MAI DAU SEAMA PE CE LUME SÎNT!...

(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R.
Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 Bucureşti, str. 13 Decembrie nr. 3.
index 41033
REDACŢIA: Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» ● *TIPARUL:* C.P.C.S.
PREZENTARE ARTISTICĂ: POMPILIU DUMITRESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: LUCIA SICOMAŞ

Redactor şef: MIHAI NEGULESCU • Redactor şef adjunct: OVIDIU ZOTTA • Secretar responsabil de redacţie: IOAN DONCA

12 PAGINI, 1 LEU

66

47

JOI, 18 NOIEMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 478)

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ
DE CONSILIUL
NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

În acest număr:

- * *Ritmuri pionierești în Festivalul Național „Cîntarea României"*
- * CONCURSUL REVISTEI NOASTRE „CUTEZĂTORI PE DRUM DE GLORII"
- * *Ferestre deschise spre lume*

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI»

● *Pionierii din Hăghig sînt buni prieteni cu cei din Bicsad. Duminicile obișnuiesc să se viziteze «acasă», o dată la Bicsad, o dată la Hăghig. Împreună organizează activități sportive, de orientare turistică, discuții pe diferite teme pionierești. De fiecare dată ei oferă în cadrul căminului cultural frumoase programe artistice alcătuite din cîntece și dansuri românești și maghiare. Acum pregătindu-se pentru faza de masă a festivalului «Cîntarea României», ei au hotărît ca în viitoarea vizită fiecare dintre unitățile de pionieri să prezinte un montaj de cîntece și recitări dedicate Centenarului Independenței de stat a României. Bucur Marian din Hăghig și Antalka Eniko din Bicsad sînt doi dintre protagoniștii acestei frumoase acțiuni de prietenie.*

● «La Școala generală din Șelimbăr, oraș al cărui nume este legat de strălucita victorie a lui Mihai Viteazul asupra armatelor lui Andrei Bathory, ne scrie profesorul Ioan Roșca, există o frumoasă tradiție a îngrijirii monumentelor dedicate acestui eveniment. Pionierii desfășoară adeseori aici programe artistice dedicate strălucitelor pagini din istorie înscrise de bravul voievod.» Acum echipele artistice ale școlii trăiesc momente febrile de pregătire. Se învață cîntece noi dedicate partidului și patriei, se aleg noi recitări, se repetă un dans cu temă. Viitoarea serbare va trebui să răspundă înaltelor exigențe ale Festivalului Național.

● *Pionierii Școlii generale nr. 2 Măgura-Bacău sînt buni prieteni ai istoriei. Sub îndrumarea profesorului Dumitru Tătaru au făcut o excursie în satul Soci, pe locurile unde, după părerea unor cercetători, au avut loc luptele dintre Ștefan cel Mare și Radu cel Frumos. Au mai vizitat, de asemenea, șantierul arheologic de la Răcătău, unde s-a descoperit o străveche cetate dacică care atestă încă o dată existența noastră milenară pe aceste meleaguri. În prezent, pionierii pregătesc un montaj literar-muzical, avînd drept temă momente importante din istoria patriei.*

SCRÎSOAREA SĂPTĂMÎNII

MOMENTELE DE ÎNCEPUT ALE ACESTOR FRUMOASE RĂSPUNDERI

Dimineață răcoroasă de toamnă, asupra ogoarelor pline de rod bogat ale comunei Poarta Albă. Împărțiți pe detașamente, pionierii lucrează de zor la recoltatul strugurilor și al cartofilor. Noul comandant de unitate se află împreună cu detașamentul clasei a VI-a, din care face parte, la recoltat struguri.

Stan Doru — așa se numește — tocmai se «războia» cu o ladă cam grea, încărcată «ochi» cu struguri.

— Ești pentru prima oară în funcția aceasta?

— Da.

— Și cum e — mai ales acum, la început?

— Cred că pe oricare l-ar emoționa să fie el ales. Aș spune că eram și puțin derutat: cu ce să încep, cum să procedez?

— Și?

— Am început cu ceea ce era mai important în aceste momente: participarea noastră la strîngerea recoltei.

— Care-s primele tale impresii de comandant al unității?

— Că... e mai ușor și mai ales mai frumos decît credeam; că, începînd cu o acțiune practică, am reușit să-i cunosc și mai bine pe unii pionieri a căror cunoaștere o socoteam, ca să zic așa, deplină. În «focul» faptei apar mereu surprize — mai ales bune. Sînt hotărît să fiu în continuare foarte atent la acest amănunt **major!**

...La puțină vreme după unele alegeri pionierești, sau chiar în timpul acestora, am stat de vorbă cu mai mulți pionieri, colegi de-ai mei, care au funcții de conducere în detașamente sau unități. Îmi aduceam aminte de momentele cînd eu însumi am avut astfel de răspunderi și de genul de sprijin pe care l-aș fi dorit atunci. Colegilor mei, pionierii comandanți, am încercat să le fiu de folos cu cîteva păreri — mai ales în ceea ce privește organizarea muncii acum, la început. Pripa nu este bună — o știu de la mine. Ea aglomerează activitățile, îl obosește devreme pe cel cu răspunderi, îl face să acționeze de unul singur, îi diminuează entuziasmul atît de obișnuit în momentele de început ale unei răspunderi frumoase.

Aș dori să împărtășesc colegilor mei, locțiitori, pionieri comandanți aceste păreri și m-aș bucura ca ele să le rețină atenția.

Noi, în județul Constanța, ne-am preocupat întotdeauna de momentul de debut al răspunderilor pionierești și considerăm că rezultatele noastre bune dovedesc că n-am greșit.

ADELA MITROI,
pionier, locțiitor al
președintelui C.N.O.P.

CRAVATELE ROȘII CU TRICOLOR ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

Această toamnă îmbelșugată solicită eforturi susținute în munca de recoltare și de bună adăpostire a roadelor pămîntului. Alături de părinți, copiii, pionierii își dovedesc spiritul de harnici gospodari. De pretutindeni ne sosesc zilnic vești îmbucurătoare despre frumoasele lor rezultate în muncă. Vă prezentăm cîteva știri sosite la redacție de curînd.

● «Munca, datorie a fiecărui pionier» sub acest generic se desfășoară acțiunea patriotică de recoltare a porumbului și a cartofilor din cadrul cooperativelor agricole de producție și al întreprinderilor agricole de stat din județul Hunedoara, ne informează Mirela Juncu și Ioana Măgherușan de la subredacția «Tot înainte» din Hunedoara.

● Răspunzînd «prezent» acestei chemări, pionierii municipiului Hunedoara sînt alături de părinții și frații lor mai mari, uteciștii, în lanurile de porumb și pe terenurile cu cartofi ajutînd la recoltat.

● Astfel, pionierii și uteciștii claselor a VII-a A și B și a VIII-a A și B, precum și cei ai claselor a IX-a și a X-a de la Școala generală nr. 1 din Hunedoara, s-au alăturat colegilor lor din Pestișul Mare, recoltînd o suprafață de 15 ha de porumb aparținînd cooperativei agricole de producție din localitate.

● În timp ce pionierii și elevii Școlii generale nr. 1 se aflau pe tarlalele din Pestișul Mare, colegii lor de la Liceele nr. 1 și 2 din Hunedoara semnau prezența în catalogul muncii pe tarlalele cooperativei agricole din Hășdat, ajutîndu-i pe cooperatorii de aici la recoltatul porumbului și a cartofilor de pe o suprafață de 10 ha.

● De asemenea, pionierii hunedoreni s-au aflat în primele rînduri în cadrul acțiunii de înfrumusețare a municipiului, evidențiindu-se Școlile generale nr. 1. 2, 4, 6, 7, 8, 9 și 10, ca și cei ai Liceelor nr. 1 si 2 din municipiul Hunedoara.

CONCURSUL REVISTEI NOASTRE

CUTEZĂTORI PE DRUM DE GLORII

În cadrul manifestărilor pionierești prilejuite de Festivalul național al educației politice și al culturii socialiste **«CÎNTAREA ROMÂNIEI»**, revista «Cutezătorii» lansează concursul **«Cutezători pe drum de glorii»**, concurs menit să contribuie la dezvoltarea creației literar-artistice a celei mai tinere generații, la promovarea în această activitate a spiritului militant revoluționar, la educarea patriotică și la cultivarea la copii a dragostei pentru frumos, la îmbogățirea repertoriului formațiilor artistice din unitățile pionierești.

Prin lucrări literare, publicistice, de artă plastică și fotografică, exprimînd cinstirea trecutului glorios de luptă al poporului nostru, dragostea fierbinte față de patrie, partid și popor, mîndria copiilor pentru izbînzile socialiste ale prezentului, participanții la concurs vor aduce un fierbinte omagiu înaintașilor noștri, eroilor din 1877 și 1907, tuturor acelora care au luptat și s-au jertfit pentru eliberarea națională și socială a României, precum și părinților și fraților mai mari — făuritori ai patriei socialiste în ascensiune fermă spre comunism.

Lucrările prezentate la concurs vor da expresie simțămintelor de dragoste și respect pentru oamenii de astăzi ai patriei noastre, pentru comuniști, pentru toți cei care participă cu pasiune și dăruire în industrie, în agricultură, pe șantiere la vasta operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, vor înfățișa chipuri și momente semnificative din eroismul cotidian al tinerei generații, participarea nemijlocită a copiilor la înfăptuirea hotărîrilor Congresului al XI-lea, a Programului partidului.

Lucrările vor oglindi tumultul vieții pionierești, felul în care muncesc și învață cei mai tineri cetățeni ai țării, numeroasele prilejuri în care — în trainică frăție — pionierii români și cei aparținînd naționalităților conlocuitoare fac dovada hărniciei, cutezanței, sincerității, cinstei, solidarității pionierești.

La concurs pot participa toți cititorii revistei.

Lucrările trimise la concurs vor fi: schițe, povestiri, portrete literare, poezii, reportaje, interviuri, anchete, desene, afișe, lucrări de artă decorativă, fotografii.

Lucrările vor fi expediate individual sau în colete colective, fiecare lucrare va purta în scris numele și prenumele autorului, data nașterii, domiciliul, școala.

Plicurile sau coletele cu lucrările respective vor fi trimise pînă la 9 mai 1977, pe adresa: Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, Cod 71341, București, cu mențiunea: **concursul «Cutezători pe drum de glorii»**.

Pe parcursul desfășurării concursului, cele mai reușite lucrări vor apărea în revista noastră, publicarea lor însemnînd implicit includerea respectivelor lucrări în selecția finală. Lista premiilor se va publica în numărul viitor.

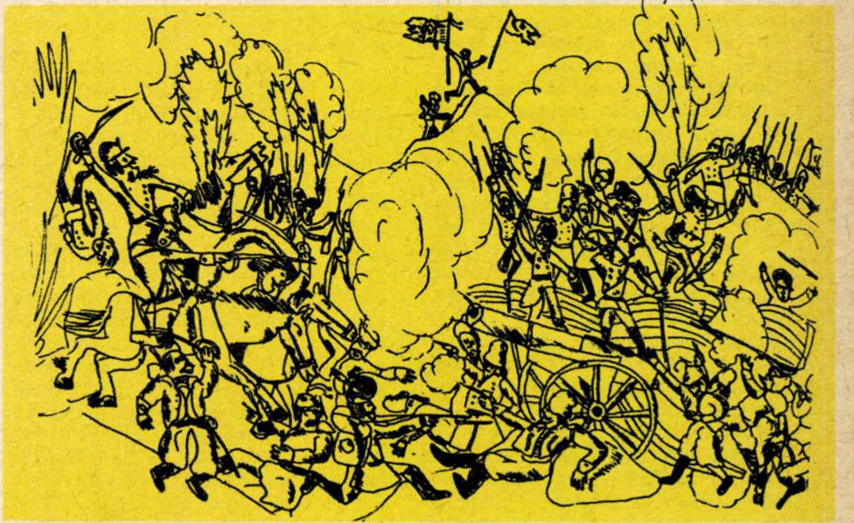

OMAGIUL celor mai tinere condeie

Intitulată sugestiv, antologia de poezie și proză a pionierilor și școlarilor, editată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor, adună pagini de o tulburătoare prospețime un număr însemnat de tinere condeie — așa cum o floare adună în corola ei roua dimineții sau primele raze de soare.

Bucurîndu-se de atenția și îndrumarea unuia dintre marii noștri poeți, academicianul Mihai Beniuc (care prefațează antologia), cei aproape nouăzeci de pionieri poeți și prozatori — români, maghiari, germani — vin cu lucrările lor din cele mai îndepărtate colțuri de țară. Ei ne fac să resimțim răcoarea pădurilor, mireasma holdelor grele de rod, să auzim șopotul apelor, vuietul șantierelor și uzinelor, să privim cu uimire frumusețea de mit și legendă a patriei.

«Te văd, patrie, cu clinchet
de lumină,
cu plete de grîne și frunte de cer,
cu priviri de izvoare și
oameni
înălțați în zboruri.»

Dragostea de țară este un sentiment firesc și real, atît de firesc și de real încît poate fi văzut, pentru că «Dragostea de țară vine de demult,/ Bate-n pieptul nostru și cînd o ascult/ Mă prefac în ram, mă prefac în floare,/ În albastrul mării, stejar lîngă zare». Sau:

«În inima mea, munții repetă violet
Cîntările împlinirii, cu neastîmpăr
de ape,
Fiindcă în inima mea e țara,
Cu roșu de sînge,
Cu galben de soare
Și albastru de unde».

Sinceritatea, căldura și vigoarea sînt, de asemenea, atribute ale acestei antologii prin care cei mai tineri condeieri aduc un vibrant omagiu partidului:

«Partid cînd spun, mi-e inima văpaie
Și în văzduh e permanent ecou.
Partid, se-nalță ca o vîlvătaie,
Partid, sufletul țării și al meu.»

«În inima mea e țara» este o realizare remarcabilă, o filă cu care pionierii își alătură gîndurile întregului popor, cinstind patria și partidul.

COSTACHE ANTON

Desen de BOGDAN HILOHI, clasa a VII-a, Liceul de arte plastice «N. Tonitza», București.

Desen de MIRELA VOICU, clasa a V-a, Școala generală nr. 189, București.

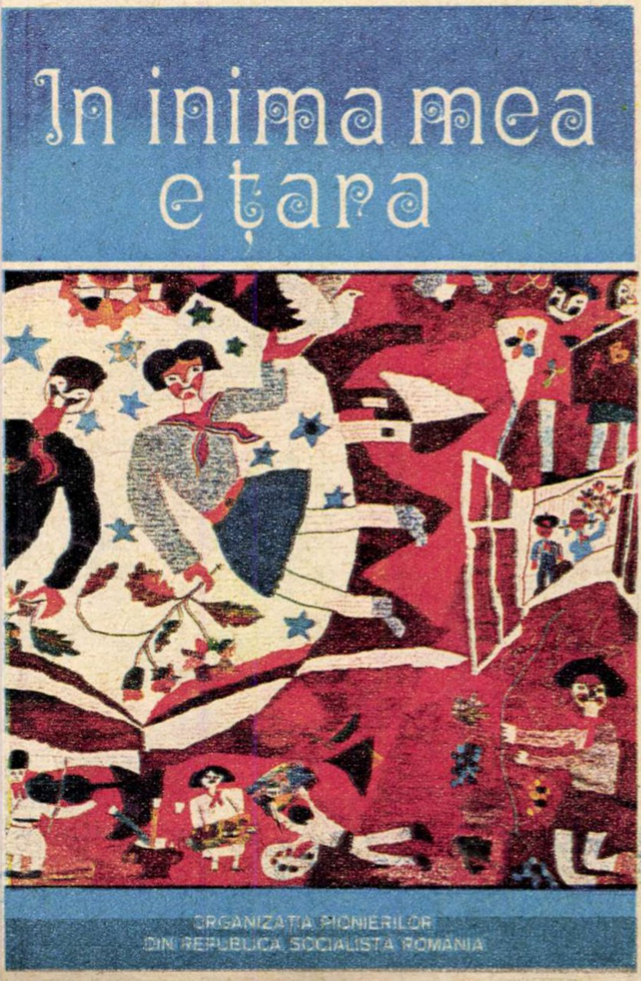

ORGANIZAȚIA „ȘOIMII PATRIEI“

După cum este cunoscut cititorilor noștri, Programul de măsuri pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului și ale Congresului educației politice și al culturii socialiste în domeniul muncii ideologice, politice și cultural-educative, prevede ca, pentru cuprinderea copiilor încă din fragedă vîrstă în procesul de educație comunistă, să se constituie Organizația «Șoimii patriei».

Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu Ministerul Educației și Învățămîntului, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist și alți factori educaționali, a elaborat Regulamentul Organizației «Șoimii patriei», care cuprinde obiectivele politico-educative ale organizației, principalele forme de activitate, modul de îndrumare ș.a.

Organizația «Șoimii patriei» este organizația de masă a copiilor preșcolari și școlari, în vîrstă de 4—7 ani, din Republica Socialistă România. Ea își propune să contribuie, prin promovarea unor forme de activitate adecvate vîrstei, la educarea patriotică, socialistă a copiilor, în spiritul dragostei și respectului față de patria și poporul nostru, față de Partidul Comunist Român; prin activitatea sa contribuie la dezvoltarea prieteniei și frăției între copiii români, maghiari, germani și de alte naționalități din țara noastră, a dragostei și atașamentului lor față de patrie — Republica Socialistă România.

În cadrul Organizației «Șoimii patriei» copiii vor fi sprijiniți să cunoască tradițiile de luptă ale poporului nostru, ale clasei muncitoare și ale Partidului Comunist Român, principalele momente din istoria mișcării de copii și tineret din România, dezvoltîndu-le în acest mod stima și respectul față de cei care și-au jertfit viața pentru libertatea socială și independența națională. În același timp, prin activități adecvate, se va insufla copiilor mîndria față de realizările istorice obținute în construcția socialismului, prețuirea față de activitatea pe care o desfășoară clasa muncitoare, întregul popor, eroii muncii socialiste și fruntașii în producție în uzine, pe șantiere și ogoare. În acest scop, se vor organiza, distinct sau în comun cu pionierii, convorbiri cu caracter educativ, întîlniri cu militanți ai partidului, cu luptători pentru libertatea și independența patriei, cu activiști de partid și de stat, activități de îngrijire a monumentelor eroilor.

Prin întreaga sa activitate, Organizația «Șoimii patriei» va pregăti copiii pentru înțelegerea calității de școlar și pionier, stimulîndu-le interesul pentru muncă, pentru învățătură.

Organizația «Șoimii patriei» își propune formarea și educarea copiilor în spiritul dragostei de muncă, al respectului față de oamenii muncii, al grijii pentru bunul obștesc; cultivarea deprinderilor practice și mobilizarea copiilor pentru a participa, după puterile lor, la acțiuni de muncă. Totodată, va urmări formarea unor deprinderi de ordine și disciplină, dezvoltarea responsabilității față de munca proprie și a celor din colectiv, înțelegerea semnificației unor noțiuni ca muncă, datorie, hărnicie, întrajutorare etc. Membrii Organizației vor fi educați în spiritul respectului și dragostei pentru părinți, al respectului față de educatoare și învățători, vor fi îndrumați pentru a-i ajuta pe cei vîrstnici.

Pentru aceasta, se vor organiza vizite în atelierele și laboratoarele din școli, în fabrici și uzine, pe șantiere, în C.A.P. și I.M.A., pentru a cunoaște aspecte din munca celor mari; copiii vor fi antrenați, pe măsura puterilor lor, la întreținerea și înfrumusețarea grădinițelor și școlilor, la acțiuni de muncă pe loturile grupelor și în miniateliere, la activități de autoservire, de înfrumusețare a blocurilor, a străzilor ș.a.

Organizația «Șoimii patriei» va milita pentru ca în rîndul copiilor să fie cultivate acele calități care-l definesc pe omul societății noastre: cinstea, curajul, cutezanța, modestia, responsabilitatea, spiritul de muncă în colectiv. În acest scop, vor fi promovate mijloace educative adecvate, cîntece și poezii, proverbe și zicători populare, se va organiza vizionarea și discutarea unor filme și diafilme, potrivite vîrstei.

O altă preocupare a Organizației o va constitui încurajarea și afirmarea talentelor din rîndul copiilor, cultivarea sensibilității față de frumos, dezvoltarea fizică armonioasă și călirea organismului copiilor. Pentru realizarea acestei sarcini se vor organiza serbări, șezători, concursuri de creație, diverse activități cultural-artistice, jocuri distractiv-recreative, manifestări sportive. Prin intermediul Organizației, copiii vor fi antrenați la sărbătorirea marilor evenimente din viața patriei și partidului, a unor evenimente mai importante din viața grădiniței, a școlii, a localității respective, a unor succese obținute de oamenii muncii.

Organizația «Șoimii patriei» educă copiii din țara noastră în spiritul prieteniei cu copiii din lumea întreagă, al respectului față de celelalte popoare, a dragostei pentru pace.

Intrarea copiilor în Organizația «Șoimii patriei» se face în cadrul unui ceremonial specific. La această acțiune vor fi invitați părinți ai copiilor, reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, ai organizațiilor de masă și obștești, pionieri și uteciști. Membrii Organizației «Șoimii patriei» vor purta o uniformă specifică.

Pentru copiii care săvîrșesc fapte bune, care constituie exemplu pentru colegii lor, Regulamentul Organizației «Șoimii patriei» prevede și unele recompense cum sînt: evidențierea în fața grupei sau a clasei, acordarea de diplome și premii, expunerea fotografiei individuale sau colective la panourile din grădinițe și școli, fotografierea lîngă drapelul Organizației Pionierilor sau al Uniunii Tineretului Comunist, iar ca recompensă supremă fotografierea lîngă drapelul Partidului Comunist Român și al Republicii Socialiste România.

Întreaga activitate a Organizației «Șoimii patriei» se desfășoară sub conducerea Partidului Comunist Român. Apreciind experiența acumulată de Organizația Pionierilor, de consiliile și comandamentele pionierești în organizarea și desfășurarea activităților politico-educative, Partidul Comunist Român a încredințat Organizației Pionierilor sarcina de a îndruma activitatea Organizației «Șoimii patriei». În acest sens, la nivelul tuturor consiliilor Organizației Pionierilor se vor constitui comisii pentru îndrumarea activității Organizației «Șoimii patriei», formate din membri ai consiliilor respective — adulți și pionieri —, precum și din educatoare, învățători și profesori, reprezentanți ai organizațiilor de masă și obștești. Fiecare grădiniță va fi patronată și sprijinită în organizarea activităților politico-educative de către o unitate de pionieri, iar detașamentele de pionieri de la clasele II-IV vor răspunde de grupele constituite în grădinițe și în clasele I. În fiecare an, detașamentele ciclului gimnazial vor încredința celor mai buni pionieri sarcina de onoare de a îndeplini funcția de pionieri-instructori, care vor activa ca ajutoare ale educatoarelor și învățătorilor claselor I în activitatea pe care aceștia o desfășoară cu membrii Organizației «Șoimii patriei.

În îndeplinirea obiectivelor sale, Organizația «Șoimii patriei» va colabora strîns și va fi sprijinită de Ministerul Educației și Învățămîntului, comitetele cetățenești de părinți, comitetele și comisiile femeilor, organele sanitare și ale Societății de Cruce Roșie, Uniunea Tineretului Comunist și Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România, organele sindicale, Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție, consiliile pentru educație fizică și sport, uniunile de creație, Radioteleviziunea și de alți factori educaționali.

Pe baza Regulamentului care se va aplica experimental în anul școlar 1976/1977 și a măsurilor stabilite la nivel național, se va trece în perioada următoare la constituirea comisiilor pentru îndrumarea activității Organizației «Șoimii patriei» și a grupelor în grădinițe și școli.

Adesea, pionierii, împreună cu școlarii din clasa întîi și cu prietenii de la grădiniță organizează jocuri, învață cîntece și poezii, merg în excursii și drumeții.

Așa cum în timpul liber îi întîlnim veseli tovarăși de joacă, și la școală sînt prieteni buni. Pionierii îi ajută pe cei din clasa întîi la lecții, îi învață să fie ordonați, să îngrijească manualele, clasa, să contribuie și ei, după puterile lor, la înfrumusețarea școlii, a împrejurimilor acesteia.

Harnici gospodari ai internatelor școlare, pionierii își dovedesc priceperea în menținerea ordinii, a curățeniei, în întreținerea dormitoarelor și a sălilor de masă.

De data aceasta, fotoreporterul nostru a surprins, la internatul Școlii generale nr. 17 din Capitală, momentul în care școlarii sînt invitați la masă de către echipa de serviciu la cantină.

NICI MUNCĂ FĂRĂ PÎINE, NICI PÎINE FĂRĂ MUNCĂ!

Balada mîinilor de copil

S-AU SCRIS MULTE ISTORII în jurul obiectelor care ne înconjoară, desigur istorii cu tîlc, unele vesele, altele triste, dar o istorie frumoasă, pentru că este simplă, am aflat-o privind... un scăunel de grădiniță. La întrebarea «De unde vine și cine l-a lucrat?...» mulți ar da răspunsul obișnuit: «S-a lucrat în fabrică.» S-a lucrat, e adevărat, într-o fabrică, dar pe care noi nu o numim propriu-zis fabrică; este o întreprindere mai mică, unde-și spun cuvîntul mîinile unor copii. Este produsul muncii depusă în trei ateliere școlare: de tîmplărie, de lăcătușărie și de electrotehnică. La tîmplărie s-au făcut placa și spătarul scăunașelor: autori, pionierii din clasele a VI-a; la lăcătușărie s-au făcut operațiile simple la piesele de metal; autori, pionierii din clasele a VII-a; cei mari, pionierii din clasele a VIII-a, au operat finisarea, adică sudarea, găurirea, asamblarea pieselor. De obicei, știm că lucrările tehnice sînt opera mîinilor impunătoare, mîinile părinților și fraților mai mari, oamenii muncii, comuniștii. Și astfel, fără să greșim, putem spune: copiii oamenilor muncii sînt ei înșiși copiii muncii. Iar ca reflex al imaginii mîinii omului matur avem imaginea unei mîini gingașe, dar ferme și cutezătoare: mîna pricepută a copilului. Așa am făcut prima notație la o descindere în universul generos al muncii în școală, care este pregătirea prin muncă pentru muncă, — în mijlocul pionierilor de la Școala generală nr. 4 Sibiu și al uteciștilor, elevii Liceului industrial nr. 1 din aceeași localitate.

DIN EXPERIENȚA LOR, la școala muncii, la școala vieții, iată cîteva episoade interesante. Fiind vorba de experiență, deducem că sînt mai înzestrați cu această avuție hotărîtoare în viață cei care au o vîrstă mai «înaintată», cum ar fi, de exemplu, vîrsta elevului utecist Florin Oancea, anul III A. Florin a dorit să urmeze Liceul industrial și anume cel de energetică, întrucît la origine a fost acea «curiozitate pe care mi-am format-o de mic să lucrez în domeniul electricității». Adică a activat într-un cerc tehnic, un cerc de radio. (Florin este din Brașov.) La 16 ani își impune un test, să lucreze într-o vacanță ca frezor la «Tractorul». Făcea comenzi la mașini automate. A fost o experiență formidabilă, o experiență-șoc. «Am constatat abia atunci că banul nu se cîștigă ușor, că nu pică de-a gata în palmă, trebuie să lucrezi serios ca să-l meriți. Trebuia să scot un anumit număr de piese într-un timp stabilit, dacă nu reușeam, banda stătea și provocam perturbații...» De aici, altă nuanță a maturizării: sentimentul răspunderii. Cînd nu muncești conștiincios, nu este vorba că suferi sau pierzi numai tu, dar efectul negativ are o bătaie mai lungă. Răspunzi pentru tine și răspunzi totodată pentru întregul colectiv.

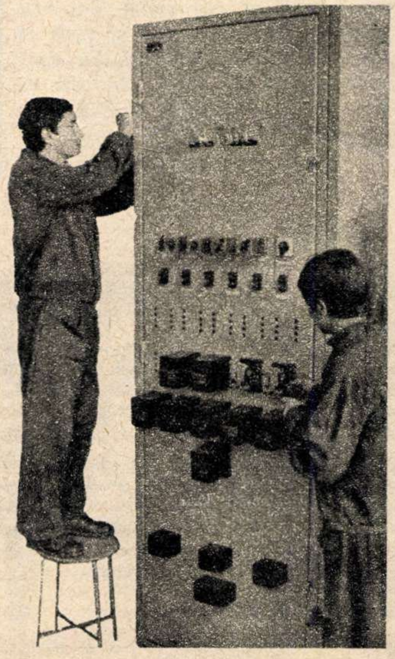

Mai tîrziu, o altă experiență, de data aceasta nu strict individuală, ci asamblată, ca să ne acordăm la un limbaj tehnic, într-o experiență organizată, școlară. Practica în producție. Florin a făcut practica la Întreprinderea de autocamioane Brașov, a lucrat la instalația electrică de la bordul autocamioanelor. Ceea ce l-a impresionat foarte mult pe Florin a fost climatul de lucru pe care i l-au creat cei doi comuniști, muncitori, electricieni, alături de care lucra. De la ei a deprins munca disciplinată, responsabilă.

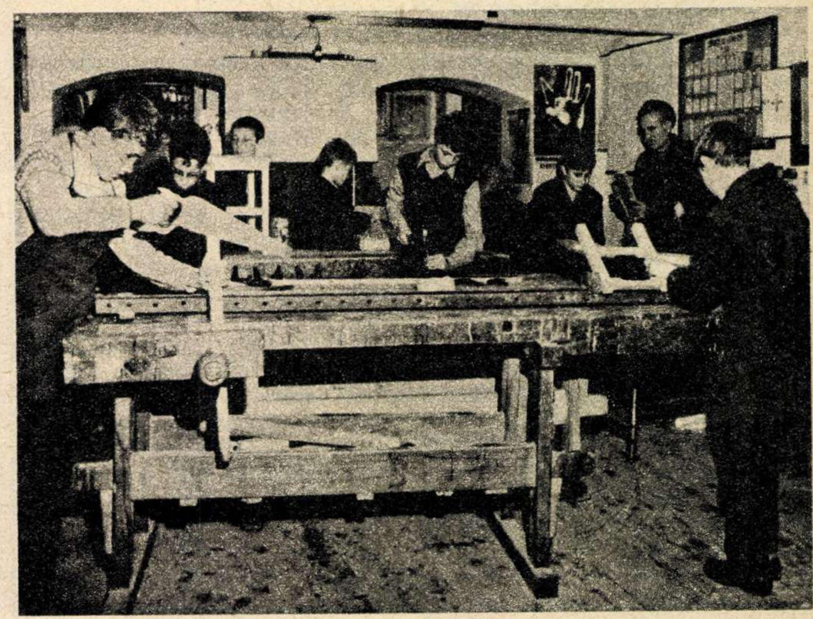

Ioan Horia Scripcaru, din clasa a VII-a, exemplifică și mai aproape de cerințele noastre, ale vieții de zi cu zi: «Cînd vrem să batem un cui, să reparăm gardul, nu sîntem neștiutori, ne descurcăm...» Și-și amintește că și pentru joc, pentru destindere, învățătura primită în atelierul-școală l-a inspirat, și-a făcut o țintă din lemn de tei moale, în care trăgea cu săgeata. Pionierul Petrică Ciobu, dintr-a V-a și-a legat toate cărțile deteriorate din biblioteca de acasă, le-a pus coperte noi, un rezultat al cunoștințelor practice învățate la atelierul de legătorie. Dar plăcerea superioară, mîndria, o au cînd produc în atelierele lor fabricate care să servească la o și mai bună autoutilare în școală și cînd răspund la comenzile diferitelor întreprinderi și instituții. Atunci rodul muncii lor capătă un sens major. Mîinile de copil sînt mîinile unor tineri de nădejde.

«Munca înseamnă și efort și răsplată. Să știu că ceea ce a ieșit din mîna mea este folosit și i se dă o anumită importanță, și prin aceasta poți fi de folos societății», își definește sensul muncii pionierul Dorin Lupu din clasa a VIII-a C.

*
* *

ACEASTĂ LUME A VOLȚILOR ar fi titlul ales la o însemnare dedicată unui pionier pasionat de știință și de o meserie: radiotehnica.

Dorin Lupu, despre care am mai amintit, a ajuns acum să lucreze la atelierul de electrotehnică. De cînd era pionier mai mic a încercat să construiască aparate de radio. La început, scheme de radio mai simple, radio cu galenă. Acum încearcă să realizeze un radio cu mulți tranzistori. Relatarea lui Dorin despre pasiunea lui fundamentală din timpul liber seamănă cu o alocuțiune originală pentru cei ce n-ar fi în specialitate. Este impresia pe care o dă relatarea lui afectuoasă, ca despre o lume vie și familiară, lumea volților.

...La atelier munca i se pare simplă. Specifică lapidar: «Acum facem legarea pieselor și a semiconductoarelor».

Acasă și-a înjghebat un atelier propriu. Pe măsură ce-l descrie verbal face și schema. În timpul liber îl vizitează doi prieteni, pionieri, și lucrează toți trei în micul atelier, adînciți ore întregi într-o muncă de făurar. La urmă, ca într-o revenire, la un fapt, s-ar zice, divers, menționează: Pe acoperiș am ridicat o antenă.

*
* *

EXISTĂ UN DRUM al gîndirii pe care îl oferă tot universul inegalabil al muncii. Un cugetător spunea: **Munca gîndește, lenea visează.** Dar să și muncești numai pentru că ți se cere, pentru că este o obligație, înseamnă tot să refuzi să gîndești, să accepți să fi un automat. Să știi de ce este necesar să înveți și această necesitate să te însuflețească, înseamnă să poți cunoaște ceea ce se numește bucuria muncii.

MARGARETA MICU

UNDE EŞTI, nene ZAHARIE?

Evocare de MARIA IONIŢĂ

N-aş fi crezut că şi oamenii mari pot să se joace de-a v-aţi ascunselea. Stăteam la răscrucea drumurilor şi priveam fără să pot înţelege cu adevărat ce se întîmplă în jurul meu. Fasciştii care pînă mai ieri se plimbau ţanţoşi prin sat, care puneau să le cînte în fiecare dimineaţă fanfara militară, azi s-ar fi ascuns şi în gaură de şarpe fără să le pese că li se ştirbeşte din mîndria lor cazonă. Se ascundeau în umbra gardurilor încercînd să ajungă în vii sau în grădini. Urmărindu-i, veneau soldaţii noştri. Cînd treceau prin dreptul gardului, ridicau ochii spre mine a mirare. Cu picioarele afundate în praful drumului, cu ochii atenţi, tălmăceam această privire în felul meu. Ridicam braţul şi le arătam locul unde dispăruseră tunicile verzi. După un timp auzeam strigăte sau împuşcături. Apoi apăreau alţii şi alţii. Eu le făceam semn să stea, dacă erau în primejdie sau să plece, arătîndu-le direcţia în care încercau să dispară duşmanii. Şi oamenii aceştia mari nu se mirau văzîndu-mă la răscrucea drumurilor, în bătaia gloanţelor, ci-mi urmăreau mişcările cu atenţie.

După un timp, au apărut mai mulţi hitlerişti cu mîinile la ceafă însoţiţi de soldaţii aceia necunoscuţi. Unui soldat îi curgea sînge din mînă, altul era rănit la cap. M-am smuls din praful drumului şi am alergat în deal. De-acolo se vedea pînă departe. La pod lucrau trei soldaţi. M-am apropiat de ei plină de curiozitate.

— Unde te duci, fetiţo? E periculos să treci acum pe-aici.

— Las-o, nene Zaharie, nu vezi cît e de mică şi de slăbuţă? Nici nu se simte cînd trece...

— Cum te cheamă?

— Ana.

— Şi unde te duci?

Am ridicat mîna şi am arătat în direcţia locului nostru. Şi-am plecat grăbită. Acolo era ceva despre care nu-mi mai amintisem demult. Era basmul copilăriei mele. M-am apropiat cu emoţie de rîpă şi-am privit. Rîpa era arsă de secetă. Pe stînca din mijlocul rîpei, cîteva tulpiniţe uscate aminteau de frumuseţea de altădată a macilor. Şi guşterii?! Guşterii cu solzişorii verzi-aurii şi privirea leneşă nu se vedeau nicăieri. Of, Zînă Bună, Zînă Bună, n-ai făcut bine că i-ai lăsat să vadă ce se petrece pe pămînt în lumea oamenilor. Ce-au avut ei de învăţat din pedeapsa ta? Că oamenii, chiar dacă nu mai sînt zmei şi balauri pe pămînt, îi inventează...

Coboram sărind din piatră-n piatră, apropiindu-mă de culcuşul guşterilor. Cît m-aş fi bucurat să-i văd! Dar ce-i asta? Din scobitura de sub piatră ies sîrme... Şi ce-o fi legătura aceea? Bunica mi-a spus să fiu atentă, să nu ating astfel de sîrme. Sîrmele înseamnă explozii, iar exploziile înseamnă moarte. Aici o explozie ar distruge drumul îngust ce trece peste prăpastie şi o dată cu el şi... căsuţa guşterilor. Aşa ceva n-o să se întîmple! Într-o clipă am ieşit din rîpă şi, alergînd peste ogoare, strigam din răsputeri:

— Nene Zaharie! Nene Zaharie!

De sub pod ieşi soldatul necunoscut,care fără să ştie ce s-a întîmplat veni să-mi dea ajutor.

— Ce-i? Ce s-a-ntîmplat? Ţi-am spus că nu e bine să umbli singură pe cîmp!

— Nene Zaharie, în rîpă sînt sîrme şi legături!

Nenea Zaharia îl privi cu înţeles pe tovarăşul lui şi lăsînd la pod doar un soldat, mă urmară. Cînd am ajuns la căsuţa guşterilor, l-am auzit zicînd pe nenea Zaharia:

— Trebuia să ne închipuim că şi aici, unde drumul se îngustează atît de mult,e un punct important. Da. În afara distrugerilor care ni le-ar fi pricinuit, ne-ar fi întîrziat cîteva ore.

— Curînd or să sosească ai noştri. Iancule, tu ieşi în drum şi dacă n-am terminat, opreşte coloana. Ia şi fetiţa cu tine.

Apoi, privindu-mă cu bunătate, îmi zise:

— Misiunea ta s-a terminat, soldat Ana. Bună ziua!

— Bună ziua!

Nenea Iancu îmi dădu mîna şi ne aşezarăm sub nuc.

— Şi ce căutai tu în rîpă?

— Rîpa şi locul acesta e al nostru, iar în rîpă cresc maci roşii.

— Şi ai venit să culegi maci?

Am dat din cap în semn că nu. Apoi m-am hotărît să-i dezvălui taina:

— Acolo e căsuţa guşterilor.

— Şi nu te temi de ei?

— Dacă nu le faci nici un rău sînt şi ei cuminţi. Se zice că odată erau mari şi puternici şi făceau multe rele, dar Zîna cea Bună le-a luat puterea şi i-a lăsat mici,să vadă ce bine e pe pămînt fără de ei. Eu, dacă aş fi fost ca ea, acum, cînd căsuţa lor a fost în primejdie, le-aş fi redat puterea să poată să se apere.

— Ce-ar fi crezut hitleriştii cînd ar fi văzut că se întind din rîpă spre ei capete de balaur?

— Ar fi fugit şi nu s-ar fi oprit pînă în ţara lor. S-ar fi dus vestea peste mări şi ţări şi nimeni n-ar mai fi îndrăznit să vină la noi cu gînduri rele.

Soldatul rîse şi mă privi ca pe o jucărie.

— Şi crezi că Zîna Bună i-a uitat?

— Desigur.

— Eu cred că dimpotrivă, le-a purtat tot timpul de grijă, altfel...

În clipa aceea se auzi uruit de tancuri. Soldatul tresări şi merse la marginea rîpei.

— Nene Zaharie! Vin!

— Liber!

Cînd apăru primul tanc, ieşi şi nenea Zaharia din rîpă. Tancul se opri. De pe tanc, un ofiţer întreabă:

— Ce s-a-ntîmplat?

— Să trăiţi, tovarăşu' colonel! Rîpa era minată. Grupa de genişti şi-a îndeplinit misiunea.

— Şi fetiţa?

— Ea a descoperit minele din rîpă.

— Să mergem!

Nenea Zaharia mă ridică în sus ca pe un fulg şi m-am trezit în braţele unui soldat mustăcios care zîmbea, deşi parcă avea lacrimi în ochi.

— Ai mai fost vreodată pe tanc?

Am clătinat din cap emoţionată în semn că nu. De-acolo, de sus, puteam să văd coloana nesfîrşită ce se desfăşura în urma noastră.

— Ai noştri, fetiţo! zise tanchistul mustăcios, urmărindu-mi privirea.

— Şi tata? Unde-i tata?

Soldaţii se priviră pe furiş.

— Cine va putea răspunde la această întrebare pusă de mii de guri? zise colonelul privind înainte spre un punct nevăzut.

Coloana se puse în mişcare.

Cînd am trecut pe sub ulm, am uitat să ne plecăm capetele şi crengile ne mîngîiară fruntea. La marginea satului,nenea Zaharia m-a lăsat jos,şi mi-a zis:

— La revedere, soldat Ana, şi să nu-l uiţi pe nenea Zaharia.

Cîteva albăstrele întîrziate stăteau la marginea drumului. Le-am rupt şi i le-am întins fugind pe lîngă tanc.

Am urmărit coloana mult timp, stînd în marginea drumului ca o floare galbenă într-un răsărit de soare.

Ilustraţii de **ION MIHĂESCU**

Taina florilor perfecte

Caut cuvînt pentru tine, prea singură
floare
Să-nțelegi că te-ntreb unde este
Meșterul tău care flori construiește
Risipindu-se-n mugurii fără eroare.

Să-mi spui printr-o lină-nclinare
Încotro să apuc să-l găsesc,
Ce cîmpii să străbat — cît de mare
Este harul său copilăresc.

Cum face de-adună în ochiul umbros
Atîta lumină, nectar și miros.
Ce calcule face, ce fel de mistrie
Are de-nvinge așa simetrie.

Cum vă învață statornice
Sădirii-ntr-un loc și nedornice
De pură, firească zburare
Spre-o vară mai albă și încăpătoare.

Zbor interior

Lîngă tîmplă o pasăre galbenă cîntă,
Pe-o creangă de aer adîncă frămîntă
Un zbor interior într-o umedă zare
De mugur cu frunzele-n desfășurare.

Primit ucenic în geneza de forme
Ce-și caută chipul în fluvii enorme
Învăț cum se-mbină armonic,
statornic
Fără fisură secundele-n ornic.

Vast mozaic zgomotos, curgător —
Urechea alege un cîntec din spațiul
sonor
Cum din aluviuni, îndoieli, suferințe
Nealterată lumina-n semințe.

IUSTIN MORARU

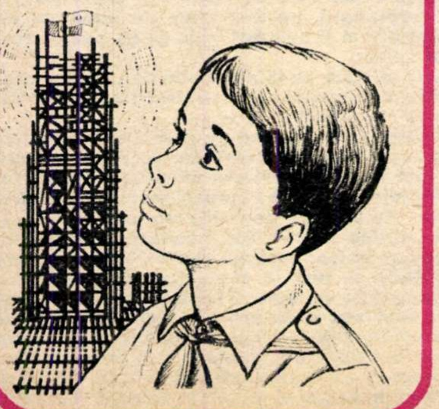

NU SE POATE!

FOILETON DE
Mircea
SINTIMBREANU

ILUSTRAȚIE DE
Pompiliu
DUMITRESCU

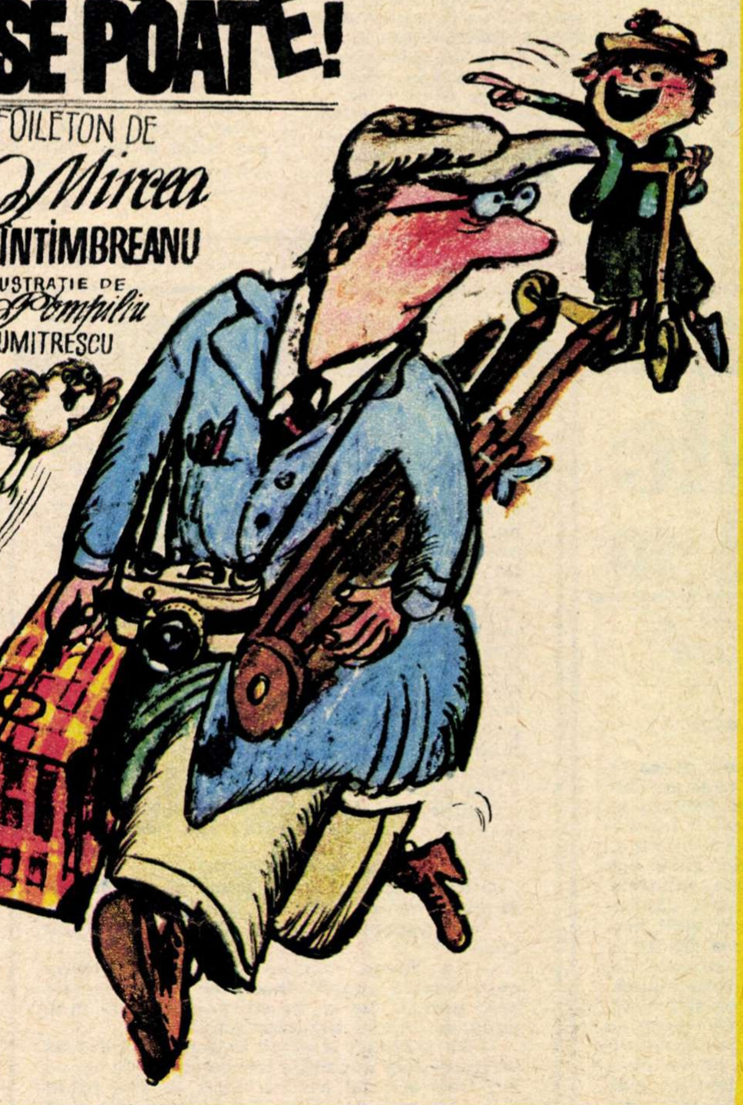

Omul în halat albastru-spălăcit, cu ochelari de soare și șapcă de doc, coborîse din tren încărcat de bagaje ciudate, apoi, ca și cum s-ar fi aflat în mare întîrziere, traversase grăbit comuna. Ajuns la încrucișarea celor două drumuri se oprise vădit încurcat. Pe care din ele să-și continue drumul: drept înainte? la stînga? la dreapta? Zăbovi un timp schimbîndu-și povara dintr-o mînă într-alta, apoi pentru că nu se ivea nimeni să-l poată lămuri, porni șovăielnic înainte. Nu făcuse însă nici cincizeci de pași și privind în jur din ce în ce mai contrariat, se opri din nou.

— Nu se poate, zise cu glas tare și se întoarse gesticulînd nedumerit. Ajuns la răscruce, se roti un timp în jurul axului, apoi o luă, la noroc, spre stînga. Sau poate pentru că strada i se părea totuși mai îmbietoare, cu șanțul desfundat și cîteva podețe date cu var. Dar nici de data asta nu merse prea departe.

— Nu se poate, izbucni din nou și se opri fără ezitare.

Acum nu-i mai rămînea decît să încerce spre dreapta și se urni într-acolo, hotărît să nu se mai oprească pînă la ieșirea din comună. Așa hotărîse, dar foarte curînd omul își încetini din nou pasul. Era cazul să-și mai continue drumul? De la gară a venit bine, a lăsat în dreapta, așa cum i s-a spus, Poșta, a trecut de Supermagazin, de piață și Baia comunală, a văzut și Dispensarul, iar aceasta era răscrucea. «Acolo întrebați, oricine vă poate arăta drumul, nu mai aveți decît vreo trei sute de metri...»

Dar uite că la ora aceasta, oră de prînz, nu se ivea nimenea să-l poată îndruma. Doar spre marginea comunei treceau duduind cîteva tractoare, iar pe deal, printre șirurile de viță, se zărea un stol de mogîldețe mișcătoare. Să aștepte, așadar, mult nu putea întîrzia pînă să se ivească cineva din partea locului. Și, într-adevăr, dinspre comună își făcu apariția un copilandru.

—Încotro e școala voastră? întrebă omul.

— Pe oriunde o luați dați de școală, dar pe aici e mai aproape. Nici trei sute de pași.

Abia atunci omul scăpă geamantanul din mînă și de pe buze i se desprinseră mai răspicat și mai cu năduf ca oricînd aceleași trei cuvinte:

— Nu se poate!

Copilul era însă departe, iar omul clătina din cap și gesticula aproape furios.

— Cum o să fie o școală pe aici prin apropiere? Am văzut doar sute de școli, știu cum arată drumurile spre școală, le ghicesc dintr-o sută, nimic mai simplu: *cea mai frumoasă stradă duce spre școală!* Dar astea? Șanțuri împotmolite, murdărie, nu tu o floare, nimic. Pomii zdreliți, ciunți, gardurile sparte...

Și totuși copilul avusese dreptate. Clădirea mare ce se descoperi deodată în stînga era a unei școli. Firma nouă o arăta cum nu se poate mai limpede... Mai mult, în curte erau zeci și zeci de copii care, se vede, așteptîndu-l, săreau capra, jucau bîza, chiuiau...

— Ura, a venit fotograful, strigau în cor, gata să-l ia pe brațe și să-l azvîrle în aer. Apoi se așezară «ca la fotograf», zîmbind cu gura pînă la urechi, fără să mai aștepte vreun îndemn. Dar nici fotograful nu insista. Își aranja posomorît aparatul pe trepied și fără pic de tragere de inimă le făcu mai multe poze. Mai tîrziu developă. Copiii erau frumoși, voinici și veseli, era soare, în fund se zărea școala nouă, cu etaj, cu firma strălucitoare. Se mai vedea un fost rond de flori, călcat în picioare, un pom zdrelit și uscat, prefăcut în cuier, o poartă de handbal cu bara căzută la pămînt, ca o barieră uitată la un canton părăsit...

Copiii au așteptat mult timp pozele și poate că le mai așteaptă și astăzi. Dar fotograful nu le-a mai trimis niciodată. Căci încă la întoarcere, exact la răscruce, se mai oprise o singură dată, privise lung în urmă la ulițele golașe și șui care duceau tustrele spre școală, apoi cu creionul chimic, în carnetul său de comenzi scrisese apăsat un singur cuvînt: REBUTAT. Și pornise drept spre gară, bombănind mult timp, pînă ce ațipise în ritmul sacadat al roților de tren:

— Nu se poa-te! Nu se poa-te!...

UN MILION DE PRIETENI

POȘTA „Cutezătorii” REDACȚIEI

Sînteți, desigur, curioși să aflați ce noutăți au sosit la ancheta **«AȘA MUNCEȘTE COLEGUL MEU»**. Pentru început, are cuvîntul **Daniela Enache, cl. a 5-a, Sc. gen. Saraiu — Constanța:**

CUM AM DEVENIT REPORTER!

Demult doream să public și eu la «Semaforul» unității noastre, a cărui cititoare pasionată eram. După un timp, mi-am luat inima în dinți și... stiloul în mînă, am așternut un articol și, fuga cu el la redacția «Semaforului». Eram sigură că scrisesem ceva foarte interesant... dar nu aceeași a fost părerea Violetei Vintilă, redactor-șef, care mi-a făcut o mulțime de observații critice. Ba că subiectul era tratat superficial, ba că stilul nu era cel mai potrivit... Violeta știe ea ce spune, nu degeaba era și redactor-șef la «Semafor», și comandanta detașamentului clasei a 7-a, și locțiitoare a comandantului unității, și economista micro-CAP-ului nostru pionieresc. Am scris alt articol. Din nou critici! L-am scris pe al treilea, pe al patrulea... Observații peste observații: că nu mă străduiesc să găsesc cele mai importante aspecte din activitatea noastră, că nu scriu destul de atractiv! În fine, după multă vreme, îmi văd, într-o dimineață, semnătura la «Semafor»: cel mai recent articol pe care-l scrisesem apăruse! În fine, reușisem! Cititorii l-au apreciat, iar eu, la rîndul meu, m-am gîndit cît de bine îmi prinseseră sfaturile Violetei!

Desigur că atît **Daniela Enache** cît și **Violeta Vintilă,** primesc, așa cum se obișnuiește la ancheta noastră, cîte o **Diplomă specială** din partea redacției. De nădejde fată, Violeta! Și harnică. Mă întreb chiar cum de unde găsește timp să le facă pe toate, avînd, după cum vedeți, patru răspunderi foarte importante? Dorința de a încredința o sarcină deosebită unui pionier foarte bun e de înțeles. Totuși, cînd în seama acestui pionier se adună prea multe sarcini, e logic să ne punem două întrebări: 1. Va putea el oare să le îndeplinească **bine** pe toate? 2: Este normal ca alți colegi **să nu aibă nici o răspundere** în timp ce el are atîtea?

● **BĂTĂUȘII.** Un corespondent de la **Școala generală Broscăuți, jud. Botoșani** ne relatează un caz de revoltătoare violență pe care îl supunem atenției voastre: într-una din zile, aflîndu-se pe cîmp la o acțiune de muncă patriotică, elevii **Laurențiu R.**, cl. a 8-a B și **Gheorghe H.**, cl. a 7-a A, s-au apucat de... fumat! **Florin Cîndrea,** dintr-a 6-a A, a comunicat acest lucru tovarășei directoare, care i-a mustrat aspru pe cei doi nesăbuiți (aceștia, se pare, nu sînt la prima abatere). Pe drumul de întoarcere, ei au găsit însă de cuviință să se... răzbune tăbărînd ca niște lași pe Florin Condrea, sub privirile îngăduitoare ale lui **Mihai Constantin,** șeful... clasei a 8-a B, care le mai dădea și sfaturi! (Fiindcă veni vorba, acești «șefi de clasă» cu ce s-or fi ocupînd, își cunosc ei atribuțiile?!) Alți «spectatori»: **Vasile Mănăilă** și **Daniel Condrea** din cl. a 8-a B, **Viorel Melinte,** dintr-a 7-a B... Rezultatul: Florin s-a ales cu lovituri zdravene, care i-au produs mari dureri de cap. El nu mai poate, deocamdată, să participe la acțiunile de muncă. Revoltător e nu numai gestul lui Laurențiu R. și Gheorghe H., ci și **modul nefiresc** în care s-au comportat ceilalți elevi care, în loc să intervină, s-au «distrat» căscînd gura! Într-un fel, ei pot fi considerați la fel de brutali și de lași ca și fumătorii bătăuși. Se pare că direcțiunea școlii și comandamentul unității au încercat să acționeze de mai multe ori în cazul celor doi, dar fără prea mult succes, indisciplina și violența acestora devenind adevărate «boli» cronice. Evident, însă, că eforturile de a-i «însănătoși» trebuie sporite. **La această acțiune vă invit și pe voi, stimați cititori, să luați parte, trimițînd pe adresa comandamentului pionieresc al unității din această școală părerile și sugestiile voastre.**

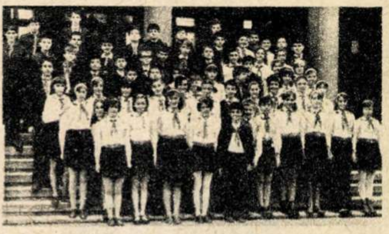

● ABONATE INTEGRAL la «Cutezătorii» sînt și clasele a 8-a B, C și F; a 7-a A,B,C,E,F,; a 6-a A și B; a 5-a C și D de la **Liceul «Mihai Viteazul»** din Ploiești. În fotografie: detașamentele claselor a 7-a B și C. Pe lîngă faptul că au bune rezultate la învățătură, pionierii unității au efectuat numai de la începutul noului an școlar **peste 2 000 de ore de muncă patriotică la înfrumusețarea grădinilor și parcurilor orașului.**

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «**Un milion de prieteni**»

CLUBUL *logicienilor*

Prezintă **EDMOND NICOLAU**

Care este data de naștere a lui Ionel, dacă el s-a născut în anul în care țara a sărbătorit 20 de ani de la insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă, cu 182 de zile înaintea acestei sărbători.

Răspuns. *Anul îl aflăm foarte ușor: 1964. În ceea ce privește luna, ea este februarie — și aceasta rezultă aproape imediat. Atenție la ziua de naștere: anul 1964, ca și anul 1944, este un an bisect, deci februarie are 29 de zile. Rezultă că ziua de naștere a lui Ionel este 23 februarie 1944.*

Așa după cum se știe, toți anii care se divid cu 4 sînt bisecți — cu excepția anilor care se termină cu două zerouri: 2 000 nu va fi un an bisect. Această particularitate se datorește faptului că anul astronomic nu are un număr întreg de zile.

ROMAN FOILETON

Fîntînile TIMPULUI 10

Victor Kernbach

ISTORIA EXPERIMENTALĂ

Acest munte, care privit de departe putea să pară ca o căciulă foarte țuguiată, avea un obicei ciudat: acela de a se ascunde. Aflîndu-se aproximativ în capătul de sud-vest al frumosului masiv Retezat, aproape lîngă Rîul Mare, pe linie descendentă spre miazăzi chiar din inima tulburătoarei Sarmizegetusa, muntele acesta înalt și nu prea, de 2290 metri, căpăta uneori o siluetă care-l înfățișa cu mult mai zvelt și mai înalt, dominînd pădurea din jur și cerul de pe fundal cu o secretă solemnitate. Se numea Gugu, fără o etimologie determinată.

Tolănit în iarbă, cu ochii mijiți ca să-l vadă mai bine, Gelu se gîndea cu anumită emoție la acest munte despre care profesorul său Albac vorbea cu predilecție ori de cîte ori se ivea prilejul. Gelu Calomfir știa că istorici mai vechi, printre care și profesorul Giurescu au presupus încă înainte de mijlocul secolului XX că acest munte Gugu ar fi putut să fie celebrul munte sacru al dacilor, Kogaionon, pe care îl citau istorici ca Herodot și geografi ca Strabon.

Alături de el, tot în iarbă, Dan Calomfir privea concentrat micuțul ecran al unui calculator de buzunar, conectat pe un canal telepatocronic cu centrul informațional din Bucureștii anului 2150. Simți privirea lui Gelu și zise:

— Voiai să-mi spui ceva? Nu-ți face probleme, eu am terminat cu informația asupra parametrilor și celelalte.

— Nu era nimic prea deosebit; mi-am adus aminte cum ne-a adus odată directorul Albac chiar aici, lîngă Gugu. Ne prevenise: Voi vă mai îndoiți că acesta este Kogaionon, eu însă nu, dar vreau să vă demonstrez vizual și de ce anume! Ne-a adus aici, avea busolă, ne-a arătat direcția exactă, cerul era foarte senin, poate, știu eu, cu ceva pîclă, încolo nimic, nici nori, nici altceva, dar muntele nu era nicăieri; și atunci Albac a zis: Iată de ce i se zicea în popor Muntele Ascuns — pentru că, fără nici o metaforă, el pur și simplu se ascunde și nu e nimic supranatural aici, doar că anumite fenomene meteorologice insuficient cunoscute, poate pîcla care refractă razele solare deviind lumina, poate altceva, îl ascunde privirii; azi s-ar putea să nu-l vedem deloc, și în cazul acesta vom dormi în corturi pînă mîine sau poimîine, pînă apare! Dar, urmă Gelu, muntele a apărut către seară, foarte frumos decupat pe fundal.

— Sus, pe el, v-ați cățărat?

— Nu, răspunse Gelu. Urma să ne ducem în anul următor, dar n-am mai fost.

— De gugani v-a vorbit Albac, i-ați întîlnit cumva?

— Nu, Stane, nici una, nici alta. Citisem ceva despre gugani, însă mai nimic. Se știe prea puțin... sau se va ști, pentru că tu m-ai adus la obîrșia timpului românesc.

— De astădată ai greșit în sens contrar față de gramatica noastră a temporalilor. Ce se va ști, trebuie aflat acuma, cînd se știe totul! Dan Calomfir sau Stan Frunzaru, cum era el pentru Gelu, rîse discret. Și ce-ai citit despre gugani?

— Nu prea mult, zise Gelu, anume că ei se consideră a fi aici, pe muntele Gugu, de la care-și trag numele, de la începutul lumii. Voi ce știți, sînt pelasgi?

— Tot ce am putut deduce singur... vreau să zic, nu anume eu, eu sînt încă un modest discipol, dar istoricii de la începutul mileniului trei și mai ales profesorul Brîncoveanu, este că au fost... iartă-mă, sînt, pentru că sîntem acum contemporanii lor, sînt un trib dacic, o comunitate montană de păstori... o să-i privim diseară!

— De ce tocmai diseară? întrebă nerăbdător Gelu Calomfir.

— Nu sîntem pregătiți să ne întîlnim cu ei. Noi facem acum doar un sondaj pentru profesor. După aceea, profesorul Brîncoveanu, cu noi sau fără noi, asta depinde de calculele lui, va veni aici pentru un contact direct. Noi luăm, ca să zic așa, probe de sol, eșantioane... o să încerc să înregistrez graiul lor și imaginea lor, deocamdată atît. Dar uite, Gelule, muntele nostru se ascunde... uită-te repede!

Sub ochii lor, muntele într-adevăr se topea în pîcla translucidă din preajma înserării.

— Și cum o să mai ajungem acolo? întrebă Gelu cu îngrijorare. Dan Calomfir rîse voios:

— Noi știm unde este.

Mai așteptară, de astădată fiecare meditînd pentru sine în tăcere, două sau trei ore, pînă cînd cerul se întunecă și nu mai putură zări decît trunchiurile vagi ale copacilor pînă la cîțiva metri. Atunci Dan Calomfir se sculă din iarbă, aprinse o lanternă minusculă și așeză pe jos un dreptunghi, nu mai mare de jumătate de metru pătrat și nici mai gros de un centimetru, apoi spuse:

— O să stăm cu tălpile lipite de postamentul nostru, amîndoi spate în spate. Stai, să scot din sac și centura de siguranță.

În timp ce se așezau pe acel dreptunghi, iar Dan încheia în jurul amîndurora centura, care de fapt nu era un simplu cordon lat, ci un fel de chimir cu diverse compartimente, semănînd destul de bine cu centurile unora dintre figurile criptice umane din inscripțiile precolumbiene de pe frontispiciul vestitei Porți a Soarelui, Gelu se uită la săculețul sau geanta ce acum atîrna pe șoldul lui Dan și înțelese că prietenul său abia acum o derulase. Tălpile aderară imediat la placa ciudată. Dan manevra niște butoane ale «chimirului» cuprinzător, și placa dreptunghiulară îi ridică, în echilibru perfect, în aer, și ei plutiră în direcția Muntelui

Omul și natura

de acad. **EUGEN A. PORA**

Fosile vii

Nu toate formele de viață evoluează în același ritm, cu aceeași viteză. Unele dintre ele au rămas ca atare din cele mai vechi vremuri, adevărate «fosile vii». Iată cîteva dintre acestea: **Limulus poliphemus** din golful Mexic, o specie de scorpion care a rămas așa cum era în paleozoic (acum 300 milioane ani). **Nucula,** cel mai primitiv lamelibranchiat, trăiește în prezent ca și acum 500 milioane de ani. **Nautilus** este un cefalopod din Oceanul Indian care se păstrează neschimbat din secundar, de peste 100 milioane ani. **Neotrigonia** este o scoică rămasă din cretacic (peste 100 milioane ani).

Aceste animale vechi s-au păstrat neschimbate din vremuri străvechi, din cauză că s-au retras în locuri ferite, adevărate conservatoare, la adăpost de influențele altor organisme. Prin faptul că au o organizație mai primitivă, fosilele vii ne permit azi să cunoaștem felul cum trăiau contemporanii lor odinioară. Pentru studiul morfologiei, al fiziologiei lor, ele reprezintă adevărate tezaure biologice. Fosile vii mai aflăm și în peșteri, dar vîrsta acestora este mult mai recentă (uneori abia cîteva zeci de milioane de ani).

Stabilitatea de formă și existență a acestor fosile vii ne permite să vedem fluxul continuu al evoluției organismelor animale. Evoluția se face sub schimbarea condițiilor de mediu și a raporturilor dintre indivizii vii din ecosistemul respectiv. Uneori evoluția este foarte rapidă. Se cunosc cazuri cînd într-o sută de ani, o formă de pește s-a schimbat în cu totul altă specie. Cu cît mediul se modifică mai repede, cu atît și animalele se adaptează mai repede și se modifică mai repede. Evoluția, care este consecința adaptării la medii noi, este un fenomen care are viteze diferite după organisme și condițiile în care acestea trăiesc. Un mediu neschimbat nu modifică organismul, pe cînd un mediu de mare variabilitate schimbă puternic organismul, transformîndu-l în altă specie.

Fosilele vii rămîn pietre de hotar în evoluția speciilor și sînt dovezi evidente că viteza evoluției variază și depinde de schimbarea condițiilor în care trăiesc animalele.

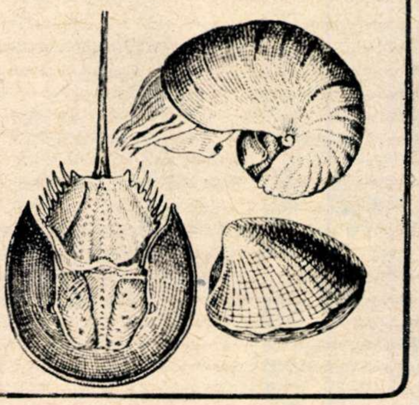

Jurnalul Olguței

«Un covor persan nu e o joacă!» Desigur, oricine e de acord că astfel stau lucrurile, chiar și atunci cînd este vorba despre copii. Adică despre **munca** lor.

Cu prilejul unui raid prin școlile din Capitală am vizitat și atelierul de covoare al Școlii generale nr. 178, care este, așa cum se spune, un atelier care **produce covoare.** Nu preșulețe, nu mileuri și nici fustițe pentru păpuși (obiecte care, fără-ndoială, își au și ele rostul lor).

Ca-n orice muncă, și aici e vorba de efort, de concentrare și, de asemenea, ca-n orice muncă, partea frumoasă a lucrurilor este aceea care ne trage înainte! Aici această «parte» este foarte concretă, se vede «cu ochiul liber»: modele fermecătoare, combinații inedite de culori. «Ce ziceți, fetelor, de modelul acesta?» — le întreabă profesoara-maistru. Fetele răspund «da», adică le place.

«Covoarele noastre se vînd ca pîinea caldă, mi-au spus cu mîndrie fetele-țesătoare. Ne bucură și mirarea cu care sîntem privite noi, ca «autoare». Odată, un cumpărător, aflînd că le-am lucrat noi, copiii, s-a mirat: «Da?! Păi un covor persan nu-i o jucărie!» Era un fel de-a ne complimenta. Și a pornit cu el spre casă cu sporită bucurie.»

Olguța

ROMAN FOILETON

Ascuns.

— Avantajați de noapte și de dispozitivul nostru de zbor, o să căutăm să poposim într-un copac, să nu fim văzuți! și Dan adăugă rîzînd: Sper să nu ne apuce pe vreunul tusea ori strănutul.

Existau și în vremea lui Gelu Calomfir aparate cu mici motorașe cu reacție pentru scurte zboruri individuale, de «levitație», cum le numea glumind academicianul Dan Calomfir, tatăl lui Gelu; dar acelea făceau zgomot, uneori se dezechilibrau, pe cînd aceasta le dădea o senzație de zbor plăcută, de autonomie perfectă.

— Cu ce mașinărie zburăm? întrebă Gelu.

— A! Cu o pernă de unde antigravitaționale, zise Dan Calomfir rîzînd amuzat. Vezi că, mai devreme sau mai tîrziu, nimic nu e imposibil pentru mintea omului?

Cum fusese prevăzut, aparatul lor îi urcase fără peripeții pe un umăr al muntelui și, după ce dăduse cîteva tîrcoale unui brad voluminos, îi rezemă de tulpină, spre vîrf, printre crengile care abia acolo sus erau mai bogate în cetină, așadar, le puteau folosi și drept oblon. Gelu nu mai întrebă cum se orientează cu atîta precizie, și privi lacom în jos, spre o așezare de unde răsuna din cînd în cînd cîte o talangă cu sunet moale, dar și vorbă omenească. Între timp, Dan Calomfir scoase din sac alt cordon, acum în aparență un cordon adevărat, și în vreme ce Gelu, bănuindu-i destinația, se mira în tăcere cum îi va ancora de trunchiul bradului acest cordon vădit prea scurt, Dan îi făcu semn să se miște puțin înăuntrul «chimirului» așa ca să-și lipească acum spatele de tulpină, ceea ce făcuse mai înainte el însuși, apoi, cuprinzîndu-i pe amîndoi cu noul cordon, fixă capetele acestuia pe coaja tulpinei și ele aderară strîns la ea, ca niște ventuze. Probabil efectul antigravitațional în imobilitate era mai puțin sigur. După aceea se uitară amîndoi cu mai multă atenție jos.

Se vedea deslușit, la lumina cîtorva opaițe, un țarc în care fusese adunată pentru noapte turma de oi. Niște ciobani înalți, de cel puțin un metru și nouăzeci, stăteau de vorbă. Rare cuvinte ajungeau întregi pînă în vîrful bradului. Agățîndu-și-l de piept, Dan armase un aparat complex pentru înregistrarea tuturor sunetelor, chiar a celor pe care urechile nu le deslușeau și pentru luarea de imagini în succesiune firească. Gelu, știind că nu are voie să întrebe nimic, ba chiar nici să nu respire prea tare, își încordase auzul și deodată i se păru că recunoaște din limba necunoscută pe care o vorbeau ciobanii gugani, pe care acum o auzea parcă mai bine, cîte un cuvînt, apoi mai multe cuvinte ce îi sunau familiar: toate erau de pe «lista», reconstituită de un contemporan al tatălui său, de cuvinte pe care le-ar fi întrebuințat dacii; recunoștea însă și cuvinte latine, deși știa de la prietenul său că poposiseră aici cu zece ani înainte de prima expediție a împăratului Traian în Dacia. Se gîndi la buna deducție a istoricilor că infiltrația romană în Dacia începuse discret mai înainte de trecerea podului construit de Apolodor.

Apoi, cei mai mulți dintre ciobani (Gelu înțelesese, spre uimirea sa, că ei vorbiseră de cantitățile de lapte muls în acea zi și despre cașul ce urma să se prepare în ziua următoare) se așezară în cerc, și unul dintre ei scoase un fluier și începu să cînte o melodie ce semăna mult cu ceea ce auzise Gelu, la un festival ținut cu «aproape două milenii mai tîrziu», sub titlul de «Dansul fetelor de la Căpîlna». Însă aici nu se vedeau femei, probabil dormeau sau nici nu locuiau acum la stînă. Și nu dansa nimeni. Probabil dansurile festive încep numai, ca la moții din vremea sa, de «sîmbra oilor». Cîntecul era minunat. Apoi, o altă melodie și mai familiară lui Gelu, de astădată rostită din gură de alt gugan. Cîntecul avea un ciudat ritm de baladă. Gelu se stăpîni cu greu să nu scoată un strigăt de uimire. Pricepuse că acest cîntec, sau mai degrabă acest recitativ bătrînesc de rapsod, în care hexasilabul baladier dădea troheului un accent grav, aproape ca al iambului, era Miorița.

În ciuda disciplinei pe care știa să și-o impună ușor, prin educația consecventă din familia sa, Gelu ar fi fost gata să lase totul și să riște orice, numai ca să poată coborî un ceas în mijlocul acestor fascinanți strămoși. Dar în timp ce el se frămînta, celălalt apucase să desfacă cordonul și să dea impuls vehiculului lor antigravitațional, așa că după cîteva minute pluteau, coborînd pe lîngă munte spre poalele lui. Gelu Calomfir își luase orice nădejde și căuta să se convingă că și atît era de ajuns pentru el, fiind oricum o călătorie nesperată. Tocmai atunci însă coborîrea fu încetinită și micul platou dreptunghiular îi opri pe un soi de platformă naturală de stîncă. Dan Calomfir spuse:

— Iartă-mă, Gelule, știu că ai fi vrut mai mult, dar nu se poate, nu am dreptul să risc nimic. Aici poate că riscul ar fi și mai mare, însă și asta o fac cu încuviințarea profesorului Brîncoveanu. Rămînem aici nu mai mult de un minut. Uite, colo, la vreo cincizeci de metri sub noi, ce vezi?

Gelu se uită întîi indiferent, apoi ochii i se lărgiră, uimiți: un bărbat zvelt și bătrîn, în veșmînt alb, stătea cu mîinile ridicate în fața unui mare grup de oameni amestecați, iar în spatele lui se deschidea gura îngustă a unei peșteri. Gelu șopti sugrumat:

— E Zamolxis?

— Nu, nu e Zamolxis! zîmbi Dan Calomfir. Chiar și acum, pentru ei Zamolxis nu mai e decît un mit. E probabil marele preot dac în funcția curentă.

Apoi Dan îi făcu semn să tacă. Același aparat complex intră în funcțiune și tăcură cele două minute destinate înregistrării. Apoi Dan zise:

— Cred că am înregistrat totul corect. O să vedem acasă. Știi, la poalele muntelui Gugu este un puț care s-a dat în exploatare de cînd ne cunoaștem noi doi. Azi traversăm timpul pe aici, nu ne mai ducem la vechiul puț temporal din Bărăgan. Profesorul Brîncoveanu te așteaptă pentru întîlnirea cu Uncrop. Sper că n-ai uitat?

După zece minute de zbor erau într-o groapă. Groapa era noua fîntînă a timpului.

(VA URMA)

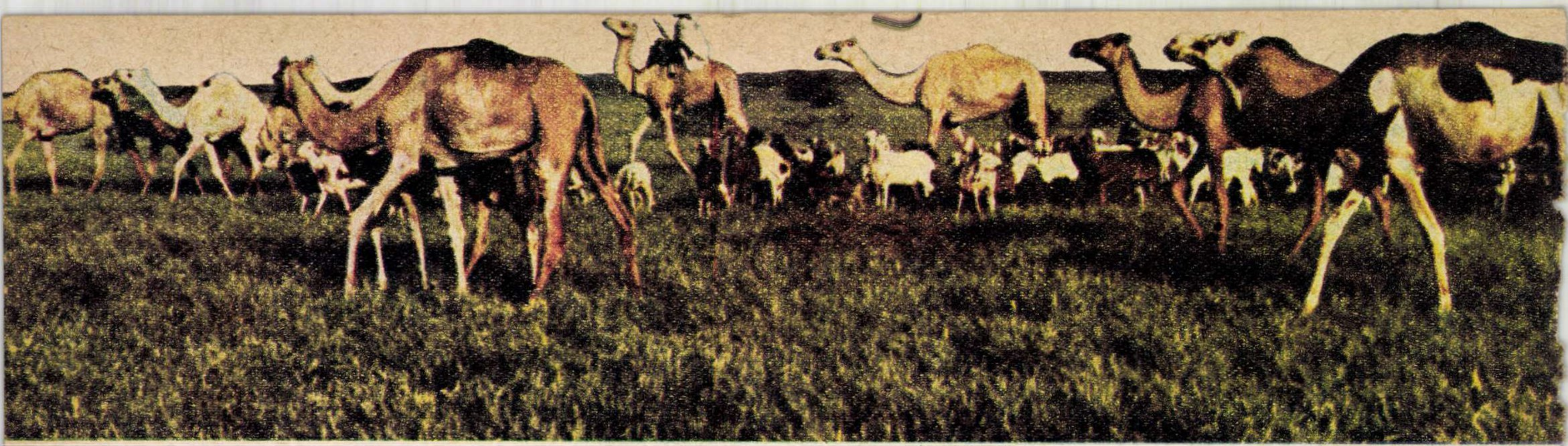

ÎN SAHEL

OAMENII S-AU ÎNTORS ACASĂ

Milioane de oameni din șase țări africane, — Volta Superioară, Ciad, Mali, Mauritania, Niger și Senegal — din aria geografică situată la marginea de sud a Saharei și cunoscută sub numele de Sahel au trăit, timp de mai mulți ani, drama provocată de una dintre cele mai îndelungate secete din ultimii 60 de ani.

Uriașele întinderi de pămînt (țările Sahelului ocupă o suprafață totală de peste 5 000 000 kmp) pe care altădată păstorii nomazi își pășteau vitele, ca și terenurile destinate cultivării cerealelor au fost pîrjolite de arșiță. Zadarnic au sperat oamenii în ploaia din așa-zisele «anotimpuri umede» din perioada iunie-octombrie a fiecărui an. Culturile, abia răsărite, de mei și sorg, de porumb și orez, batate sau manioc — principala hrană a locuitorilor — au fost literalmente calcinate de arșiță și de «harmattan», vîntul fierbinte încărcat de nisip. Izvoarele și fîntînile au secat și ele, lipsind de apă întreaga suflare a Sahelului. Chiar și cele două fluvii, Senegalul și Nigerul, au suferit scăderi de debite îngrijorătoare.

Lipsite de orice mijloace de viață, populații întregi au abandonat atunci pămîntul ars de soare și au pornit în bejenie spre sud în căutare de apă. Mulți păstori, pentru a-și salva vitele (creșterea animalelor constituind una dintre principalele preocupări) n-au ezitat să se priveze ei înșiși de redusele rezerve de apă. Dar drumul a fost lung și o mare parte din vite au pierit.

Subnutriția și epidemiile au făcut în acei ani ravagii și în rîndurile populației, mai ales printre bătrîni și copii, dintre care mulți și-au pierdut viața. Catastrofa a fost oprită prin trimiterea de ajutoare în hrană și medicamente oferite de diferite țări și organisme internaționale.

Cumplita calamitate ce a lovit populațiile din aceste țări aflate în curs de dezvoltare, care și așa purtau povara grea a moștenirii anilor de dominație colonială, a lăsat în urmă un tablou și mai dezolant.

După aproape opt ani de secetă, ploile au început să cadă din nou peste pămîntul Sahelului, făcînd să renască odată cu ele și speranțele locuitorilor dornici să-și refacă gospodăriile și cirezile decimate.

Imaginile revenirii la viață a așezărilor odinioară părăsite se multiplică. Pe malurile celor două fluvii, Senegal și Niger, femeile și copiii și-au făcut din nou apariția, pirogile pescarilor alunecă iar de-a lungul apelor. Lanurile de porumb și mei — hrană nelipsită din casa oricărui locuitor din această parte a continentului african — se unduiesc din nou în bătaia ușoară a vîntului, iar păstorii își poartă vitele spre pășuni cu speranța că în cîțiva ani își vor recupera pierderile suferite. Cu toate acestea, recoltele obținute nu pot acoperi necesarul și subnutriția persistă ca în atîtea alte țări în curs de dezvoltare de pe planetă.

În fiecare dintre țările lovite de secetă din Sahel se caută soluții pentru ca zonele calamitate să poată reintra cît mai curînd în circuitul economic normal. Modernizarea utilajelor agricole, diversificarea culturilor, adoptarea unor noi metode de muncă a solului, refacerea șeptelului — iată doar cîteva dintre marile probleme care trebuie rezolvate cu prioritate. Pentru a acoperi nevoile de apă (consumul de apă în această regiune este de circa șapte litri pe locuitor) se depun eforturi pentru realizarea unor programe de lucrări privind forarea de fîntîni.

Importante proiecte au fost prevăzute, de asemenea, pentru a opri înaintarea deșertului și cultivarea unor zone aride. Dar în efortul pentru refacere, populațiile țărilor din Sahel au nevoie de importante fonduri, întrucît nu au de luptat numai cu consecințele secetei, ci și cu alte numeroase probleme determinate de starea de subdezvoltare economică în care au fost ținute de puterile coloniale, probleme care țin de imperativul statornicirii unei noi ordini economice internaționale.

E. ROȘCA

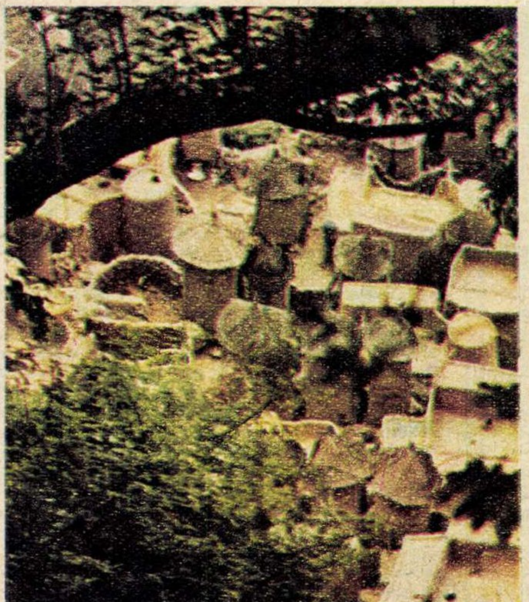

START '76

Una dintre cele mai frumoase amintiri ale lui Ionuț - întîlnirea cu Bjorn Borg.

O racheta care vine!

Deși mare campion printre cei mici, Ionuț Șesu e încă un anonim pentru marele public. Nu însă și pentru specialiștii sportului alb care, în unanimitate, văd în el un viitor Ilie Năstase. Ba poate chiar mai mult dacă ținem seamă de faptul că la 12 ani, Ionuț e incomparabil mai «bogat» decît a fost, la aceeași vîrstă, idolul și precursorul lui: dispune de numeroase trofee cucerite în... luptă dreaptă și aprigă, cu racheta, pe terenurile de tenis. Ultimul dintre ele e și cel mai mare, cel mai valoros: «Cupa Eliberării» pe 1976, cucerită în luna august, în cadrul concursului organizat de Tenis-Club București unde... Unde din 100 de participanți din întreaga țară, Ionuț s-a dovedit cel mai bun, învingîndu-i, printre alții, pe campionul republican Emil Hant (de la Tenis-Club București) și pe Cristian Moroșan (de la clubul sportiv Progresul București).

Tîrgoviștean de felul lui, de la 1 iulie a.c. Ionuț Șesu a devenit... bucureștean. S-a mutat la clubul sportiv Dinamo, unde se pregătește intens sub conducerea directă a cunoscutului antrenor-profesor Aurel Segărceanu.

L-am găsit, într-una din zilele trecute, antrenîndu-se pe terenurile clubului din șoseaua Ștefan cel Mare.

— Cum merge treaba, Ionuț?

— Bine.

— Nu ți-e dor de-acasă, de orașul tău?

— Mai la-nceput mi-a fost. Dar acum m-am obișnuit. Mai ales că nici nu prea am timp să mă gîndesc la așa ceva. Dimineața la antrenament, după-amiaza la școală, seara îmi fac lecțiile...

— Ocupat, deci, ca un adevărat mare campion.

— Deocamdată nu sînt mare, cum ziceți. Dar vreau s-ajung. Dacă voi reuși.

— Cam cît de mare?

— Ca Ilie Năstase.

— Ți-e greu? Mă refer la antrenamente la programul tău zilnic de lucru, la faptul că nu prea ai timp nici de joacă, nici de filme, nici....

— M-am obișnuit cu programul acesta și nu mi se mai pare greu. Acum nici n-aș mai putea altfel. Mai ales că știu și sînt convins că numai respectînd un asemenea program voi putea să mă realizez.

— Planuri de viitor?

— Deocamdată nu mă gîndesc decît la antrenamente, la pregătirea mea. Și la școală. Mă străduiesc să obțin note bune și-n catalog, și la antrenamente. Să fie mulțumiți de mine și profesorii, și tovarășul antrenor.

Profesorii de la Școala generală nr. 24, ca și antrenorul Aurel Segărceanu, sînt pe deplin mulțumiți de pionierul Ionuț Șesu care, prin seriozitatea și tenacitatea cu care se pregătește, îndreptățește încrederea și speranțele pe care și le-au pus în el. Și dacă deocamdată micuțul tenismen e încă un anonim pentru marele public, s-ar putea ca peste cîțiva ani numele lui să fie la fel de cunoscut și la fel de mult rostit ca al lui Ilie Năstase. De-acum totul depinde numai și numai de el și se pare că Ionuț Șesu a-nțeles acest lucru.

CONSTANTIN DIACONU

CUPA eliberării orașului CAREI

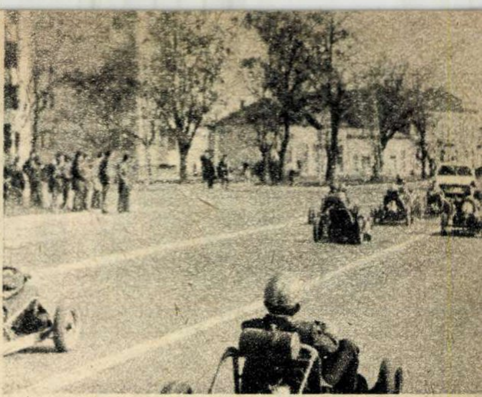

● Tradițională și pasionantă competiție a micilor piloți din partea de nord-vest a țării ● Un adevărat «Le Mans» în miniatură ● Bucuria învingătorilor și optimismul învinșilor ● O invitație pentru anul viitor

De șase ani încoace, în preajma zilei de 25 octombrie își dau întîlnire la Carei cei mai buni piloți de carturi din nord-vestul țării. Vin aici dornici și nerăbdători să dovedească fiecare ce știe și ce poate, să se afirme în această competiție care, deși oarecum locală, și-a cîștigat cu timpul un binemeritat prestigiu.

S-au întîlnit și anul acesta — duminică, 24 octombrie. Nouă echipaje din tot atîtea localități — Șimleu, Tășnad, Satu-Mare, Negrești, Bistrița, Marghita, Cehu Silvaniei, Baia Mare și Carei —, totalizînd peste 50 de piloți, fete și băieți, la două categorii de carturi tip «Carpați» și «Mobra». Și după pregătirile de rigoare, dintr-o dată liniștea orașului a fost sfărîmată în mii de cioburi de uruitul motoarelor dezlănțuite.

Timp de cîteva ore, micii piloți au oferit numeroșilor spectatori (mai toți locuitorii ieșiseră în stradă să-i vadă și să-i admire) un frumos și reconfortant spectacol de îndemînare și curaj în conducerea «bolizilor» pe patru roți. Un adevărat «Le Mans» în miniatură, cu tot atîtea întîmplări și răsturnări de situații, urmărite și savurate de pe margine «cu sufletul la gură»: țîșniri «ca din pușcă», spectaculoase depășiri în curbe, defecțiuni tehnice remediate în cunoscutul «stil fulger», neașteptate abandonuri, toate consumîndu-se pe fondul unei aprige «bătălii» pentru întîietate, desfășurată însă într-o ireproșabilă corectitudine sportivă. Și pînă la urmă unii, mai pricepuți și mai îndrăzneți, dar mai ales cu... mai mult noroc și dispunînd de «mașini» mai bune, s-au detașat în cîștigători: **Ion Mile, Vasile Fogaș** și **Ion Mureșan** (toți de la Casa pionierilor din Carei), în ordine, locurile 1, 2 și 3 la «Mobra», băieți; **Marius Ciorba, Ioan Vitoc** și **Dorin Zaha** (toți de la Casa pionierilor din Satu-Mare), în ordine, locurile 1, 2 și 3 la «Carpați» băieți; **Gabriela Schefler, Romana Pirici** (ambele de la Casa pionierilor Carei) și **Manuela Cozma** (Casa pionierilor Cehu Silvaniei), în ordine, locul 1, 2 și 3 la fete; **Vasile Fogaș** (Casa pionierilor Carei), **Marius Ciorba** (Casa pionierilor Satu Mare) și **Ludovic Roszet** (Școala generală Sanislău), în ordine, locurile 1, 2 și 3 la îndemînare.

Dar demn de semnalat și de reținut mi s-a părut încă ceva: faptul că bucuria învingătorilor era dublată de optimismul învinșilor. Atunci și acolo, o frază de felul «Nu-i nimic, pînă la anul ne punem și noi mai bine pe picioare și-o să vedem a cui o să fie Cupa» mi s-a părut cam... de fațadă. A doua zi însă, la Casa pionierilor din Negrești, aveam să aflu că ambiția aceasta era cît se poate de serioasă. Insuccesul piloților de-aici s-a datorat unor... motive obiective: lipsa unor carturi corespunzătoare, precum și a unei piste normale. Dar chiar de-a doua zi, pionierii din Negrești, cu sprijinul organelor locale, au și trecut la remedierea acestora. Și, în curînd, vor avea și carturi, precum și un cartodrom «cum scrie la carte». Și-atunci, într-adevăr, rămîne de văzut cine va intra, peste un an, în posesia mult-rîvnitei Cupe.

O competiție ireproșabil organizată din toate punctele de vedere (de către Consiliul orășenesc Carei al Organizației pionierilor), pasionantă și deosebit de utilă pentru toți participanții, o pledoarie convingătoare pentru practicarea acestui sport cu motor care-i familiarizează pe copii cu tehnica și le educă îndemînarea și curajul. **Și la care** — o spunem tare, să se-audă peste tot — **ar putea să participe și alți mici piloți din întreaga țară.** Spre bucuria gazdelor (nu numai ospitaliere, ci și deosebit de competente în organizarea unor astfel de întreceri), dar mai ales pentru a impulsiona și mai mult practicarea acestui sport cu motor atît de util, de cît mai mulți pionieri și școlari.

C.PĂLTINEANU

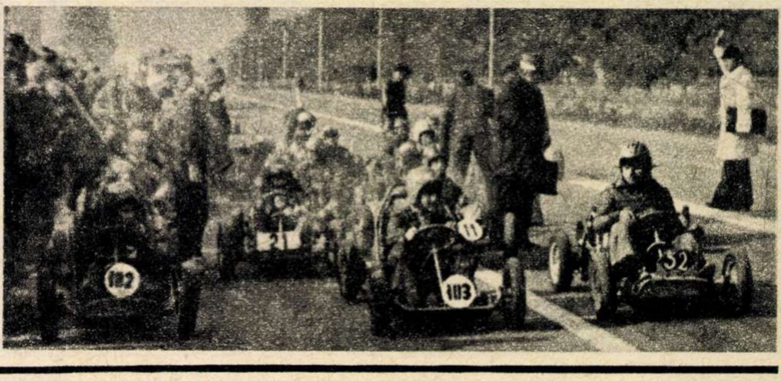

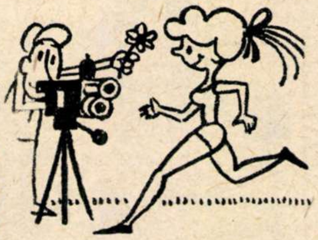

PRIMA ROMÂNCĂ PARTICIPANTĂ LA MARATON. **Conform tradiției (milenare), maratonul e, prin excelență, o probă sportivă masculină. În epoca modernă însă, care consacră tot mai mult deplina egalitate dintre femeie și bărbat, domeniile «tabu» cad unul după altul în fața ascensiunii feminine. După scrimă, fotbal și alte discipline sportive, iată că i-a venit rîndul și maratonului. În diverse locuri din lume, femeile au început să participe și la această probă. Și, nu de mult, și-n țara noastră: la recentul campionat republican, desfășurat la Craiova, a participat pentru prima oară și o femeie** — Stana Dănăilă, **de la clubul sportiv Farul din Constanța — care a parcurs cei 42 kilometri în 3.03:13,0 acesta fiind primul record republican feminin din țara noastră. Așadar... la drum, fetelor! 42 kilometri sînt cam mulți dar iată, nu imposibil de străbătut.**

NOU RECORD REPUBLICAN LA TIR. **Se pare că tirul nostru, aflat în eclipsă aproape totală la Jocurile Olimpice de la Montreal, își recapătă încet — încet strălucirea de pînă mai acum doi-trei ani. Un argument (și o speranță) în acest sens ne oferă tînărul trăgător dinamovist** Dan Pantazi, **care în cadrul campionatului municipiului București a stabilit** un nou record național la juniori cu 383 puncte (față de vechiul **record de 382 p. care-i aparținea** tot lui). Urîndu-i, încă de pe **acum, tînărului Pantazi drum bun spre Jocurile Olimpice din 1980, așteptăm succese asemănătoare (și chiar mai mari) și din partea altor trăgători.**

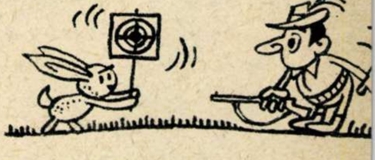

DETAȘAMENTUL EROU 5

- Scenariul VASILE BÂRZĂ și CONSTANTIN DIACONU
- Desene: OFELIA și POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE:
După ce resping șase atacuri în cursul zilei de 14 septembrie 1944, elevii din batalionul 2, care apără șoseaua Sîmbăteni-Păuliș, sînt nevoiți să lupte și-n timpul nopții. Datorită grupei comandate de elevul-sergent Mihai Tipei, care duce la bun sfîrșit o dificilă misiune, strecurîndu-se în spatele fasciștilor și atacîndu-i prin surprindere, și de data aceasta elevii ies victorioși din încleștarea cu inamicul.

Moralul apărătorilor de la Păuliș e mai ridicat decît oricînd, hotărîrea lor de-a nu da nici un pas înapoi are duritatea și neclintirea stîncii. Totuși colonelul Alexandru Petrescu, comandantul detașamentului, e îngrijorat: muniția e pe sfîrșite.

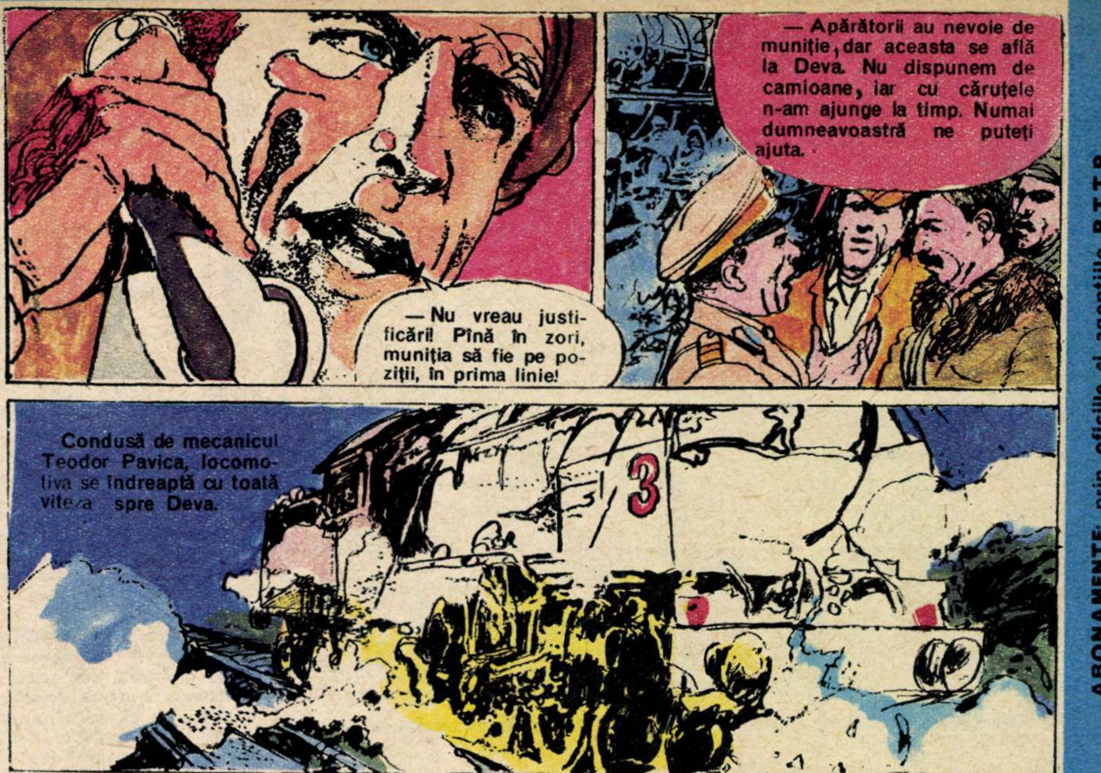
— Nu vreau justificări! Pînă în zori, muniția să fie pe poziții, în prima linie!
— Apărătorii au nevoie de muniție, dar aceasta se află la Deva. Nu dispunem de camioane, iar cu căruțele n-am ajunge la timp. Numai dumneavoastră ne puteți ajuta.
Condusă de mecanicul Teodor Pavica, locomotiva se îndreaptă cu toată viteza spre Deva.
3

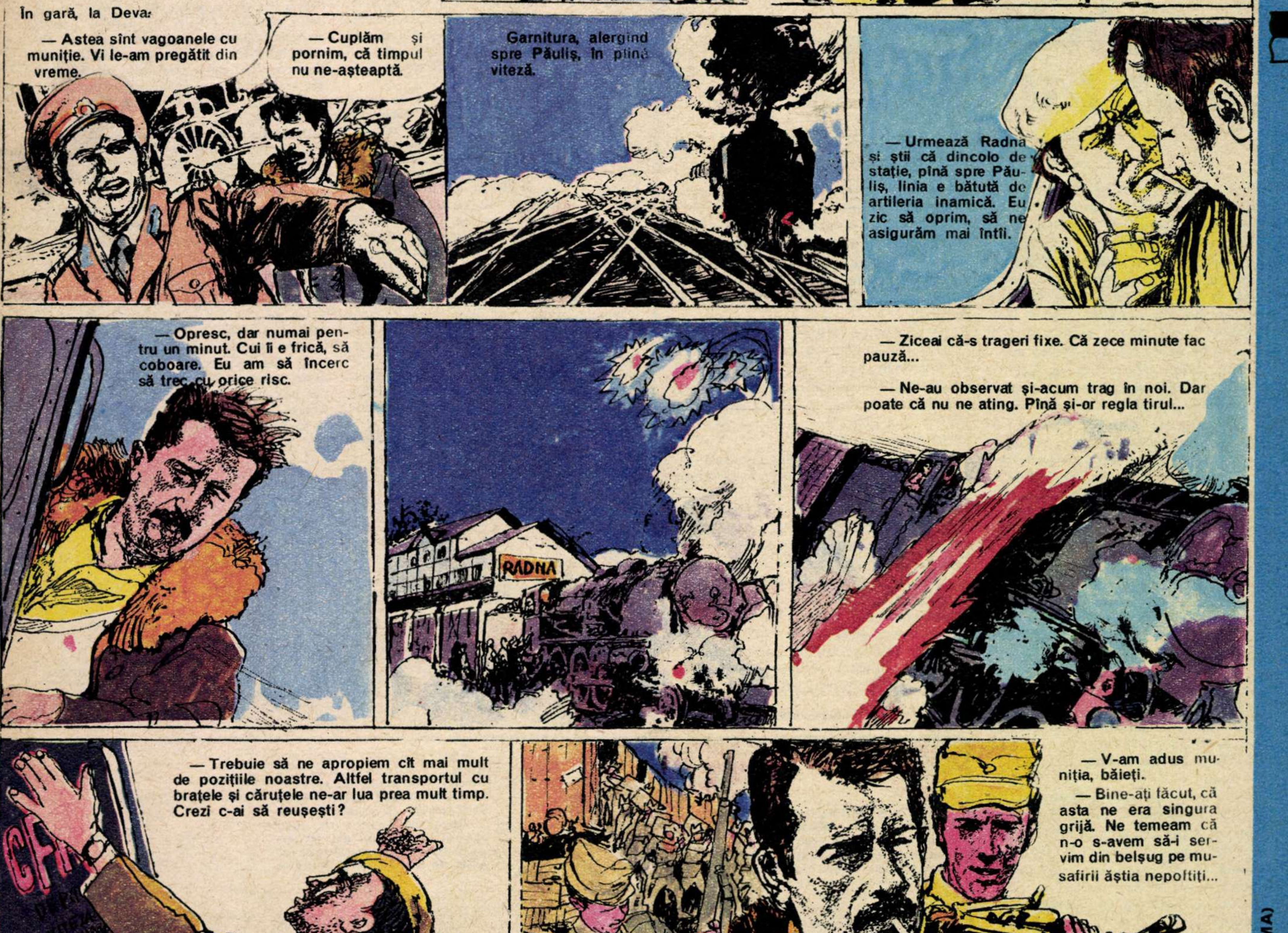
În gară, la Deva:
— Astea sînt vagoanele cu muniție. Vi le-am pregătit din vreme.
— Cuplăm și pornim, că timpul nu ne-așteaptă.
Garnitura, alergînd spre Păuliș, în plină viteză.
— Urmează Radna și știi că dincolo de stație, pînă spre Păuliș, linia e bătută de artileria inamică. Eu zic să oprim, să ne asigurăm mai întîi.
— Opresc, dar numai pentru un minut. Cui îi e frică, să coboare. Eu am să încerc să trec cu orice risc.
RADNA
— Ziceai că-s trageri fixe. Că zece minute fac pauză...
— Ne-au observat și-acum trag în noi. Dar poate că nu ne ating. Pînă și-or regla tirul...
— Trebuie să ne apropiem cît mai mult de pozițiile noastre. Altfel transportul cu brațele și căruțele ne-ar lua prea mult timp. Crezi c-ai să reușești?
CFR
— V-am adus muniția, băieți.
— Bine-ați făcut, că asta ne era singura grijă. Ne temeam că n-o s-avem să-i servim din belșug pe musafirii ăștia nepoftiți...

(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R.
Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 București, str. 13 Decembrie nr. 3.

PREZENTARE ARTISTICĂ: ALBIN STĂNESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: NIC NICOLAESCU
REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.

● Redactor șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA ●

12 PAGINI
1 LEU

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

48

JOI, 25 NOIEMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 479)

*

DRAPELUL DRAG AL PATRIEI ESTE CHEZAŞ GÎNDURILOR ŞI FAPTELOR NOASTRE CUTEZĂTOARE. ACUM, ÎN MOMENTUL SOLEMN AL SEMNĂRII LEGĂMÎNTULUI PIONIERULUI, **NE ÎNTĂRIM, CU FERMITATE, ANGAJAMENTUL ROSTIT LA PRIMIREA ÎN ORGANIZAȚIE, HOTĂRÎREA DE A DEVENI FII DE NĂDEJDE AI PATRIEI SOCIALISTE.**

*

La invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, luni, 22 noiembrie, a sosit în țara noastră, într-o vizită de prietenie, tovarășul Leonid Ilici Brejnev, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Această vizită se înscrie ca un moment de deosebită însemnătate în cronica relațiilor româno-sovietice, ea reprezentînd o expresie a dezvoltării continue a raporturilor de strînsă prietenie, de colaborare multilaterală și solidaritate internaționalistă dintre P.C.R. și P.C.U.S., dintre România și Uniunea Sovietică, dintre popoarele celor două țări. O importanță hotărîtoare în evoluția ascendentă a raporturilor româno-sovietice pe multiple planuri o au întîlnirile și convorbirile dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Leonid Ilici Brejnev, înțelegerile convenite cu acest prilej. Oamenii muncii, întregul nostru popor salută cu sentimente de bucurie și vie satisfacție noua întîlnire dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Leonid Ilici Brejnev, manifestîndu-și increderea profundă că ea va marca un aport de seamă la adîncirea permanentă a prieteniei și colaborării dintre partidele, țările și popoarele noastre, în folosul comun, al accelerării operei de edificare a socialismului și comunismului în România și Uniunea Sovietică, al sporirii forței și influenței socialismului pe plan mondial, la triumful idealurilor de pace, libertate și progres social, la făurirea unei lumi mai bune și mai drepte la care aspiră toate națiunile.

Locuitorii Capitalei, ca și întregul nostru popor, au dat expresie convingerii ferme că dialogul la cel mai înalt nivel conferă noi dimensiuni tabloului amplu și constructiv al relațiilor româno-sovietice, dă un nou și viguros impuls întăririi continue a prieteniei și colaborării dintre România și Uniunea Sovietică, constituind un aport de preț la triumful măreței cauze a socialismului, a făuririi unei lumi a progresului, dreptății și păcii.

CRAVATE ROȘII CU TRICOLOR ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

Prietenii din cele patru sate vecine — Mica, Niaș, Sînmărghita și Mănăstirea din județul Cluj — și-au dat întîlnire, într-una din duminicile trecute, pe șantierul de construcție al noului dispensar al comunei. Hotărîți să se întîlnească nu numai pentru a asista la punerea pietrei de temelie, pionierii s-au apucat de îndată de lucru. Pînă la prînz, hărnicia lor s-a concretizat în stivele de cărămizi și ale celorlalte materiale de construcție așezate în ordine, în ajutorul dat constructorilor la primele lucrări. Și pentru ca această zi să fie într-adevăr de neuitat, după-amiază, inimoșii copii au prezentat părinților, sătenilor, un frumos program artistic!

● Deși anotimpul cel mai rece al anului aproape a venit, amintirea fierbinte a unei toamne îmbelșugată și totodată plină de fapte, de muncă exemplară stăruie cu plăcere în cugetul, în inima noastră. Pionierii care ne transmit vești au mereu satisfacția de a consemna acest șir neîntrerupt de rezultate frumoase în muncă. Fotoreporterii de la Casa pionierilor din Alba Iulia au surprins una din aceste imagini, fiind printre pionierii de la Școala generală nr. 6 din aceeași localitate, în zilele cînd ei au sortat 270 tone de cartofi.

● În cuvinte lirice, inspirate de entuziasmul muncii, pioniera Ramona Moișan, de la Școala generală nr. 3 **Aiud,** ne scrie că pionierii din unitate au participat la strînsul recoltei de struguri, totalizînd o cantitate de 60 tone de struguri (imaginea foto a surprins momente de muncă la această campanie de recoltare).

MICROINTERVIUL NOSTRU:

de vorbă cu ȘTEFAN TRIPȘA, Erou al Muncii Socialiste

—Despre frumoasele dumneavoastră rezultate, obținute de-a lungul anilor în munca de oțelar, am aflat multe lucruri, mai ales noi, copiii hunedoreni. De data aceasta, am vrea să ne răspundeți unei singure întrebări: cum transmiteți experiența dobîndită tinerei generații?

—Aș putea spune, și la propriu și la figurat, că am crescut în Combinat. Aici m-am format ca om și muncitor, aici m-am maturizat. Zile și nopți, săptămîni întregi am fost în jurul «focului viu», în jurul vetrelor încercînd repararația lor la cald. Și iată că azi metoda «Întreținerii la cald a cuptoarelor» aduce Combinatului Siderurgic din Hunedoara economii de milioane. Acestei inovații i-am mai adăugat altele, peste treizeci la număr. În cele două cărți «Întreținerea la cald a cuptoarelor» și «Cartea oțelarului» încerc să adun experiența mea de muncă și a tovarășilor mei. Se-nțelege însă că noi, muncitorii cu mai mulți ani de activitate în urmă, îi pregătim pe tineri și aici, la locul de muncă, să devină buni meseriași. Și o facem cu bucuria și satisfacția unei nobile îndatoriri.

Pioniera IOANA MĂGHERUȘAN,
Subredacția «Tot înainte»,
Hunedoara

LEGĂMÎNTUL PIONIERULUI

Pionieria este continentul mereu nou pe care fiecare copil îl descoperă cu uimire, este tărîmul fascinant, ţinutul mare cît ţara al întîielor elanuri, al întîielor fapte cutezătoare, al fierbintelui legămînt rostit cu mîna pe drapelul patriei:

VOI ÎNVĂŢA ŞI VOI MUNCI PENTRU A DEVENI FIU DE NĂDEJDE AL PATRIEI MELE — REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA; VOI FI CREDINCIOS POPORULUI ŞI PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN; VOI RESPECTA NEABĂTUT ÎNDATORIRILE PIONIEREŞTI.

Prin rostirea şi semnarea Legămîntului, pionierii din ciclul gimnazial devin şi mai conştienţi de locul lor în detaşament, în şcoală, în familie, în societate, se leagă prin ce au mai frumos, mai pur, mai nobil, prin întreaga fiinţă să-şi iubească patria, să fie demni de gloria nepieritoare a acelor bărbaţi cu nume simple ca Mircea, şi Ştefan, şi Mihai, şi Horia, şi Iancu, şi Tudor, se leagă să cinstească memoria eroilor care au căzut la Plevna sau la Mărăşeşti, să poarte o caldă şi adîncă recunoştinţă celor mai demni şi mai dîrji fii ai acestui pămînt, comuniştilor, care au ţinut sus steagul de luptă al clasei muncitoare, înfruntînd închisorile şi gloanţele, luptînd cu hotărîre şi totală dăruire pentru eliberarea omului de exploatare, pentru ca noi, urmaşii, să avem fericirea de a trăi într-o ţară independentă şi suverană, într-o ţară nouă, în care poporul, sub conducerea partidului, făureşte societatea socialistă multilateral dezvoltată.

Dar sensul adînc al angajamentului solemn pe care pionierul şi-l ia cînd rosteşte şi semnează Legămîntul se află şi în principala preocupare a celor peste două milioane de purtători ai cravatei roşii cu tricolor: învăţătura. Numai fiind harnici şi silitori, numai învăţînd nu în salturi, ci zi de zi, pionierii se pregătesc temeinic pentru muncă şi viaţă. Atitudinea responsabilă faţă de învăţătură stimulează interesul pentru ştiinţă, pentru tehnică, pentru cultură, lărgeşte tot mai mult orizontul de cunoaştere, întăreşte încrederea în posibilităţile proprii, dezvăluie înclinaţii fireşti, pasiuni reale, talente autentice. Şi-atunci nu ne mai miră faptul că pe locul viran de lîngă şcoală, numai în cîteva săptămîni a apărut un teren de volei, un bazin de înot, un teren de fotbal şi, bineînţeles, unul de tenis. N-o să ne mire nici faptul că pionierii dintr-un sat din Vrancea au acoperit dealurile sterpe şi erodate de ploi cu păduri de fag, că într-un sat sucevean pionierii de la cercul de tapiserie au făcut să reînvie în ţesătura unor covoare toate personajele din basmele lui Creangă, că pe cuprinsul larg al ţării sînt nenumărate livezi de meri, de vişini, de zarzări, de cireşi, sădite tot de pionieri, că sînt nenumărate microceapeuri, staţiuni ale micilor naturalişti, microferme agricole, cercuri tehnico-aplicative de mecanică, electrotehnică, electronică, cibernetică, modelism, biologie etc., că pionierii care le frecventează vor fi mîine constructori de nave, siderurgişti, sondori, chimişti, muncitori cu înaltă calificare, ingineri, agronomi, profesori.

Pionieria este continentul mereu nou pe care fiecare copil îl descoperă cu uimire, este ţara tînără şi fremătătoare din prezent şi din viitor.

COSTACHE ANTON

«Bătălia de la Călugăreni», desen de **MIHAI NEAGOE**, Şcoala generală nr. 14, Braşov.

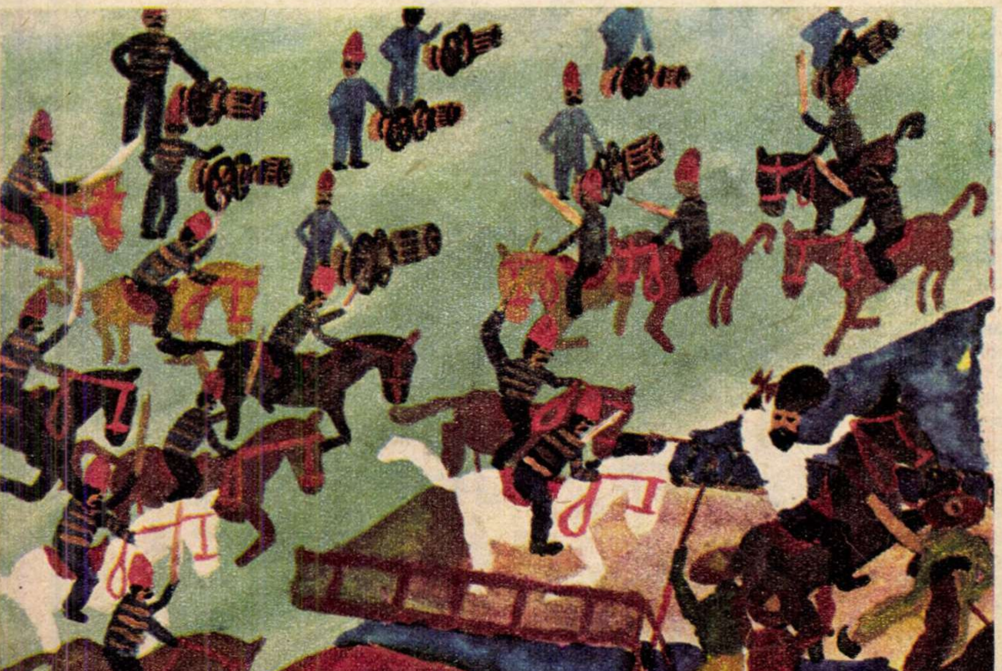

Chenarul de onoare

Toamna acestui an a înregistrat pe imensul şantier al ţării eforturi remarcabile depuse de oamenii muncii în agricultură, ramură de bază a economiei noastre naţionale. În condiţii meteorologice deosebite s-a muncit intens pentru ca roadele acestei toamne bogate să fie culese fără nici o pierdere şi bătălia de strîngere a recoltei să se încheie cu deplin succes. Pionierii şi şcolarii, urmînd exemplul oamenilor muncii, au răspuns cu energie şi entuziasm, «Prezent!», încadrîndu-se prin hărnicia şi destoinicia lor în munca depusă pe cîmpiile şi ogoarele ţării. Dat fiind realizările obţinute, Biroul C.N.O.P. a distins cu Diploma de Onoare a C.N.O.P., pentru rezultate deosebite obţinute în participarea pionierilor şi şcolarilor la campania agricolă de toamnă, următoarele 80 de unităţi de pionieri:

Jud. **Alba** — Şcoala generală nr. 1 Aiud, Şcoala generală Sîncel; jud. **Arad** — Şcoala generală Macea, Şcoala generală Şiria; jud. **Argeş** — Şcoala generală nr. 2, Curtea de Argeş, Şcoala generală Păduroiu; jud. **Bacău** — Şcoala generală Dealul Morii, Şcoala generală Glăvăneşti; jud. **Bihor** — Şcoala generală Suncuiuş, Şcoala generală Nojorid; jud. **Bistriţa-Năsăud** — Şcoala generală Şiljvaşu de Cîmpie, Şcoala generală Şieu-Odorhei; jud. **Botoşani** — Şcoala generală Darabani, Şcoala generală Flămînzi; jud. **Braşov** — Liceul Codlea, Şcoala generală nr. 5, Zărneşti; jud. **Brăila** — Şcoala generală Dudeşti, Şcoala generală Jirlău; jud. **Buzău** — Şcoala generală Mărăcineni, Şcoala generală Cotorca; jud. **Caraş Severin** — Şcoala generală Berzovia, Şcoala generală Glimboca; jud. **Cluj** — Şcoala generală Panticeu, Şcoala generală Apahida; jud. **Constanţa** — Şcoala generală Săcele, Şcoala generală nr. 5, Medgidia; jud. **Covasna** — Şcoala generală Bicsad, Şcoala generală Mereni; jud. **Dîmboviţa** — Şcoala generală Titu Tîrg, Şcoala generală Sălcuţa; jud. **Dolj** — Şcoala generală Valea Stanciului, Şcoala generală Ostroveni; jud. **Galaţi** — Şcoala generală Negrileşti, Şcoala generală Slobozia Conachi; jud. **Gorj** — Şcoala generală Teleşti, Şcoala generală Andreeşti; jud. **Harghita** — Şcoala generală Remetea, Şcoala generală Sărmaş; jud. **Hunedoara** — Şcoala generală Dobra, Şcoala generală Gioagiu; jud. **Ialomiţa** — Şcoala generală Griviţa, Şcoala generală Făcăieni; jud. **Iaşi** — Şcoala generală Ruginoasa, Şcoala generală Tătăruş; jud. **Ilfov** — Şcoala generală nr. 1, Bolintin Vale, Şcoala generală nr. 1 Ulmeni; jud. **Maramureş** — Şcoala generală Remeţi, Şcoala generală Dăneţi; jud. **Mehedinţi** — Şcoala generală Floreşti, Şcoala generală Ilovăţ; jud. **Mureş** — Şcoala generală Band, Şcoala generală Sîncrai de Mureş; jud. **Neamţ** — Şcoala generală nr. 1, Trifeşti, Şcoala generală nr. 2, Zeneşti; jud. **Olt** — Liceul Drăgăneşti, Şcoala generală Drăgăneşti; jud. **Prahova** — Şcoala generală Baba Ana, Şcoala generală Berceni; jud. **Satu Mare** — Şcoala generală Sanislău, Şcoala generală Mădăraş; jud. **Sălaj** — Şcoala generală Surduc, Şcoala generală nr. 1, Şimleul Silvaniei; jud. **Sibiu** — Liceul Ocna Sibiului, Liceul Miercurea Sibiului; jud. **Suceava** — Şcoala generală Straja, Şcoala generală Varna; jud. **Teleorman** — Şcoala generală Orbeasca de Jos, Şcoala generală Piatra; jud. **Timiş** — Şcoala generală Gâvojdia, Şcoala generală Variaş; jud. **Tulcea** — Şcoala generală Niculiţel, Şcoala generală Frecăţei; jud. **Vaslui** — Şcoala generală Epurani, Şcoala generală Bogdana; jud. **Vîlcea** — Şcoala generală Glăvile, Şcoala generală Olteanca Glăvile; jud. **Vrancea** — Şcoala generală nr. 1, Străoane, Şcoala generală Vadu Roşca; **municipiul Bucureşti** — Şcoala generală nr. 9, Şcoala generală nr. 83.

Agenda PIONIERULUI COMANDANT

PREGĂTIREA ȘI PRIMIREA ȘCOLARILOR ÎN ORGANIZAȚIA PIONIERILOR

Preocuparea continuă pentru pregătirea temeinică a școlarilor în vederea primirii lor în Organizația Pionierilor constituie o sarcină importantă, de mare răspundere, ce revine comandamentelor și consiliilor pionierești la toate nivelele.

Activitatea de pregătire a școlarilor pentru primirea în Organizația Pionierilor nu este o acțiune de moment, de campanie, nu trebuie să se desfășoare izolat, ruptă de problemele generale curente și de perspectivă ale detașamentelor și unităților de pionieri, ci în strînsă legătură cu acestea, cu întreaga muncă de educare comunistă, revoluționară a copiilor. În acest sens, potrivit prevederilor Statutului Organizației Pionierilor și ale instrucțiunilor C.N.O.P., este necesar ca fiecare comandament pionieresc să acționeze în așa fel încît munca de pregătire și primire să capete un caracter permanent, de rezolvarea căreia să se simtă răspunzător întregul detașament de pionieri.

Înțeleasă ca o preocupare continuă a comandamentelor unităților și detașamentelor de pionieri, pregătirea pentru primirea în rîndurile Organizației trebuie să cuprindă un ansamblu de acțiuni politico-educative, care să se desfășoare pe durata întregului an școlar. Astfel, în programele trimestriale de activități să se prevadă acțiuni care să ducă la stimularea interesului și dragostei copiilor față de Organizația Pionierilor, la cunoașterea de către viitorii pionieri a Statutului, a sarcinilor puse de către partid în fața purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, a finalității politico-educative a activității pionierești. În acest sens, se pot înscrie în programele detașamentelor acțiuni cum sînt: convorbiri, discuții individuale, colective ș.a., legate direct de explicarea conținutului Angajamentului și Devizei, semnificația drepturilor și îndatoririlor pionierești, a simbolurilor organizației (cravata, drapelul, insigna), a însemnelor și distincțiilor pionierești; activități cu caracter social-util, pentru formarea unor deprinderi de muncă și autogospodărire (îngrijirea clasei și școlii, păstrarea mobilierului și materialului didactic, amenajarea terenurilor de joacă și a spațiilor verzi); participarea la demonstrații și evocări la monumente și locuri istorice, întîlniri cu personalități, vizite în întreprinderi, unități agricole, pe șantiere de construcții etc. Ca atare, pregătirea școlarilor pentru a deveni pionieri trebuie să cuprindă un sistem de acțiuni care să vizeze atît familiarizarea copiilor cu cerințele vieții de organizație, îndrumarea comportării lor conform calităților moral-cetățenești ce trebuie să caracterizeze un pionier, cît și deprinderea lor cu activitatea social-utilă.

În unele locuri, uneori, pregătirea școlarilor pentru a intra în Organizație este înțeleasă în mod greșit de către comandamentele pionierești, ignorîndu-se sau neglijîndu-se conținutul activităților educative specifice și antrenarea școlarilor la acțiuni concrete, care să le trezească interesul și dragostea față de Organizație, munca de pregătire rezumîndu-se la învățarea pe de rost a unor prevederi statutare, la organizarea unor acțiuni sporadice cu școlarii, doar cu cîteva zile înainte de adunările de primire.

Comandamentele și consiliile pionierești trebuie să înțeleagă faptul că pregătirea copiilor pentru primirea în Organizația Pionierilor este un proces complex, de durată, ea trebuie să înceapă mult mai devreme, încă din grădinițe și să capete accente deosebite în clasele I. În viitor, un rol deosebit în activitatea de pregătire a preșcolarilor și școlarilor din clasa I îl va avea Organizația «Șoimii patriei», care, prin acțiunile întreprinse, va contribui la familiarizarea copiilor cu scopul și sarcinile Organizației Pionierilor, la înțelegerea de către aceștia a faptului că a fi pionier înseamnă să te pregătești de mic prin muncă pentru a deveni bun cetățean al patriei noastre dragi. În acest proces complex, să se folosească materiale intuitive, ca, de exemplu, diapozitive, diafilme, filme documentare, pliante, planșe, care să prezinte aspecte concrete din viața și activitatea pionierească. În programul unităților de pionieri este necesar să se cuprindă o serie de activități inițiate împreună cu grădinițele de copii pe care le patronează, cum ar fi: sprijinirea activității practice a preșcolarilor, organizarea unor serbări, învățarea de cîntece pionierești, acțiuni de înfrumusețare a grădiniței, invitarea preșcolarilor la unele acțiuni prin care pionierii să-și manifeste grija față de prietenii lor mai mici (construcții de jucării, confecționarea de material didactic, trimiterea celor mai buni pionieri pentru a le explica semnificația drapelului, cravatei, a îndatoririlor pionierești ș.a.); sprijinirea grădinițelor în organizarea unor excursii, vizite la întreprinderi, muzee și case memoriale.

Întrucît actul primirii școlarilor în Organizație constituie un moment politic cu semnificații deosebite pentru activitatea viitoare a copiilor, comandamentele pionierești, cu sprijinul comandanților-instructori, trebuie să acționeze pentru îmbunătățirea de ansamblu a muncii în acest domeniu, să se preocupe permanent de pregătirea și primirea tuturor școlarilor, îndeosebi a celor din clasa a II-a, să acorde o atenție deosebită pregătirii temeinice a adunărilor de primire, îmbogățirii conținutului educativ al acestora. Rostirea Angajamentului și primirea cravatei roșii cu tricolor trebuie să se realizeze într-un cadru solemn, sărbătoresc, astfel încît acestea să rămînă momente de neuitat din viața copiilor, să reprezinte nu numai punctul final al pregătirii, dar și începutul angajării active a noilor pionieri în activitatea de organizație.

Adunările de primire să fie organizate, de regulă, la muzee, locuri și monumente istorice, în unități militare, dar și la locul de muncă al părinților, la mari obiective industriale și agricole; în acest an școlar, primirea să se realizeze sub genericul «Centenarul Independenței».

Este necesar să se manifeste mai multă exigență la primirea școlarilor în Organizație; comandamentele pionierești trebuie să înțeleagă că această calitate de membru al Organizației nu se dobîndește de către toți școlarii odată cu vîrsta de șapte ani și cu intrarea elevilor în clasa a II-a; pentru primirea cravatei roșii cu tricolor, școlarii trebuie să se achite în mod conștiincios de toate obligațiile ce le revin, să obțină rezultate bune și foarte bune la învățătură și să fie exemplu de comportare; activitatea de primire să fie eșalonată pe tot parcursul anului de învățămînt, înlăturîndu-se în acest fel practica primirii în Organizație numai la începutul anului școlar sau cu prilejul unor zile festive.

Activitatea de pregătire și primire a școlarilor în Organizație constituie doar acte de început ale activității comandamentelor pionierești cu noii pionieri. Pornind de la acest deziderat, comandamentele detașamentelor și unităților de pionieri trebuie să desfășoare în continuare o activitate susținută de formare și educare a noilor primiți, să li se încredințeze sarcini concrete în cadrul grupei și detașamentului, să fie ajutați în îndeplinirea sarcinilor primite.

Comandamentele pionierești au datoria să analizeze periodic, cu sprijinul comandanților-instructori, modul în care se desfășoară activitatea în acest domeniu, să acționeze pentru aplicarea și respectarea întocmai a prevederilor statutare și instrucțiunilor C.N.O.P. cu privire la pregătirea și primirea școlarilor în Organizație.

NICOLAE BOJAN,
șeful Comisiei Organizatorice
a C.N.O.P.

«Vom fi cutezători, vom urma exemplul de înflăcărat patriotism al celor ce și-au adus suprema contribuție la făurirea minunatei noastre patrii» — spun chipurile celor mai tineri purtători ai cravatei roșii cu tricolor — detașamentul de pionieri care poartă simbolic titlul «Eroii din Moisei».

Primirea cravatei roșii cu tricolor a avut loc la Liceul de artă din Baia Mare în cadrul simpozionului intitulat «Eroii din Moisei». Invitat de onoare, Vida Géza, Artist al Poporului, a depus flori împreună cu pionierii la Monumentul Ostașului român, în semn de fierbinte omagiu.

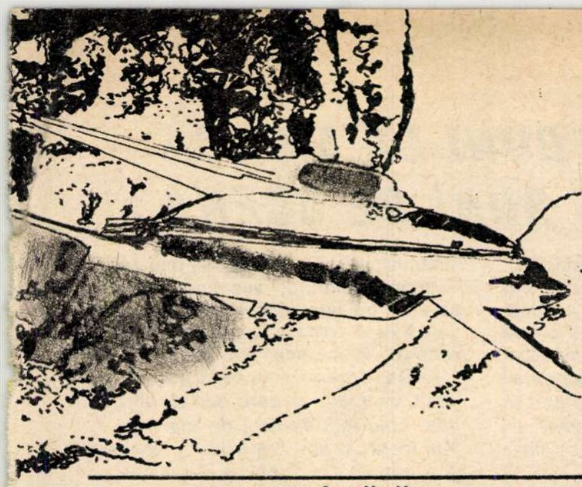

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

O DEFINIȚIE SCRISĂ CU FAPTE

Dispecerul scrise mesajul — un fel de telegramă — și îl aduse echipajului de serviciu: «Urgent! Un copil trebuie transportat deîndată în Capitală. Trimiteți-ne un avion. E extrem de urgent. Așteptăm confirmarea!»

Pilotul comandant Matache Ruse citi cu atentie, încruntat, fiecare cuvînt.

—Transmite, se adresă el dispecerului, că vom decola cît mai curînd posibil. Deocamdată însă timpul este nefavorabil. Să studiem mai bine itinerarul, poate deviind ruta vom reuși... Să vedem și buletinele meteo...

Telefoanele începură să sune din nou. De la Ișalnița unde era așteptat avionul din București, unde fusese anunțat Spitalul de urgență.

Trebuie sînge? Este nevoie de oxigen? Va veni un medic? Poate și o soră? La ce încărcătură se va ajunge? Se va putea zbura la mare înălțime, spre a se evita turbulențele? Întrebări cărora aviatorii încercau să le dea cît mai rapid răspunsuri.

Și iată că, adînciți în calcule, în probleme greu de rezolvat, gazdele mele, cu care de abia apucasem să schimb cîteva vorbe, păreau că uitaseră de mine. Mă hotărăsc să plec, pentru a reveni altă dată.

—Nu vă asigur că vom fi mai puțin ocupați, mă oprește comandantul. Mai întotdeauna avem de-a face cu situații deosebite. De aceea, nu ne iertăm nici cea mai mică întîrziere. De multe ori, locul unde trebuie să intervenim este necunoscut, condițiile de aterizare grele, dar pornim grabnic în ajutorul oamenilor. Ne gîndim la cele mai eficiente soluții pentru securitatea bolnavului, pentru crearea unor bune condiții de zbor. Mi-aduc aminte de o zi în care am transportat de la Țăndărei la București un bolnav într-o stare foarte gravă, pierdea mult sînge... Doctorul încerca să-l țină de vorbă, dar somnul, acel somn atît de periculos în astfel de situații, punea tot mai mult stăpînire pe omul suferind. Atunci mi-am pus la încercare toată imaginația, tot talentul de «orator» și-am început să-i vorbesc...

Întîmplător, cu puțin timp în urmă, l-am reîntîlnit. Ce credeți că m-a întrebat? «Și cum s-a încheiat zborul acela periculos printre munți, în timp de iarnă? Că atunci nu ați terminat...» Am izbucnit în rîs. Eu deja uitasem istoria. De altfel, mă bucur ori de cîte ori aflu că cei transportați de mine într-o stare gravă sînt acum sănătoși «tun». Nici ei nu ne uită. Unii ne scriu, se interesează la comandament de noi.

—Uneori, aveți de-a face și cu copii. Ce părere aveți? Cum se comportă?

—Mai bine decît ne putem închipui. Și foarte serioși în situații deosebite. Știu să învingă suferințe, au, la nevoie, o comportare curajoasă, plină de încredere.

—Cum ați defini, în cîteva cuvinte, ideea de cutezanță?

—În general, prin hotărîre, apoi prin dorința permanentă de mai bine, prin neastîmpărul minții. În cazul nostru, aș vorbi despre curajul bărbătesc de-a înfrunta o situație, de a o rezolva uneori tu singur, cu propriile-ți resurse și, de ce nu, dragostea pentru oameni, hotărîrea arzătoare de-a lupta pentru sănătatea lor.

N.R. O definiție pe care acești oameni ai curajului o confirmă prin fapte zi de zi.

●

RAIDUL NOSTRU PRINTRE... Gospodarii internatului

Este lesne să te convingi că o persoană foarte importantă — fără de care nu poți face nici un pas în internatul Școlii generale nr. 182 din Capitală — este, fără nici o îndoială, elevul de serviciu. Ai vrea să-i întîlnești pe elevii internatului? De îndată el își deschide carnețelul, aruncă o privire fugară, parcă pentru a se convinge încă o dată că le știe pe toate, și te lămurește. Cei mici au ore, deci nu pot fi deranjați. Cei mari sînt în sala de meditații, unde își fac lecțiile. Cu ei am putea discuta, dar în liniște! Alți cîțiva copii, componenți ai echipei de serviciu din acea zi, sînt la bucătărie. Nu, nu li s-a făcut foame! O ajută pe tovarășa bucătăreasă la pregătirea mesei de prînz. Acolo se intră numai în halat alb. La dormitoare se poate merge, dar n-ai cu cine sta de vorbă, nu e nimeni la această oră.

Ora curățeniei. Nu-i înscrisă în orar dar e respectată cu grijă de fiecare.

Intîi controlul exigent al curățeniei mîinilor...

...și pe urmă, poftă bună!

Aici, se pare că Ștefan Marian, «mai marele ordinii», din acea zi, elev în clasa a VII-a, se înșelase. I-am găsit pe toți în dormitoare! Absolut pe toți. Și pe cei despre care Marian îmi spusese că sînt la ore, și pe cei de la bucătărie. Nu lipsea nici unul. Cum se explică asta? Ei bine, erau prezenți prin... dovezile spiritului lor gospodăresc. Pe Lucian Tudose îl recomanda meticulozitatea cu care își aranjase fiecare cută de la cuvertură, prin grija cu care își împăturise pijamaua, exact ca atunci cînd o luase din dulap. Iată-l alături și pe Tudose Ilie. Nu doar eticheta cu floricele frumos colorate aplicată pe valijoară indică locul lui, ci mai ales felul de-a lustrui totul, de-a șterge cu grijă orice fir de praf de pe marginea patului sau de pe parchet, de pe noptieră sau de la geamuri. Spune că altfel nu-i igenic, nu-i sănătos. Cu perseverența lui i-a convins chiar și pe cei mai mici, dintr-a treia. Mai are el «de furcă» cu Gheorghiță Ghetla și Eugen Drăgoi, dar parcă în ultimul timp au început «să se dea pe brazdă».

Un sunet plăcut întrerupe această «conversație» neobișnuită.

— Este gata masa, descifrează Ștefan «cuvintele»clopoțelului. Trebuie să mă duc la sala de mese... Acolo, colegii de serviciu urmăresc ordinea și disciplina, spălarea pe mîini, dar au și de lucru cu servirea mesei. Cred că e nevoie să-i ajut.

Înțeleg că aici fiecare are rostul și treburile lui. Că fiecare se străduiește să-și respecte și să-și îndeplinească îndatoririle, ca într-o familie frumos și armonios închegată. Înțeleg că aici deprinderile de muncă au devenit lucrul cel mai firesc.

Pagină redactată de ELENA MĂNESCU

«CASA FERMECATĂ»

Casa de Economii și Consemnațiuni *oferă copiilor un dar deosebit — cartea «CASA FERMECATĂ», o culegere de poezii, povești și povestiri, scenete, jocuri, proverbe, ghicitori etc., care au ca temă prețioasa calitate de a fi econom. Cartea este și bogat ilustrată. Ea va prilejui momente de plăcută lectură, mai cu seamă pentru cei mai mici dintre voi.*

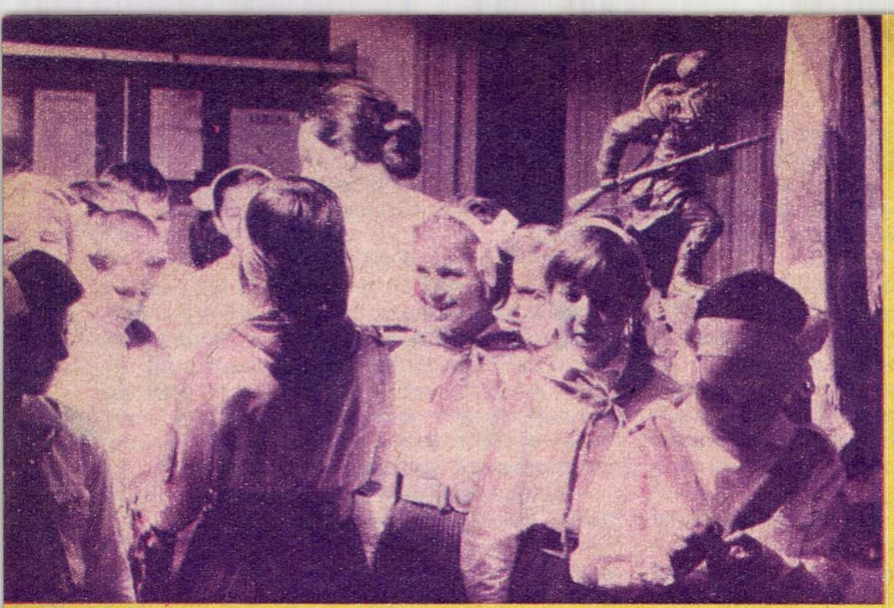

Vizitele la muzee constituie puncte de atracție în programul de activități pionierești.

CEI MAI BUNI LA MUNCĂ, CEI MAI BUNI PE SCENĂ !

Am intrat în clasă, tocmai cînd comandamentul unității se afla într-o adunare de lucru. Se făcea o analiză-bilanț, în care reveneau mereu cîteva cifre: 17 tone mere, 250 kg măceșe, 100 kg cătină. Pentru a înțelege ce se află în spatele acestor cifre, trebuie să derulăm filmul ale cărui secvențe urmează să ne întoarcă înapoi cu cîtva timp.

Început de toamnă. Razele soarelui poleiesc pomii livezii (I.A.S. Voila), mîngîind obrajii rumeni ai merelor coapte. Rod bogat, care așteaptă să fie cules. La I.A.S., timpul își are un ritm al său, foarte febril. Oamenii nu știu cum să-și mai împartă ceasurile de muncă. Totul trebuie grăbit, vremea bună folosită la maximum. Chiar mîine poate începe frigul, ploaia, bruma. Atunci au venit să ajute la culesul merelor, pionierii de la Școala generală din Plaiul Cîmpinii. Șaptesprezece tone de mere au însemnat rezultatul muncii organizate și deplin responsabile a unei unități de pionieri în care nu s-a semnalat în tot timpul nici o absență de la datorie.

— Chiar nimeni n-a lipsit? o întreb pe comandanta unității, pioniera Aurelia Niculaie.

— Ba da, în primele zile am avut cîteva absențe, dar colegii care lipseau, văzîndu-ne pe noi, cei mai mulți, muncind, cîntînd, veselindu-ne împreună, nu le-a plăcut să fie singuri.

— Există vreun secret al reușitei voastre în munca din livadă?

— Da, organizarea, cred eu. Ne-am făcut un plan, în care am stabilit să dăm cincizeci de saci de mere pe zi. Am încercat să-l depășim și-am reușit. Lucram trei pionieri la un coș pe care-l preluau alți doi și-l puneau în saci. Felicitările, laudele pe care pionierii le-au primit din partea conducerii I.A.S. Voila au fost bine meritate.

Și acum să ne întoarcem din nou în adunarea comandamentului unității. Subiectul este de astă dată contractul oferit școlii de către I.A.S. Pionierii vor lua în grija lor, la primăvară, săpatul pămîntului în jurul rădăcinii pomilor, plivitul și prașila în straturile de legume semănate între pomi. La rîndul său, I.A.S. Voila va pune la dispoziția școlii specialiști care-i vor ajuta pe copii în munca de atelier.

Este primul lor contract de producție și sînt foarte bucuroși. Dacă în catalogul hărniciei pionierești puneți și ceasurile dedicate strîngerii plantelor de pădure și ceasurile de muncă în grădina școlii, la reparatul gardului, la îngrijirea drumului din fața școlii, veți alcătui un portret complet al micilor gospodari din Plaiul Cîmpinii. Școala lor este mică, dar semnul grijii pentru ea se vede la tot pasul. Poftiți în clasă și veți vedea băncile reparate de copii, pereții împodobiți cu desenele lor, florile care înveselesc ferestrele.

Lucrurile nu merg întotdeauna așa cum am dori. Important este să nu te sperie greutățile care se ivesc. A le înfrînge, a lupta cu inerția face parte din cutezanța pionierească, constituie o caracteristică a spiritului revoluționar al purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. Plaiul Cîmpinii este o așezare de deal, căreia fiecare anotimp îi dăruiește culori de poveste. Dar mai ales toamna, cînd se îmbracă în toate nuanțele aramei, satul are o frumusețe aparte. Casele însă sînt risipite și uneori nu-i ușor să vii la școală, de la 4—5 km distanță. De aceea, copiii de la margi-

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN

Festivalul național „Cîntarea României"

Odă țării

Dacă dragostea mea pentru tine
S-ar transforma în brațe,
Ele-ar putea cuprinde pămîntul.
Dacă dragostea mea pentru tine
S-ar transforma în ciocîrlie,
Cîntecul ei simplu și cald
S-ar contopi cu infinitul zărilor.
Dacă dragostea mea pentru tine
Ar fi un soare,
ea ar străluci mai
puternic
Decît Soarele însuși.

MIHAELA TRUȚĂ,
Școala generală nr. 29, Galați

Comunistul

Dă-mi și mie din aurul tău, soare,
Să-mi fac o inimă de căldură!
Dă-mi florile tale, cîmpie,
Să-mi fac vise din culori!

Dă-mi seninul tău, cerule,
Să-mi umplu sufletul de senin.
Apă, răcorește-mi gîndurile
Și tu, noapte, dă-mi stelele tale
Să-mi fac ochii adînci!
Pămînt, dă-mi puterea ta
Să fiu om adevărat,
Comunist!

IOANA ULICI,
Școala generală nr. 4,
Baia Mare

Partidul s-a născut din fapte de eroi

Pentru tine, pui de moț, din Țara de Piatră,
Să-ți pot dăltui visele-n a țării vatră,
Partidul ne-a crescut în a omeniei lege nouă,
Căci sîntem mulți, cît boabele de rouă.
Știm să luptăm, știm să muncim,
Știm să visăm, știm să iubim.
Privim cu ochi de daci și de romani,
Visînd un viitor de aur peste ani,
Și e destul să faci privirea roată,
Partidu-i România, e viața noastră toată.

LUCIA MORTAN,
Scoala generală nr. 4, Baia Mare

DIN LUMEA
CELOR CARE SCRIU
PROIECTE
CARTE

UN NOU CENACLU LITERAR PIONIERESC

Zilele trecute s-a inaugurat, în cadrul unei ședințe festive, un cenaclu literar-artistic al pionierilor și școlarilor din București. Gazda primitoare a acestui cenaclu a fost Muzeul Literaturii Române. Acolo unde prin nenumărate documente și imagini reînvie cele mai semnificative momente din istoria literaturii noastre, pionierii au discutat cu însuflețire, în această primă ședință de constituire, despre activitatea pe care o vor desfășura. Invitații de onoare ai cenaclului au fost poeții Mihai Beniuc, Veronica Porumbacu, Constanța Buzea, muzicologul Viorel Cosma, actorul Dinu Ianculescu. A fost prezent, de asemenea, directorul muzeului, criticul

nea satului aveau multe absențe, ba mai mult, pe unii, părinții nici nu îi înscriau în clasa I. Așa că, în timp ce o parte din școlari luau ghiozdanul și porneau în fiecare dimineață la școală, alții lipseau cu zilele.

«Ce facem?» s-au întrebat pionierii. Și soluția s-a găsit. «Vom fi ajutoarele profesorilor în această problemă dificilă», au hotărît ei.

Așa că, în timp ce profesorii au stat de vorbă cu părinții, convingîndu-i să-și trimită copiii la școală, s-au ales grupe de pionieri care treceau să-i ia, în fiecare dimineață, pe cei care ezitau. Cu mai mulți la un loc, drumul spre școală devine mai plăcut. N-a mers ușor de la început, dar perseverența a dat pînă la urmă rezultat. S-a ajuns astfel ca toți copiii satului să frecventeze cursurile școlare. Acum problema numărul unu, în preocupările comandamentului unității este învățătura. Iată de ce, periodic, fiecare detașament analizează această situație.

— Detașamentul nostru, ne spune Elena Coman, se străduiește să-și mențină titlul de fruntaș, să nu existe în clasă lene și chiul. Metoda noastră este acționarea rapidă. Dacă vedem că un coleg nu merge bine într-o zi la matematică sau la română, imediat căutăm cauza și-o îndepărtăm. Nu-l lăsăm să adune lecții peste lecții neînvățate, pentru că astfel ieșirea din impas este mai grea.

— În clasa noastră n-avem corigenți, adaugă Mihai Dochia. Nici anul trecut n-am avut. În schimb, avem prea mulți în clasă care se mulțumesc cu note de 5 și 6. Nu spun că în spatele acestor note nu stă și ceva strădanie, dar cred că se poate în plus. Îmi cunosc bine colegii și știu că prin muncă perseverentă, mai multă atenție la ore, ar putea depăși situația. Deviza unui tînăr revoluționar trebuie să fie autodepășirea continuă, dorința de a vrea mereu mai mult și mai bine.

Cîntă «Primăvara», corul Școlii generale nr. 49 din București.

Aplauze pentru colegii de pe scenă!

Într-o unitate de pionieri, cu asemenea concepții despre învățătură și muncă, sigur că rezultatele sînt în fiecare zi tot mai bune.

Ce înseamnă o stagiune permanentă de teatru pionieresc? Înseamnă că în anumite zile ale săptămînii, locuitorii Plaiului Cîmpinii, copii, părinți, tineri și vîrstnici pot merge la teatru, chiar în sat la ei.

Teatrul aparține școlii, iar gongul său inaugural a bătut anul trecut, la începutul vacanței de vară, cînd Căminul cultural a fost dat în folosință. (Aflăm că pionierii au prestat aici, alături de părinții lor, multe ceasuri de muncă). Așa cum lesne ne putem închipui, premiera a fost un adevărat eveniment. Sala a fost plină pînă la refuz. Piesa aleasă-«Misterioasa dispariție dintr-a VII-a B»-și-a găsit interpreți ideali în actorii cu cravata de pionier. Trecînd peste emoții, ei au jucat cu convingere, creînd autentice momente de comedie.

Acțiunea petrecîndu-se într-o școală, actorii și-au jucat propriul rol de elevi, ceea ce a conferit spectacolului un farmec deosebit. Nu e de mirare că piesa continuă să se joace și în actuala stagiune, mai ales că spectatorii vin și din satele vecine. Succesul i-a încurajat pe copii, așa că au adăugat repertoriului un nou spectacol, de data aceasta muzical.

Păcat că nu-i puteți cunoaște direct pe acești foarte tineri interpreți, pe pionierii Tudor Vasile, Liviu Comanită, Mariana Marica, Mioara Pană, pentru a nu-i cita decît pe cîțiva.

În zilele de spectacol găsești întreaga echipă în culise. Fiecare își cunoaște locul, momentul intrărilor, jocul luminii, schimbarea de decor. Privindu-i, înțelegi că te afli în fața unui act de cultură pe care pionierii îl îndeplinesc cu însuflețire, spre bucuria și mîndria satului. Vestea li s-a dus și în comunele vecine unde sînt așteptați cu drag să vină în turneu. Deocamdată au fost la Vestieni și la Telega. Noutăți despre stagiunea permanentă de teatru din Plaiul Cîmpinii, aflăm de la pionieri.

— Continuăm să ne pregătim pentru Festivalul «Cîntarea României». O asemenea manifestare impune o deosebită exigență, spune Elena Andreean.

— Am vrea să avem un studio de poezie. Deocamdată ne alegem cele mai frumoase poezii. Căutăm și iar căutăm, apoi ne vom forma recitatorii. Poezia cere dicție, cere o rostire frumoasă, spune cu competență Mihai Dochia.

— Teatrul de păpuși, la care atîta am visat, a început să se contureze. Vom monta «Punguța cu doi bani», completează Georgel Stanciu.

Aceștia sînt pionierii unui sat care trăiesc cu plenitudine preludiile la marele Festival al întregii țări.

B. CARAGIALE

și istoricul literar Alexandru Oprea. Acești prestigioși oameni de cultură vor îndruma, pe tot parcursul activității, cenaclul literar al copiilor. Tinerii creatori cu cravată de pionier vor prezenta în adunări de lucru din încercările lor în proză, în poezie, în muzică. Aici, vor găsi o caldă îndrumare, un cadru prielnic pentru un dialog sincer.

— Vom încerca, a spus în cuvîntul său poetul Mihai Beniuc, prin mijlocirea discuțiilor, să arătăm foarte tinerilor începători pe drumul creației ce au de făcut pentru a-și dezvolta talentul. Am dori să creăm în cenaclu o adevărată atmosferă de lucru, încălzită de sinceritate și spirit prietenesc. Nu ne vom lăuda între noi și nu vom închide ochii în fața greșelilor. Le vom arăta fără să dăm rețete de creație. De altfel, știm cu toții că nu fiecare membru al cenaclului va deveni scriitor sau compozitor, dar fiecare va învăța să se apropie cu interes, cu dragoste de literatură, se va deprinde cu limbajul specific artelor: poeziei, prozei, reportajului, muzicii. În cadrul cenaclului, așa cum este organizat, participanții vor înțelege mai bine punctele de conjuncție între muzică și poezie».

În continuare, în cuvîntul lor, oaspeții de onoare au subliniat că, prin activitatea sa, cenaclul pionierilor din Capitală se înscrie în reperele marelui Festival național al educației politice și al culturii socialiste «Cîntarea României», menit să stimuleze creația artistică a purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor, subliniind încă o dată că festivalul este un festival al muncii și al creației.

Printre hotărîrile care s-au luat în ședința inaugurală, se numără și aceea de a pune la dispoziția cenaclului «Revista literar-artistică vorbită» a Muzeului Literaturii Române. Cele mai bune lucrări ale pionierilor vor fi selecționate pentru rubricile revistei care va„apărea"o dată la două luni. Revista din cursul lunii decembrie, structurată pe tematica «Mari prietenii literare», va prilejui și debutul celor mai bune lucrări din cenaclu.

Desen: MARIA POPA, Școala generală Zagon, Covasna.

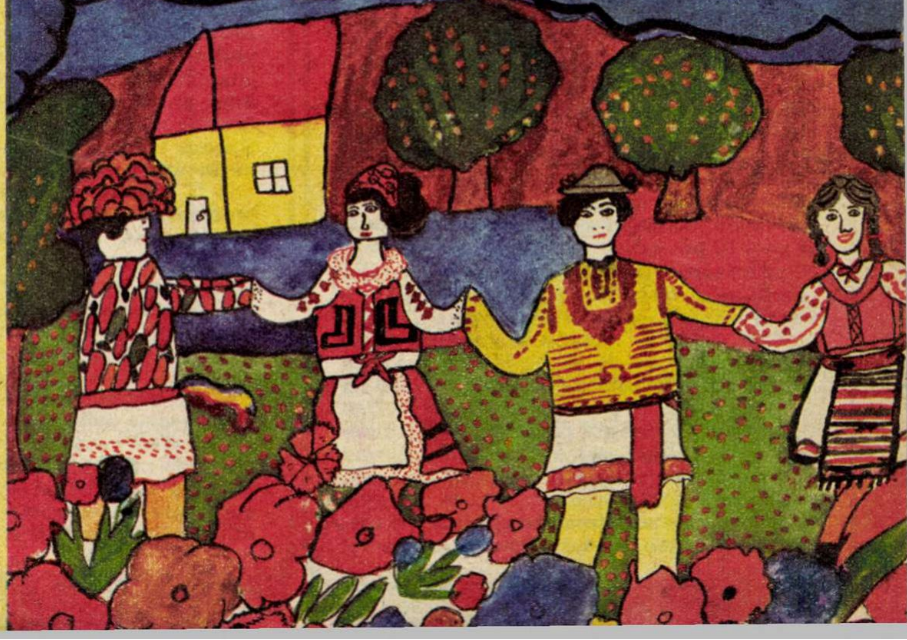

CONCURSUL REVISTEI NOASTRE:

CUTEZĂTORI PE DRUM DE GLORII!

În cadrul manifestărilor pionierești prilejuite de Festivalul național **«CÎNTAREA ROMÂNIEI»**, revista Cutezătorii a lansat în nr. 47 regulamentul concursului **«Cutezători pe drum de glorii»**. Reamintim că lucrările trimise la concurs — **schițe, povestiri, portrete literare, poezii, reportaje, interviuri, anchete, desene, afișe, lucrări de artă decorativă, fotografii** — vor oglindi dragostea fierbinte față de patrie, partid și popor, mîndria copiilor pentru trecutul glorios de luptă al poporului, vor aduce un fierbinte omagiu înaintașilor noștri, eroilor din 1877 și 1907, tuturor acelora care au luptat și s-au jertfit pentru eliberarea națională și socială a României, vor da expresie simțămintelor de dragoste și respect pentru oamenii de astăzi ai patriei noastre, pentru comuniști, pentru toți cei care participă cu dăruire la vasta operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, vor înfățișa chipuri și momente semnificative din eroismul cotidian al tinerei generații, din tumultul vieții pionierești.

Lucrările vor fi trimise pînă la 9 mai 1977.

Pe parcursul desfășurării concursului, cele mai reușite lucrări vor apărea în revista noastră, publicarea lor însemnînd implicit includerea respectivelor lucrări în selecția finală.

Se vor acorda următoarele **PREMII:**

● 5 MARI PREMII — constînd fiecare din cîte o bicicletă Pegas.

● 5 PREMII I — constînd fiecare din cîte un aparat de radio cu tranzistori.

● 5 PREMII II — constînd fiecare din cîte un set de rachete de tenis și mingi.

● 5 PREMII III — constînd fiecare din cîte un aparat de fotografiat.

● 300 MENȚIUNI — în cărți și diplome.

TUTUROR — SUCCES!

UN MILION DE PRIETENI

● Sînteți, desigur, curioși să citiți ultimele noutăți sosite la ancheta **«AȘA MUNCEȘTE COLEGUL MEU»**. Am ales pentru început o scrisoare cu un subiect mai puțin obișnuit. Autor: **Mihai Bordescu, cl. a 7-a C, Liceul pedagogic Tulcea.** Să-l ascultăm.

PROFESOR LA... 12 ANI!

Într-un rînd, tovarășa profesoară de istorie s-a îmbolnăvit și n-a mai putut veni la școală. Ceilalți tovarăși profesori de istorie au ore la alte clase exact cînd, după orar, le avem și noi. Am pierdut o oră, unii învățînd la altceva, alții jucîndu-se (se mai întîmplă!). Dar la următoarea oră de istorie nu s-a mai jucat nimeni pentru că Iulian Ichim a ieșit în fața clasei și — fără să se urce la catedră — ne-a rugat să-l ascultăm. Imediat s-a făcut liniște pentru că Iulian, la cei 12 ani ai lui, e serios ca unul de 18, are autoritate. Eram curioși să vedem ce va spune. Ei bine, ne-a explicat lecția următoare, dar cum, exact ca un profesor! O învățase acasă, și nu numai după manual, ci și după un tratat de istorie și alte cărți cerute de la bibliotecă. Ora următoare, la fel. A treia oră, din nou. Cînd, în fine, însănătoșită, tovarășa profesoară s-a reîntors, a rămas foarte mirată văzînd că eram cu lecțiile «la zi». Stimulați de Iulian, nu ne mulțumiserăm să-l ascultăm, ci învățasem, fiecare, acasă, lecție de lecție. Tovarășa profesoară ne-a felicitat pe toți și, desigur, mai ales pe Iulian, profesorul în vîrstă de... 12 ani!

Desigur, procedeul lui Iulian, ca și modestia lui, sînt pilduitoare. De asemenea, se cuvine să remarcăm seriozitatea, spiritul de muncă și disciplină al fiecărui elev din clasă. Iată motivul pentru care vom trimite cîte o **Diplomă specială** a redacției atît lui Iulian și lui Mihai, cît și acestei excelente clase a 7-a C!

● **UN BĂIAT INIMOS ȘI UN PROCEDEU... PERICULOS. Monica Mateescu** din cl. a 6-a, **Izvoarele-Olt,** are cuvinte foarte frumoase despre un coleg care învață bine (premiant), e pasionat de tehnică, cîntă la acordeon, făcînd deliciul multor programe artistice, a participat fructuos la recoltarea porumbului, între altele venind el cu **o... mașină (poate camion?!) în dreptul grămezilor!** Monica ne comunică — extaziată — că băiatul știe să conducă și e zărit adesea la... volan, alături de tatăl său, care l-a învățat să șofeze. Aici nu mai sînt de acord cu aplauzele Monicăi. Flăcăul o fi el remarcabil din multe puncte de vedere, **dar fără permis de conducere** (document care se eliberează celor în vîrstă de cel puțin 18 ani, care au absolvit o școală de șoferi și reușesc la examenul pentru obținerea permisului) **nu are voie să conducă!** El se expune — și îi expune și pe alții — la accidente. Transmite de urgență acest lucru atît «virtuozului» tău coleg cît și tatălui său!

● **IATĂ** și un detașament bucureștean abonat în întregime la «Cutezătorii»: cel din cl. a 7-a A, Șc. gen. 168. Îmi face plăcere să adaug că acest detașament și-a propus să muncească, să învețe și să se comporte astfel încît să fie un exemplu pentru toată unitatea!

● **SPORT ȘI... UMOR! Ghiță Dumitru,** cl. a 6-a B, Șc. gen. nr. 1 **Vidra-Ilfov: «La o oră de sport, ne-am împărțit în două echipe de handbal: băieții contra fetelor. Ca să fim mai egali ca forțe, la fete au mai jucat doi băieți și tovarășul profesor. Am**

Fîntînile TIMPULUI

11

Victor Kernbach

Taina studentului Uncrop

Testul principal de identificare a studentului Uncrop se efectuase, însă nimeni nu putea să presupună că rezultatul testului era nul. Lucrurile decurseseră astfel: în faza întîi, așa cum știm, Gelu Calomfir îl recunoscuse pe studentul său, asistentul bunicului său din recuperarea unei vechi emisiuni televizate în timpul unei operații de probă, și apoi le povestise ce știa despre Uncrop. După întoarcerea lui Gelu și Dan din sondajul istoric pe muntele Gugu, profesorul Brîncoveanu a organizat o echipă în care era inclus și Gelu Calomfir: echipa se deplasă direct la o clinică specială de profil experimental complex, unde aștepta un grup de medici universitari. Ceea ce i se păru straniu lui Dan Calomfir nu a fost atît prezența șefului catedrei de psihologie generală și a directorului laboratoarelor psihotehnice, căci, așa cum se știa, subiectul Uncrop suferise de amnezie și probabil de alte dereglări psihice, cît prezența unei somități internaționale, profesorul Mihai Breb, expert în programarea roboților. Dar nu era vreme de reflecții, mai cu seamă că toată lumea era în temă.

Primul lucru care se făcu, fură probele de sînge, examenul reflexelor, dar nici o întrebare directă către pacient asupra trecutului sănătății sale; întrebările apărură numai în cadrul testării lui de către psiholog și psihotehnist. Firește, toate rezultatele erau absorbite imediat de un mare computer, așa că deocamdată fiecare își ținea propriile deducții sau intuiții pentru el. Cel mai tăcut, surprinzător de tăcut, era profesorul Brîncoveanu, însă nici ceilalți nu păreau să dorească a fi cît de cît vorbăreți. Între timp, deși i se dăduse întregul material documentar de care dispunea profesorul Brîncoveanu asupra lui Uncrop, computerul ceru o convorbire directă cu subiectul. Situația păru jenantă și urmă întîi o conversație scurtă între profesorul Brîncoveanu și profesorul Breb, la «urechea» computerului, bineînțeles, Uncrop fiind condus în altă încăpere, unde nu se afla nici un terminal.

— O convorbire orală între tine **și** el, **zise profesorul Breb, adresîndu-se mașinii de calcul, poate determina ratarea problemei, fiindcă Uncrop a trăit într-un mediu fără computere și astfel ar putea fi intimidat.**

— Tocmai asta vreau, zise computerul, și preciză: vreau să-l intimidez, ca să pun stăpînire pe subconștientul și pe inconștientul lui.

— Ce ziceți, colega? întrebă profesorul Breb, de astă dată pe profesorul Brîncoveanu.

— O să vă mirați că tocmai eu, care nu sînt cîtuși de puțin cibernetician, decît ca beneficiar al ciberneticii, confirm nevoia conversației orale cu computerul. Și asta, pentru că am niște bănuieli! zise profesorul Brîncoveanu și aruncă o privire spre elevul său, Dan Calomfir.

— Bine, zise profesorul Breb. În definitiv, e subiectul dumneavoastră.

Fu adus, așadar, Uncrop și i se dădu un scaun rotant făcînd parte de fapt din computer și conectat discret la acesta (era un scaun ca de stomatologie).

— Spune-mi numele complet, zise computerul.

Subiectul ezită o secundă, tresărind, parcă l-ar fi încercat un frison, dar apoi spuse liniștit:

— Numele meu complet este Sergiu Uncrop.

— În ce localitate ai copilărit? întrebă computerul.

— În satul Ghindăoani din județul Neamț, zise Uncrop.

— Știi cumva cine s-a născut acolo din oamenii iluștri? zise computerul.

— Filozoful Vasile Conta, spuse fără ezitare Uncrop.

— Pînă la ce vîrstă ai fost alăptat? întrebă computerul.

— Pînă la un an și jumătate, răspunse Uncrop, ezitînd o clipă.

— Cîte zile mai cresc unghiile după moarte? întrebă computerul.

— Unghiile nu mai cresc după moarte deloc, zise Uncrop.

— Cresc trei zile, dacă te interesează! zise computerul și adaugă: În ce an ai devenit funcțional?

— M-am născut la Ghindăoani în anul 1951, zise Uncrop.

— Nu te-am întrebat cînd te-ai născut, ci cînd ai devenit funcțional? repetă computerul.

— Eu... adică... așa cum am spus! bîigui

zis: echipa cîștigătoare primește din partea învinșilor șapte prăjituri. Noi, băieții, am pierdut cu 4—1 (cele patru goluri le-a înscris tovarășul profesor). Trebuie acum să cumpărăm prăjiturile dar apar două întrebări. 1: Ce facem cu băieții care au jucat la fete, merită și ei prăjituri? 2: Golurile fetelor le-a marcat tovarășul profesor! Deci: ce părere aveți? Eu de la echipa mea n-am putut aduna decît doi lei!» Ce să-ți spun, acum nu mai e nimic de făcut: ați promis șapte prăjituri, trebuie să le dați! Cuvîntul de onoare se respectă! Ați fi putut însă să prevedeți dinainte controversele pe care le va stîrni ciudata alcătuire a echipei fetelor, dar orgoliul vostru ce a spus? A spus că veți cîștiga în orice condiții și n-a fost așa! Mai e cazul să vă reamintesc și că între noțiunea de sport și aceea de pariu există o nepotrivire totală. Dar cum la voi n-a fost chiar un joc, ci mai mult o... joacă, v-aș sugera să vă împăcați mîncînd, ambele echipe, 14 prăjituri!

OVIDIU ZOTTA

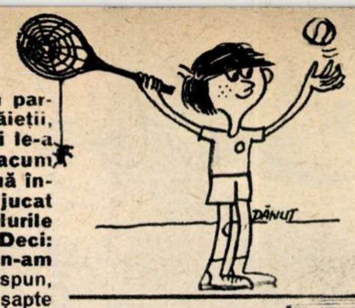

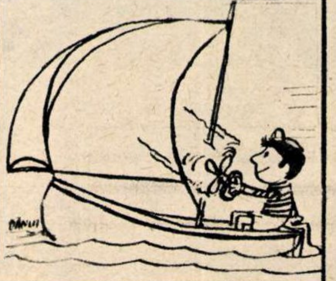

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă
EDMOND NICOLAU

În atelierul-școală, Tudorel repetă problema: trebuie să tai dintr-o foaie dreptunghiulară, avînd latura mică de 100 mm și cea mare de 250 mm, patru bucăți și anume două triunghiuri isoscele și două pentagoane, astfel încît toate să aibă aceeași arie.

— Foarte bine, dar cum facem ca să nu irosim un pic de material?

— E foarte simplu, zise Tudorel. Nu e nevoie decît de puțină judecată și de două tăieturi!

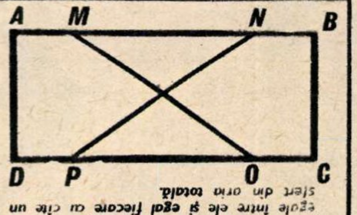

Răspuns. Fie ABCD vîrfurile plăcii noastre. Pe latura mare AB, luăm două puncte M și N și pe latura CD alte două puncte, P și Q. Unind pe M cu Q și pe N cu P se obțin două drepte care se taie în O. Dar AMOPD este un pentagon (neregulat) ca și NBCQO. Iar MON și POQ sînt două triunghiuri. Problema cere ca ariile acestor figuri plane să fie egale. Ele nu pot fi egale decît dacă fiecare în parte e un sfert din aria totală. Dacă punctele se dispun regulat pe laturi, atunci de la O la una din laturile mari avem o jumătate din latura mică. Dacă se ia PQ = MN = AB/2, fiecare triunghi are aria cît un sfert din aria totală. Dacă O e în centrul plăcii mari, cele două pentagoane sînt egale între ele și egal fiecare cu cîte un sfert din aria totală.

OMUL ȘI NATURA

URSUL GRIZZLY

de Acad. Eugen A. PORA

În august 1967, doi vizitatori din Parcul național al ghețarilor din S.U.A. au fost uciși de un urs grizzly, animal considerat cel mai periculos din tot neamul urșilor. Adevărul este puțin altul. Nici un animal nu atacă omul dacă nu e stîrnit. Ori, cei doi vizitatori care au venit cu mașina s-au apropiat de un urs obișnuit să vină lîngă geamul automobilelor ca să primească de mîncare: fructe, franzele, cașcaval etc. Cei doi au vrut să-l păcălească pe urs. Îi întindeau mîncarea, dar apoi o retrăgeau, ba mai mult, îl înțepau cu niște bețe, zgîndărindu-l. Au tras chiar cîteva focuri de armă, în aer. Toate acestea sînt complet interzise de regulamentul de vizitare a parcurilor naționale în care trăiesc urși. În cazul de mai sus, cei doi și-au bătut joc de animal. La un moment dat, ursul a fost atît de enervat încît a tăbărît asupra mașinii, a spart geamul și a pus laba pe unul din ocupanți, rănindu-l grav. Celălalt, ferindu-se, a vrut să sară din mașină, dar a fost prins de urs. Pînă la urmă, amîndoi au fost uciși. Această întîmplare a fost răspîndită în Statele Unite ca să servească drept exemplu.

Cîteva date despre ursul grizzly sînt interesante. Animalul poate ajunge pînă la 700 kg greutate. Trăiește mai ales în pădurile din Canada, Alasca și nordul Americii. Numărul lor nu depășește în prezent 1 000 de exemplare, fiind pe cale de dispariție. Din cauza aceasta, în parcurile naționale sînt îngrijiți în mod deosebit și ținuți în locuri speciale, mai departe de drumurile vizitatorilor. Totuși grizzly, mai ales puii, se apropie cu încredere de oameni, din mîna cărora mai primesc cîte ceva bun. Atîta vreme cît omul nu-i stîrnește, raporturile lor pot fi prietenești.

Toate acestea sînt valabile pentru toți urșii pămîntului, inclusiv pentru cei de la noi. Se știe că pe șantierul Transfăgărășanului venea un urs tînăr să primească din mîna muncitorilor diferite bunătăți pe care el nu le găsea în pădure. Omul s-a dovedit din toate timpurile că își poate face prieteni din viețățile pădurilor.

ROMAN FOILETON

Uncrop.

— Cît pierde un corp scufundat în lichid? întrebă computerul.

— Cît cîntărește volumul apei dislocuite de acel corp, răspunse Uncrop.

— Ce dereglaj ți-a provocat amnezia parțială? zise computerul și, pentru că Uncrop tăcu de astă dată uitîndu-se la peretele lucios al mașinii din fața lui cu obișnuita sa placiditate, computerul adăugă: Nu mai am nevoie de răspunsurile tale, robot!

Toți cei de față începură să murmure. Se auzi un zumzet care ținu cîteva minute, apoi, după un declic foarte sonor, vocea computerului zise:

— Profesorul Breb poate găsi în sertarul de comunicări raportul meu dactilografiat!

Luminile computerului se stinseră. Cînd profesorul Mihnea Breb scoase din sertarul computerului un mic sul de hîrtie dactilografiată, ceilalți universitari îl înconjurară nerăbdători. Profesorul Breb începu să desfășoare sulul. Citi:

— «Subiectul Sergiu Uncrop, funcționînd între anii 1965—1968 ca student și asistent al fizicianului Dan Calomfir, este un robot coloidal humanoid de structură superioară. A fost trimis ca investigator temporal pe lîngă fizicianul Dan Calomfir pentru a-l...» Acum înțeleg, profesore Brîncoveanu, de ce nu v-ați opus tocmai dumneavoastră convorbirii cu computerul! Dumneavoastră știați ce nu știa nimeni...

— Nu știam, colega, bănuiam doar, sau, mai bine-zis, scăpărase în mine o intuiție foarte vagă. Nu puteam nici să-i dau crezare, dar nici s-o alung! zise profesorul Brîncoveanu.

— Atunci să citim mai departe, reluă profesorul Breb. «...Dan Calomfir, pentru a-l supraveghea. Robotul a fost tot timpul cronoteleghidat, pînă la aparenta sa amnezie, de fapt un semidereglaj ce l-a făcut irecuperabil ca robot în general și mai ales ca cronorobot. Dereglajul a fost produs de o scurtcircuitare anteprogramată. Deși datele pe care le-am obținut sînt lacunare, deduc totuși că fizicianul Dan Calomfir s-a simțit supravegheat de ochi cu totul străini și că în cele din urmă, prin investigații și teste discrete, a reușit să afle că asistentul său este un robot supraveghetor de pe o altă planetă. Fizicianul Dan Calomfir, probabil, nu a știut precis în ce consta misiunea robotului Uncrop, adică dacă era pozitivă sau negativă. Dar însăși ideea de a fi supravegheat și spionat, l-a determinat să introducă în corpul asistentului său, nu știm în ce împrejurări, o substanță cu efect întîrziat, care, dacă subiectul era om, s-ar fi manifestat prin cîteva zile de febră și grețuri nepernicioase, iar dacă era robot, i-ar fi produs un dereglaj ireparabil, așa cum i l-a și produs. Tot ce putem ști despre coordonatele originare ale robotului, zis Sergiu Uncrop, este că a fost pus în funcțiune și a ajuns nu din întîmplare la fizicianul Dan Calomfir, care, ca descoperitor al efectului...»

Profesorul Breb nu citi mai departe. Înmînîndu-i colegului său Brîncoveanu uluitorul raport, zise:

— Și acum ce o să faceți cu el?

— Cu Uncrop? întrebă Brîncoveanu. În orice caz nu la fier vechi, sau încă nu. Eu mai bănuiesc ceva.

— Altceva? întrebă șeful catedrei de psihologie generală.

— Aproape altceva, spuse profesorul Brîncoveanu. Vreau să-l mai investighez. Cred că dereglajul lui nu s-a datorat numai acelei injecții, despre care nu știm nimic, și poate mai curînd forța morală a fizicianului Dan Calomfir l-a umanizat pe Uncrop pînă la stadiul cînd releele lui originare au cedat unei presiuni omenești. Vreau să aflu asta, dacă voi mai putea afla.

(Va urma)

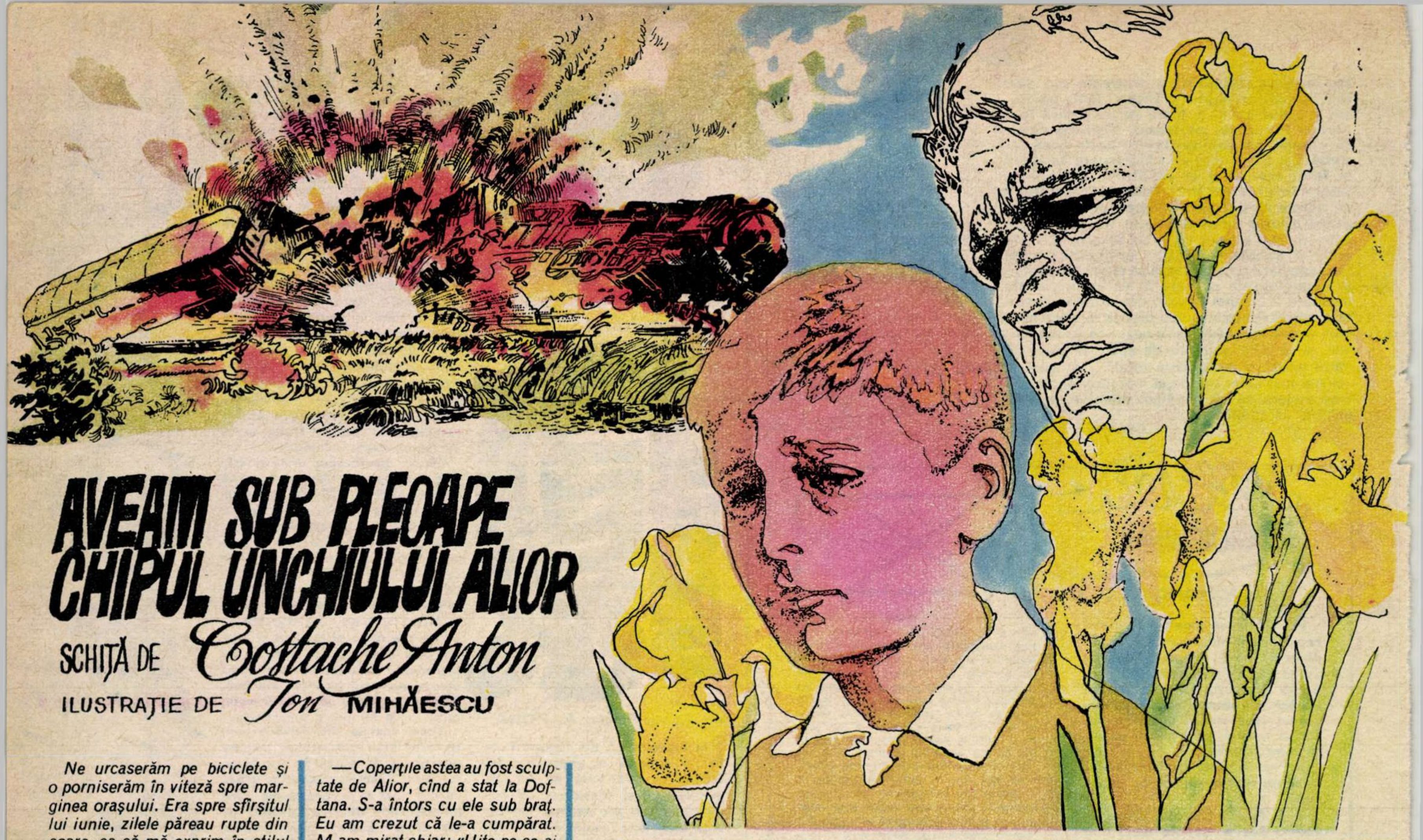

AVEAM SUB PLEOAPE CHIPUL UNCHIULUI ALIOR

SCHIȚĂ DE Costache Anton

ILUSTRAȚIE DE Ion MIHĂESCU

Ne urcaserăm pe biciclete și o porniserăm în viteză spre marginea orașului. Era spre sfîrșitul lui iunie, zilele păreau rupte din soare, ca să mă exprim în stilul lui Domenic, adică erau zile frumoase, înalte, albastre, cu aerul pur și diafan, cu miros de narcise și stînjenei. O să-mi spuneți că stînjeneii n-au miros, iar eu n-o să vă contrazic, o să fiu de acord, pentru că după ce-i culegi își pierd într-adevăr mirosul. Însă cînd ești pe bicicletă și pedalezi cu nădejde pe șoseaua asfaltată, cînd pe marginea rîului apar stînjeneii galbeni, atunci văzduhul devine și mai diafan, iar aerul se umple de o mireasmă dulce, caldă, amețitoare.

În frunte pedala de zor Smărăndoaie. Eu îl secondam, eram doar la trei metri mai în urmă și mă miram că rămînea tăcut și nepăsător. Nu văzuse încă stînjeneii galbeni care apăruseră pe malul rîului ca un șir nesfîrșit de ostași? Nu le simțise nici mireasma? M-am uitat înapoi, dar nici ceilalți colegi nu observaseră tunicile galbene care urcau, urcau odată cu noi în susul rîului. L-am lăsat pe Smărăndoaie să pedaleze singur, i-am lăsat și pe ceilalți să mă ajungă și chiar să mă întreacă. Am rămas ultimul. După vreo zece-cincisprezece metri m-am oprit. Am sărit de pe bicicletă, am lăsat-o pe marginea șoselei și eu am coborît spre rîu. În timp ce coboram, de după o salcie a apărut unchiul Alior. L-am recunoscut din prima clipă. Mătușa Florentina avea un album vechi, cu niște coperți tari din lemn pe care era sculptat un peisaj, o poiană cu cîțiva arbori și un rîu de șes. Dacă te uitai mai mult la acel peisaj ori dacă voiai să-ți treci vîrful degetelor peste apa rîului, mătușa Florentina spunea repede, cu glasul ei subțire și cîntat:

— Coperțile astea au fost sculptate de Alior, cînd a stat la Doftana. S-a întors cu ele sub braț. Eu am crezut că le-a cumpărat. M-am mirat chiar: «Uite pe ce-ai dat tu banii!» Alior a rîs: «N-am dat nici un ban. Le-am făcut cît am stat acolo. Greu nu mi-a fost să le fac. Greu a fost să le scot afară. Dar m-au ajutat tovarășii.»

În albumul cu coperțile sculptate de unchiul Alior, fuseseră puse toate fotografiile de familie. Erau acolo poze cu bunicul, cu bunica și cu toate rubedeniile noastre. Tata mă privea dintr-o poză veche, făcută cînd era elev la profesională. Unchiul Alior, frate mai mare de-al tatii, nu avea decît două poze. Una în costumul negru de mire, cu flori albe de lămîiță în piept. Lîngă el stătea mătușa Florentina într-o rochie lungă, albă, cu coronița și văl de mireasă. În cealaltă poză, unchiul Alior era singur. Fusese fochist și la o plecare în cursă ori după o întoarcere un fotograf îl prinsese în salopeta de lucru lîngă locomotivă.

Acum, pe malul rîului, unchiul Alior apăruse așa cum îl știam din această poză. Atîta doar că în mînă nu ținea pompa de ulei, ci un pistol automat. Ieșise de după salcia cu trunchiul gros și cam gîrbov și mă aștepta. Eu alergasem și respiram greu. Cînd m-am oprit, am spus cu sfială:

— Bună ziua, unchiule Alior!

Nu mi-a răspuns. M-a privit lung, apoi a întrebat cu un glas ciudat, care semăna mult cu glasul bunicului:

— Tu ești Gabriel, băiatul lui Mihai?

Am dat repede din cap și am îngăimat:

— Da, unchiule Alior. Sînt Gabriel.

— Și ce faci tu pe aici, Gabriel?

Aș fi vrut să-i spun că venisem să privesc stînjeneii mai de aproape, ba chiar să smulg cîțiva și să-i duc la monument, adică să-i sădesc acolo, dar nu găseam cuvintele potrivite ori n-aveam destul curaj. Îmi răsuceam fără rost un nasture de la bluză și tăceam. Însă unchiul Alior îmi ghicise gîndurile. A întrebat:

— Ai venit să privești stînjeneii? Vrei să duci cîțiva la monument? Să-i sădești acolo?

L-am aprobat dînd repede din cap, fără să pot rosti un cuvînt. Eram uluit și derutat. Glasul unchiului Alior semăna tot mai mult cu glasul bunicului. Îl priveam și nu-mi venea să cred. Parcă nu vorbea el, ci bunicul. Totdeauna bunicul îmi povestea întîmplări din război. Cel mai mult îi plăcea să povestească despre luptele de pe Criș și din munții Tatra. Acolo, pe Criș, nu departe de Carei, avuseseră loc cele mai aprige lupte. «Dar și în Tatra au fost lupte grozave», spunea aproape de fiecare dată bunicul. Eu îl ascultam, dar în timp ce povestea, îl vedeam în lupte pe bunicul așa cum era el, cu părul alb și cu mustăți mari, tot albe, nu cum fusese cînd luptase.

Acum, în fața mea stătea unchiul Alior, îmi vorbea, dar nu cu glasul lui. Unchiul Alior n-avea glas. Tot ce știam despre el, știam de la mama, de la mătușa Florentina sau de la bunicul și de aceea în mintea mea unchiul Alior împrumutase cîte ceva de la fiecare dintre cei care-mi vorbeau despre el.

Odată a încercat să-mi vorbească despre unchiul Alior și tata. Dar el e foarte zgîrcit la vorbă și nici nu se pricepe să însuflețească întîmplările așa cum se pricepe bunicul. Tata mi-a spus cu felul lui concis și grav:

— Alior și-a făcut datoria, a căzut cu arma în mînă, ca un ostaș.

Atît știu de la tata despre unchiul Alior. Celelalte întîmplări — aruncarea în aer a trenului german, care se îndrepta spre front, cu tancuri și muniții, și tot ce a urmat, urmărirea cu cîini, lupta de pe malul rîului — le știu de la bunicul.

După aruncarea în aer a trenului, unchiul Alior s-a dus la depou să se schimbe, era în salopeta de lucru, dar n-a mai avut timp să-și pună hainele bune. Gestapou-ul a adus cîini și i-a pus să caute urmele celor care puseseră explozivul. Unchiul Alior și ceilalți cinci utecişti au fugit prin spatele turnului de apă, și, ca să li se piardă urmele au intrat în rîu. Au mers prin albia rîului vreo cinci kilometri. Fiind aproape siguri că scăpaseră, au ieșit și au vrut să treacă peste șosea spre pădure. Însă pe șosea se aflau două mașini cu S.S.-iști. Unchiul Alior și cei cinci utecişti, care-l urmau, au vrut să se retragă, dar nemții îi văzuseră. A început lupta. O luptă inegală, bineînțeles. Unchiul Alior și tovarășii lui au căzut răpuși de gloanțele vrăjmașului. Dar fasciștii nu s-au mulțumit cu atît. În aceeași zi au strîns la întîmplare alți douăzeci de tineri, i-au dus pe locul unde se dăduse lupta și i-au împușcat.

În timp ce povestea bunicul, eu niciodată nu-l vedeam pe unchiul Alior. Îl vedeam tot pe el, pe bunicul. El alerga prin albia rîului, cu automatul sub braț, el deschidea focul primul și rămînea să acopere retragerea celorlalți tineri, el era căutat mai tîrziu, zile și săptămîni de mătușa Florentina...

M-am aplecat să smulg cîțiva stînjenei. În timp ce mă aplecam l-am auzit strigînd pe Smărăndoaie. Unchiul Alior a spus zîmbind, dar tot cu glasul bunicului:

— Te caută colegii.

Am întors capul spre partea din care veneau strigătele lui Smărăndoaie. L-am văzut sus, pe șosea. Mă văzuse și el și-mi făcea semne cu mîna. Eu nu i-am răspuns, m-am întors spre unchiul Alior, dar unchiul Alior se îndepărtase de mine. Era cam la un pas de salcia cu trunchiul gros și cam gîrbov. Mi-a zîmbit, cu zîmbetul din poza în care era mire și a dispărut.

Peste cîteva clipe m-am trezit lîngă mine cu Smărăndoaie. Era furios.

— Ce-i cu tine? De ce nu-mi răspunzi cînd te strig? Și ce cauți aici?

Nu l-am privit, adică n-am ridicat ochii. Am spus:

— Am venit să smulg niște stînjenei.

— De ce să-i smulgi, a întrebat Smărăndoaie. În spatele lui apăruseră și ceilalți colegi. I-am privit și am înălțat din umeri.

— Voiam să-i sădim la monument.

— Și nouă de ce nu ne spui?

Smărăndoaie mi-a dat un ghiont zdravăn, apoi s-a aplecat spre stînjeneii galbeni și a început să-i smulgă cu tot cu bulbi.

Eu nici nu m-am mișcat. Stăteam drept, priveam spre salcia cu trunchiul gros și cam gîrbov, dar n-o vedeam. Mai aveam încă sub pleoape chipul unchiului Alior.

START'76

CAMPIONATELE NAȚIONALE DE BOX, EDIȚIA 1976

CEI 11 CUCERITORI AI CENTURILOR

După 7 zile de... bătălii în ring — unele (cele mai multe) oferind frumoase și pasionante spectacole pugilistice, altele fiind pregnant marcate de mediocritate —, de duminică, 14 noiembrie, îi cunoaștem pe campionii naționali. Vi-i prezentăm, în ordinea categoriilor, pentru a vă oferi astfel posibilitatea să le rețineți numele si să-i urmăriți pe parcursul unui an (pînă la ediția următoare a Campionatelor naționale) în numeroasele confruntări la care vor participa: semimuscă — **Teofil Ghinea** (Steaua); muscă — **Faredin Ibrahim** (Farul); cocoș — **Iuseim Memet** (Farul); pană — **Marin Lazăr** (Rapid); semiușoară — **Ion Mantu** (Steaua); ușoară — **Calistrat Cuțov** (Dinamo); semimijlocie — **Vasile Cicu** (Dinamo); mijlocie mică — **Vasile Didea** (Dinamo); mijlocie — **Alec Năstac** (Steaua); semigrea — **Valentin Vrînceanu** (Dinamo); grea — **Mircea Simon** (Dinamo).

După cum se poate vedea, centurile au fost împărțite doar între 4 cluburi sportive (din 45 participante): **Dinamo București — 5; Steaua București — 3; Rapid București — 2; Farul Constanța — 2.** Revelația întrecerilor a oferit-o tînărul pugilist dinamovist **Valentin Vrînceanu** care, într-o spectaculoasă dispută cu Costică Dafinoiu, a reușit să-l învingă pe acesta, de-o manieră categorică, în mai puțin de 3 minute, anunțîndu-se ca unul dintre cei mai dotați boxeri ai noștri, în care specialiștii își pun mari speranțe.

Felicitîndu-i pe cei 11 cuceritori ai centurilor de campioni naționali, să le spunem, totodată, că de-acum privirile noastre vor fi ațintite asupra lor, așteptînd să-i vedem onorîndu-și, în cel mai înalt grad, îndeosebi în întîlnirile internaționale, titlul de cei mai buni boxeri ai țării.

ILIE NĂSTASE și ION ȚIRIAC – din nou împreună în Cupa Davis 1977

O veste-surpriză: Ilie Năstase și Ion Țiriac vor juca împreună în Cupa Davis, ediția 1977. Așadar, începînd cu primăvara anului viitor (sfîrșitul lunii aprilie), vom avea prilejul să vedem — și să admirăm — din nou la lucru acest cuplu celebru, mai ales că cele mai multe meciuri se vor desfășura la București. Și dacă în încercările de pînă acum cei doi n-au reușit să cucerească renumita «Salatieră», s-ar putea ca de data aceasta visul lor — și-al nostru, al tuturor — să se realizeze. Orice-ar fi însă, că vom asista la meciuri de înaltă ținută, așa cum Ilie Năstase și Ion Țiriac ne-au oferit de atîtea ori, este dincolo de orice îndoială. Iată, deci, încă un motiv în plus de-a aștepta cu nerăbdare primăvara...

Davis
FINALA
ROMANIA
BUCUREȘTI 13-15 OCT. 72

◀ *O amintire din octombrie 1972, cînd «Salatiera» a venit la București dar... n-a rămas, cu toate străduințele lui Ilie Năstase și Ion Țiriac. Dar... nu-i niciodată prea tîrziu...*

● ● ●

PRIMUL „CERC OLIMPIC" DIN CAPITALĂ

Dorind să se întîlnească cu cîțiva dintre sportivii care la Montreal au repurtat victorii pentru culorile patriei noastre, pionierii de la Liceul «Dimitrie Bolintineanu» din București i-au invitat pe căpitanul echipei de handbal — Cristian Gațu — și pe cel al echipei de sabie — Dan Irimiciuc, să le vorbească despre Jocurile Olimpice de la Montreal. Odată cu cei doi, a sosit și Gheorghe Gruia, cunoscutul «tunar» al reprezentativei noastre de handbal, care a obținut de patru ori titlul de campioană mondială. Gruia avea un motiv special să vină la întîlnire: a fost elev al acestui liceu...

După cum se știe, echipa de handbal a obținut la Montreal medalia de argint, deși era îndreptățită să cucerească pe cea de aur, iar echipa de sabie a realizat prima performanță de prestigiu la J.O.: medalia de bronz.

— Am intrat pe teren, în meciul final, convinși că vom cîștiga. Dar prea marea încredere în noi ne-a costat, a declarat Cristian Gațu. Am fost în postura unor elevi care, convinși că știu bine lecția, nu se concentrează suficient cînd sînt ascultați sau nu mai revăd materia din urmă... Și am pierdut jocul cu reprezentativa U.R.S.S. Dar, așa cum ne-am angajat cu ocazia decorării sportivilor medaliați la J.O., ne vom lua revanșa în 1980. La J.O. din 1972 am obținut bronz. În 1976 — argint. Urcînd pe scara valorică, la viitoarea olimpiadă urmează, firesc, medalia de aur.

— Pe noi ne-a despărțit doar o tușă de medalia de argint sau chiar de aur, a spus Dan Irimiciuc. Am terminat turneul final neînvinși. Și totuși, am obținut doar medalia de bronz. Este o curiozitate, cu atît mai mult cu cît cîștigătoarea medaliei de argint a cunoscut înfrîngerea. Am pierdut la numărarea tușelor: 59—58 pentru echipa Italiei! Asta înseamnă că trebuie să fim atenți pe viitor la fiecare... notă și nu numai la media generală.

Gheorghe Gruia a povestit cum a ajuns să joace handbal după ce, pînă la aproape 20 de ani jucase volei.

— Aveam detentă prea mare. Săream prea sus și eram stîngaci. Iată de ce la fileu nu dădeam rezultate. Și așa am fost ademenit de handbal...

Întîlnirea cu cei trei olimpici, realizată cu ocazia adunării de alegere a comandamentului unității s-a încheiat cu hotărîrea pionierilor de la Liceul «Dimitrie Bolintineanu» de a înființa un «cerc olimpic», primul de acest fel din Capitală.

SEVER NORAN

Cristian Gațu, celebrul nostru handbalist, în postură de ... pionier mai mare.

● ● ●

SEMNAL-SPORT

NADIA COMĂNECI, DIN NOU PRIMA SPORTIVĂ A LUMII. *În urma anchetei agenției U.P.I., efectuată în rîndul redactorilor de sport din Europa.* **Nadia Comăneci,** *triplă campioană olimpică,* **a fost desemnată cea mai bună sportivă a lumii pe anul 1976.** *Locul întîi în această ierarhie neoficială, dar de tradiție și de mare prestigiu i-a fost acordat Nadiei Comăneci cu 343 puncte, cu 38 mai multe față de înotătoarea Kornelia Ender (R.D.G.), deținătoare a patru medalii olimpice de aur dar care, întrunind în cadrul acestei anchete doar 305 puncte, s-a clasat pe locul doi. Acordarea pentru a doua oară consecutiv a titlului de cea mai bună sportivă a lumii constituie o nouă recunoaștere internațională a valorii deosebite a tinerei și talentatei noastre gimnaste, pe care o consemnăm cu satisfacție și bucurie.*

SUCCESE ROMÂNEȘTI ÎN «CUPA CUPELOR» (dar nu la fotbal, ci la polo). *În ultimul timp, începînd cu Jocurile Olimpice de la Montreal (unde echipa României a ocupat locul patru), poloiștii noștri se impun tot mai mult și mai pregnant atît pe plan național cît și internațional. Ultimul și cel mai prestigios succes a fost inregistrat de poloistii de la «Dinamo» București care, participînd la una dintre cele două semifinale ale «Cupei cupelor» (competiție europeană de mare prestigiu), desfășurată recent la Cluj-Napoca, au reușit să se califice pentru finala care se va desfășura între 26—28 noiembrie în orașul iugoslav Sibenic, avînd șanse reale de-a cuceri chiar trofeul pus în joc. Și dacă adăugăm și faptul că în același timp selecționata de polo a pionierilor bucureșteni s-a comportat deosebit de bine în cadrul turneului internațional desfășurat la Budapesta (unde au întrecut cu scorul de 7—5 formația orașului Sofia și au terminat la egalitate cu cea a orașului Moscova), putem spune că, printre alte discipline sportive care ocupă atenția marelui public se află și acest sport, tot cu mingea, numai că pe apă...*

●

DETAȘAMENTUL EROU

6

- Scenariul: VASILE BÂRZĂ și CONSTANTIN DIACONU
- Desene: OFELIA și POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: ÎN NOAPTEA DE 14 SPRE 15 SEPTEMBRIE 1944, ÎN TIMP CE ELEVII ȘCOLII DE SUBOFIȚERI RESPINGEAU CEL DE AL ȘAPTELEA ATAC AL INAMICULUI, MILITARII DE LA APROVIZIONAREA DETAȘAMENTULUI, AJUTAȚI DE UN GRUP DE CEFERIȘTI, ÎN FRUNTE CU MECANICUL TEODOR PAVICA, ȘI DE ALȚI LOCALNICI, TRANSPORTĂ MUNIȚIA NECESARĂ DE LA DEVA PÎNĂ ÎN LINIA ÎNTÎI. ASTFEL, ZORII ZILEI DE 15 SEPTEMBRIE ÎI GĂSESC PE ELEVI PREGĂTIȚI SĂ ÎNFRUNTE DIN NOU DUȘMANUL.

FASCIȘTII AU PORNIT DIN NOU LA ATAC, CU FORȚE ȘI MAI MARI ȘI DE DATA ACEASTA, LOVITURA PRINCIPALĂ ERA DATĂ TOT PE DIRECȚIA SÎMBĂTENI-PĂULIȘ. LA UN MOMENT DAT, PLUTONUL COMANDAT DE SUBLOCOTENENTUL GHEORGHE CISMARU ERA ÎN PERICOL DE-A FI ÎNCERCUIT.

66

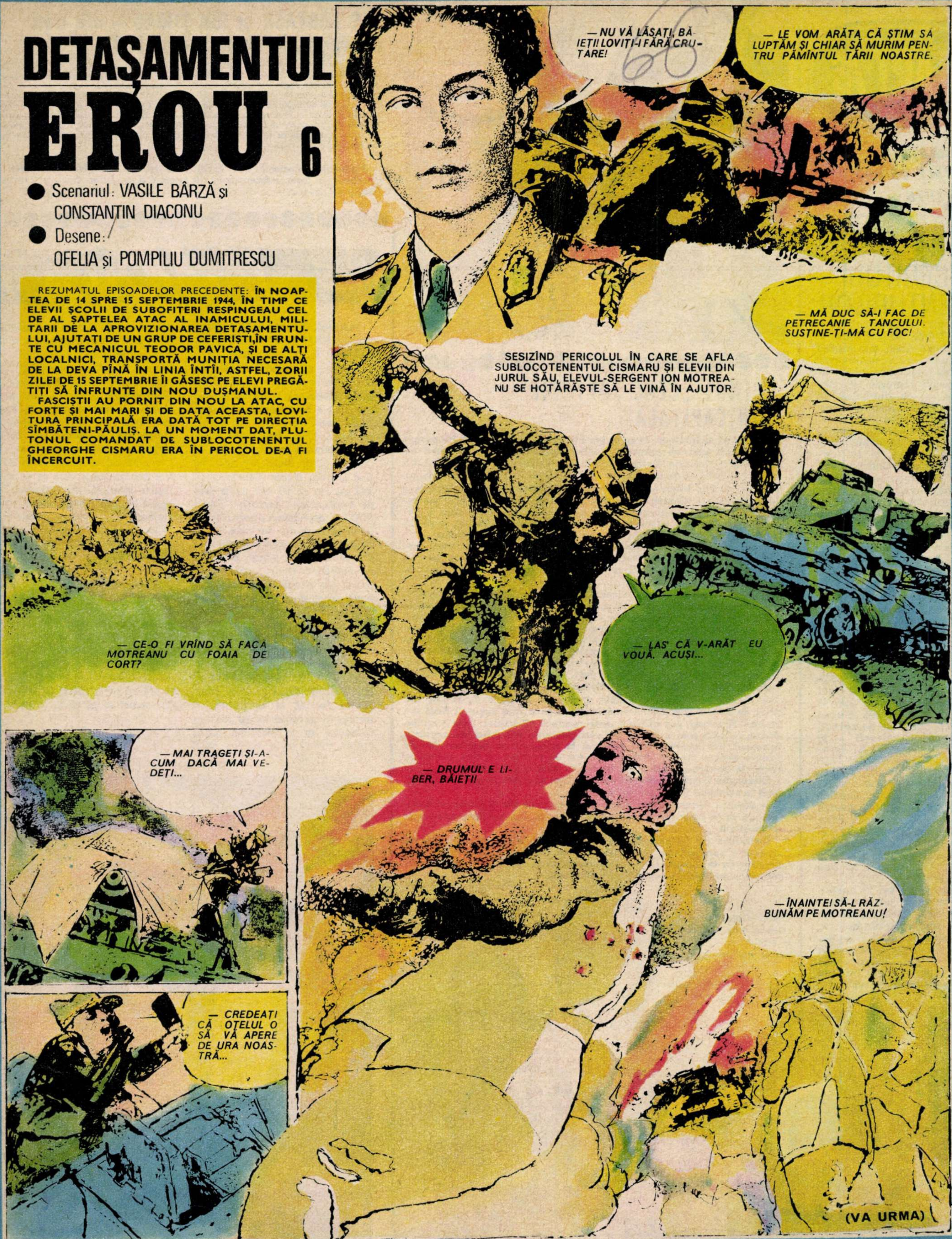
— NU VĂ LĂSAȚI, BĂIEȚI! LOVIȚI-I FĂRĂ CRUȚARE!
— LE VOM ARĂTA CĂ ȘTIM SĂ LUPTĂM ȘI CHIAR SĂ MURIM PENTRU PĂMÎNTUL ȚĂRII NOASTRE.
— MĂ DUC SĂ-I FAC DE PETRECANIE TANCULUI. SUSȚINE-ȚI-MĂ CU FOC!
SESIZÎND PERICOLUL ÎN CARE SE AFLA SUBLOCOTENENTUL CISMARU ȘI ELEVII DIN JURUL SĂU, ELEVUL-SERGENT ION MOTREANU SE HOTĂRĂȘTE SĂ LE VINĂ ÎN AJUTOR.
— CE-O FI VRÎND SĂ FACĂ MOTREANU CU FOAIA DE CORT?
— LAS' CĂ V-ARĂT EU VOUĂ. ACUȘI...
— MAI TRAGEȚI ȘI-ACUM DACĂ MAI VEDEȚI...
— DRUMUL E LIBER, BĂIEȚI!
— CREDEAȚI CĂ OȚELUL O SĂ VĂ APERE DE URA NOASTRĂ...
— ÎNAINTE! SĂ-L RĂZBUNĂM PE MOTREANU!
(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R.
Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 București, str. 13 Decembrie nr. 3.
index 41033
REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.
PREZENTARE ARTISTICĂ: POMPILIU DUMITRESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: LUCIA SICOMAȘ

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU • Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA • Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA

12 PAGINI, 1 LEU

49

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 2 DECEMBRIE 1976,
ANUL X(NR. 480)

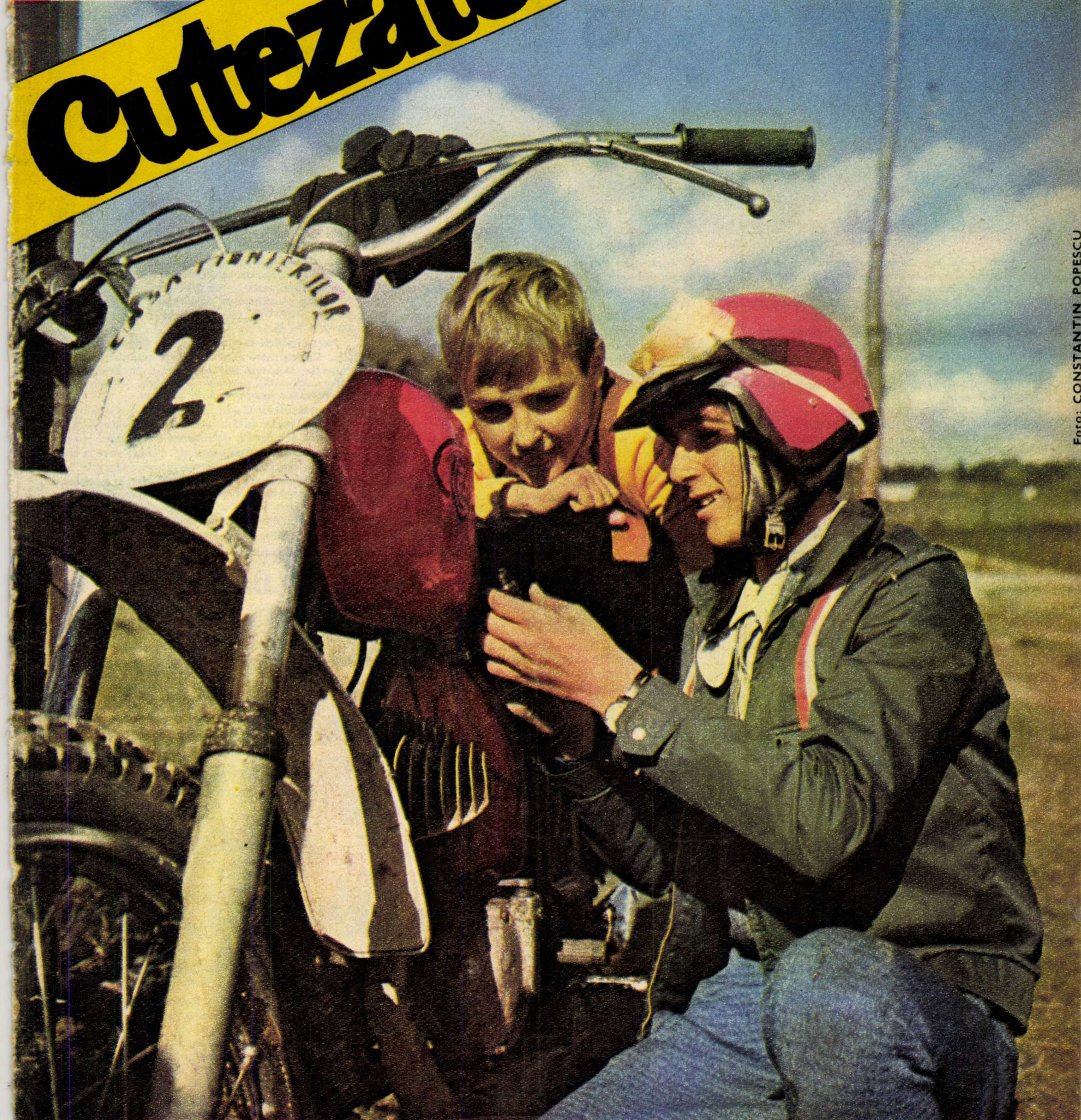

Foto: CONSTANTIN POPESCU

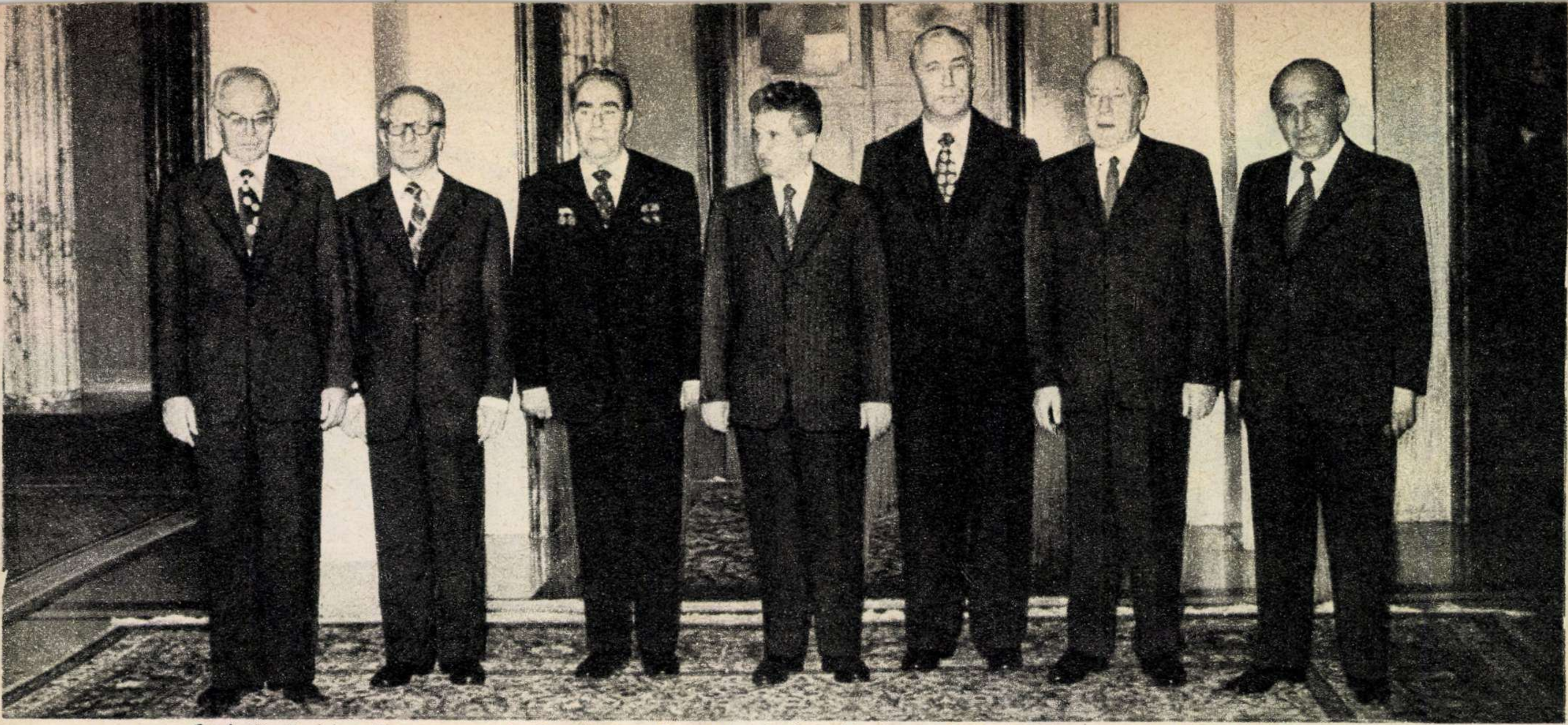

Conducătorii delegațiilor prezente la Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

În zilele de 25 și 26 noiembrie 1976, la București a avut loc Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală de la Varșovia.

La consfătuire au luat parte delegațiile:

Republicii Populare Bulgaria, condusă de tovarășul Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Bulgaria;

Republicii Socialiste Cehoslovace, condusă de tovarășul Gustav Husak, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, președintele Republicii Socialiste Cehoslovace;

Republicii Democrate Germane, condusă de tovarășul Erich Honecker, secretar general al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania, președintele Consiliului de Stat al Republicii Democrate Germane:

Republicii Populare Polone, condusă de tovarășul Edward Gierek, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez;

Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România;

Republicii Populare Ungare, condusă de tovarășul János Kádár, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar;

Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, condusă de tovarășul Leonid Ilici Brejnev, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Consfătuirea a fost deschisă de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, care a salutat călduros delegațiile participante.

La Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ a avut loc un schimb de păreri cu privire la problemele actuale ale luptei în continuare pentru pace și adîncirea destinderii internaționale, pentru întărirea securității și dezvoltarea colaborării în Europa.

Participanții la Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ au adoptat în unanimitate Declarația «Pentru noi orizonturi în destinderea internațională, pentru edificarea securității și dezvoltarea cooperării în Europa».

Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ s-a desfășurat într-o atmosferă de deplină înțelegere reciprocă, de prietenie frățească și colaborare strînsă. Schimbul de păreri care a avut loc a evidențiat unitatea de vederi a statelor participante la Tratatul de la Varșovia în probleme fundamentale ale politicii mondiale, a confirmat comunitatea țelurilor lor în lupta pentru pace și socialism, colaborare internațională și prietenie între popoare.

AGENDA C.N.O.P.

● O delegație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, condusă de tovarășul Constantin Boștină, președinte, a efectuat o vizită de schimb de experiență în U.R.S.S., la invitația Organizației Unionale a Pionierilor «V.I. Lenin», în perioada 17—23 noiembrie 1976. Cu acest prilej, s-a întîlnit și a avut o convorbire caldă, prietenească, cu E.M. Tiajelnikov, prim-secretar al C.C. al U.T.C.L.

Au fost discutate probleme privind lărgirea raporturilor de colaborare între organizațiile de tineret și pionieri din cele două țări.

● În perioada 22—26 noiembrie 1976, o delegație a Uniunii Pionierilor din R.S.F. Iugoslavia, condusă de președintele acesteia, prof. univ. dr. Mihailo Ogrizović, a efectuat o vizită de schimb de experiență în țara noastră, la invitația Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Au avut loc discuții la C.N.O.P., C.C. al U.T.C., Ministerul Educației și Învățămîntului, întîlniri cu pionieri și cadre care muncesc cu pionierii în București și în județele Argeș, Brașov, Prahova.

În dimineața zilei de 26 noiembrie, delegația Uniunii Pionierilor din R.S.F. Iugoslavia a fost primită de tovarășul Iosif Banc, membru supleant al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R. La primire a participat tovarășul Constantin Boștină, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

● La invitația Uniunii Cercetașilor Polonezi, o delegație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, condusă de tovarășul Traian Bărăian, membru al Biroului C.N.O.P., șef de comisie, a întreprins o vizită de schimb de experiență în R.P. Polonă, în perioada 26—30 noiembrie a.c.

SUBREDACȚIILE PIONIEREȘTI TRANSMIT:

● Treizeci și trei de pionieri de la Școala generală din satul Cuceu — județul Sălaj s-au întîlnit cu copiii de la grădinița din aceeași localitate. Cu acest prilej, pionierii le-au vorbit viitorilor purtători ai cravatelor roșii cu tricolor despre semnificația însemnelor, distincțiilor și drapelelor pionierești expuse în acest scop pe un panou. Întîlnirea s-a încheiat cu un spectacol artistic pionieresc.

● La Școala generală Boiu, județul Mureș, una din activitățile dedicate centenarului Independenței a fost cea desfășurată — sub genericul «Sîntem nepoți de daci și de romani». La această activitate au participat și grupele mijlocie și mare de la grădinița din localitate. Viitorii purtători ai cravatelor roșii cu tricolor au cîntat împreună cu pionierii cîntece pionierești și au recitat poezii patriotice.

● *Copiii din grupele mari de la grădinițele nr. 23 și nr. 28 din Ploiești, îndrumați de ghizii pionieri de la Casa pionierilor, au vizitat noile cartiere și spațiile verzi, încheind acest înconjur al orașului natal, cu o vizită la «Muzeul Ceasului». Aici ei au văzut ceasul lui Al. I. Cuza și li s-a povestit despre un eveniment de seamă din istoria patriei, Unirea Țărilor Române.*

PRIMA ZI DE PIONIER

«N-am să uit niciodată ziua cînd am devenit pionieră — ne scrie Sorina Șerban — (cl. a II-a B, Șc. gen. nr. 94). din București, Noi am rostit angajamentul pionierului la Monumentul dedicat cuceririi Independenței de Stat a României, înălțat în orașul Rîmnicu Vîlcea. Vom munci și vom învăța ca să fim demni de gloria străbună, adevărați fii ai României socialiste».

RĂZBOIUL ANTIHITLERIST
CEHOSLOVACIA
UNGARIA
U.R.S.S.
ROMÂNIA

Sîntem în clasa a II-a (Școala generală nr. 116 București) și am primit cravata de pionier în aceste zile! Sub genericul «De la comuniști învățăm cutezanța» am desfășurat prima adunare pionierească. Invitatul nostru, tovarășul general Ion Botea, a evocat cu acest prilej drumul de luptă eroică pentru eliberarea țării, a diviziei pe care a comandat-o, în războiul antihitlerist.

RITMURI PIONIEREŞTI ÎN

FESTIVALUL NAŢIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

În întreaga ţară au loc ample acţiuni în cadrul fazei de masă a Festivalului naţional «Cîntarea României». În dorinţa de a da acestei manifestări o profundă rezonanţă patriotică, pionierii îşi alcătuiesc programe de o mare varietate tematică, desfăşurînd frumoase activităţi educative, cultural-artistice. Zilnic, în redacţie ne sosesc veşti din toată ţara care ne arată că pionieria socoteşte festivalul o manifestare de muncă şi creaţie pentru tînăra generaţie.

Tg. Mureş. Subredacţia Cutezătorii transmite: În oraşul nostru se pregăteşte o mare expoziţie pionierească. Toate şcolile vor fi reprezentate prin cele mai bune desene, picturi, sculpturi dedicate Centenarului Independenţei de stat a României. În acelaşi timp, vor fi selectate şi cele mai frumoase poezii dedicate evenimentului. La acest act de cultură, pionierii participă alături de utecişti. Cele mai bune creaţii artistice vor fi tipărite într-un pliant.

Rîmnicu Vîlcea. Pionierul Emil Brînaru, locţiitor al preşedintelui C.N.O.P., ne comunică prin telefon: Unităţile de pionieri din oraşul nostru au luat în grijă toate monumentele istorice din raza localităţii. Spaţiile verzi din jurul acestora vor fi de asemenea îngrijite de noi. În acelaşi timp, vom căuta să cunoaştem cît mai multe despre semnificaţia evenimentelor în cinstea cărora au fost înălţate. Pionierii mai pregătesc montaje literar-artistice pe care le vor susţine în timpul vacanţei de iarnă. Pentru acestea, în prezent, învaţă cîntece şi poezii. Sperăm ca aceste frumoase serbări pioniereşti să se bucure de succes.

Iaşi. În cadrul acţiunii **«De strajă patriei şi tricolorului iubit»**, pionierii de la Şcoala generală nr. 21 au prezentat în cadrul Muzeului armatei un program de versuri şi cîntece în memoria eroilor căzuţi în lupta pentru apărarea patriei. În asistenţă s-au aflat colegi de la alte şcoli precum şi un număr mare de părinţi. În aceeaşi zi, pionierii s-au oprit pe cîteva din străzile oraşului, în care, în august 1944, s-au purtat lupte cu armatele hitleriste pentru eliberarea Iaşului.

Dragoslavele. Aflăm că un grup de pionieri din această comună, printre care s-au evidenţiat Liliana Vlădau, Emilia Radu, Valer Tarbă, Mihai Predoi, Virgil Catrinu şi mulţi alţii au întreprins o interesantă acţiune de căutare de documente legate de cucerirea Independenţei de stat în 1877. Ei au descoperit fotografiile îngălbenite de vreme ale unor oameni din sat care au luptat la Griviţa, Plevna şi Vidin. Au aflat că ostaşii Mircea Bucur şi Ion Denoiu au căzut eroic în acele lupte. Au mai găsit în comună, la rudele unor ostaşi care au luptat în 1877, vechi decoraţii ale timpului. Cu documentele strînse, pionierii vor alcătui un album intitulat «Centenar glorios». Tot de la Dragoslavele aflăm că pionierii claselor a VI-a şi a VII-a pregătesc împreună un montaj literar-muzical cu titlul **«Eroi au fost, eroi sînt încă»**.

Galaţi. Spectatorii de toate vîrstele care vin la teatrul de păpuşi din localitate, se opresc în hol să admire o frumoasă expoziţie de pictură. Autorii lucrărilor, pionierii de la Şcolile generale nr. 3 şi 16 din localitate, şi-au intitulat tablourile **«1877 în viziunea copiilor»**. Tinerii ucenici în arta culorilor dovedesc nu numai fantezie, dar şi o bună cunoaştere a legilor desenului.

Două formaţii artistice pioniereşti din Hunedoara, participante la faza de masă a Festivalului naţional «Cîntarea României».

PRIMA ZI DE PIONIER ◆ PRIMA ZI DE PIONIER

SOARELE BUCURIEI

Afară — cum s-ar zice — toarnă cu găleata, vîntul alungă frunzele de toamnă, dar într-o sală a Şcolii generale nr. 173 din Capitală, străluceşte cu raze puternice soarele bucuriei. Unsprezece şcolari din clasa a II-a B îi privesc cu emoţie pe stegari, ascultă raportul grupelor şi al comandantei detaşamentului clasei a IV-a A, detaşament fruntaş.

La întrebarea «cine îi cunoaşte pe viitorii pionieri?» şi doreşte să-i recomande se ridică mai multe mîini deodată:

...Irina Şincan este premiantă, bună colegă şi doreşte mult să devină pionieră; Cătălin Stanciu e silitor, îi place să muncească; Dan Raţiu participă activ la şezători istorice şi literare; Zoltán Szamosi e un bun prieten de joacă şi cîntă frumos; Cătălina Bălan e cuminte, învaţă bine; Luminiţa Buştă este respectuoasă şi învaţă foarte bine — şi astfel şcolarii sînt caracterizaţi, rînd pe rînd, de către prietenii lor mai mari. Se aliniază apoi sub drapelul patriei, sărută cravata roşie cu tricolor, printre ai cărei purtători se află din această emoţionantă clipă.

Învăţătoarea clasei a II-a B, Georgeta Achim, îşi şterge pe furiş o lacrimă. Irina Şincan, crezînd că în clipa aceea nu este observată, îşi mîngîie cravata. Emoţia frumoaselor aduceri aminte o cuprinde şi pe tovarăşa directoare Felicia Dinu care retrăieşte clipa cînd în urmă cu un sfert de veac, printre primii pionieri ai ţării noastre a primit cravata de pionier...

Afară plouă. Dar în inimile tuturor acelora care s-au aflat în acea zi în sala festiv împodobită a Şcolii generale nr. 173, din vecinătatea Uzinelor Griviţa Roşie, chiar şi în ale invitaţilor din grupa mare a grădiniţei «Steaua» — străluceşte un soare cald, frumos, cu raze ţesute din emoţii şi bucurii de neuitat.

ECATERINA BOKOR

AGENDA PIONIERULUI COMANDANT

În prim plan:

ÎNVĂȚĂTURA

Cînd vorbim cu justificată mîndrie despre pregătirea pentru muncă și viață, în spirit revoluționar, patriotic, socialist — ne gîndim, fără îndoială, la toată gama preocupărilor noastre de școlari, de pionieri. Dar dintre toate acestea — și mai presus de oricare dintre ele — învățăm să ne pregătim pentru muncă și viață, *învățînd!* Citind, scriind, desenînd, calculînd, lucrînd în laborator etc.

Pionierii comandanți, membrii activelor pionierești, numără printre calitățile care le-au adus încrederea colegilor lor și pe aceea de fruntași la învățătură.

Iată de ce ne adresăm astăzi vouă ținînd seama și de această calitate care unită cu răspunderile voastre pionierești, vor face din voi ambasadori inimoși și competenți ai luptei pentru ridicarea calității la învățătură.

DOUĂ PRECIZĂRI!

Prima: În activitatea de îndrumare a învățăturii nu acționați singuri, fără asistența competentă a comandanților instructori!

Învățătura este un gen de activitate care a stat întotdeauna în atenția specialiștilor psihologi, pedagogi! Nu ne îndoim de bunele voastre intenții, dar nu uitați că sînt aspecte la care voi, copiii, n-aveți cum să vă pricepeți. Comandanții voștri, cadre didactice, posedă cunoștințele necesare în această privință; cereți-le sprijinul competent. Această constatare însă nu trebuie să vă descurajeze, pentru că sînt numeroase aspectele în care intervenția voastră, uneori *numai* intervenția voastră, poate fi binevenită. Care aspecte? Iată:

A doua precizare: Învățătura este o problemă de efort.

Ce înseamnă asta?

Că nu atît aspectele tehnice ale muncii de învățare (cum se rezolvă o problemă, cum se face recapitularea etc.) trebuie să stea în atenția voastră, ci acelea care țin de *voința de a învăța* continuu, ascendent — a colegilor voștri. Nu neapărat obligativitatea de a obține anumite note, ci dorința ca *fiecare să învețe pe măsura puterilor sale!* Iată o direcție de lucru de mare finețe, în care voi, cunoscîndu-vă bine ca prieteni și colegi, puteți acționa potrivit și eficace. Metodele, formele de activitate folosite trebuie să tindă, în esență, la atragerea școlarilor spre învățătură, la a-i convinge de importanța și frumusețea acestei preocupări.

CÎTEVA FORME DE ACȚIUNE:

Discuțiile organizate sau spontane,

...în recreație, sau în alte împrejurări sînt o formă des folosită în practica organizației. Conținutul lor însă nu e întotdeauna bine stabilit. Abundă reproșurile uneori. Mai important este însă ca prin aceste discuții *să cunoașteți în profunzime motivele care au dus la situația în cauză*. Ca între prieteni!

Atenție. Discuțiile nu trebuie să le poarte neapărat comandamentul. Voi trebuie să le inițiați, să le aveți mereu în vedere. Vă trebuie neapărat informații despre împrejurările care generează o anumită stare de lucruri (chiar și cînd e vorba de un simplu «accident» pentru a putea acționa în cunoștință de cauză și cît mai adecvat.

Altminteri greșeala — întîlnită deseori — de a se trece la critică, se produce din pricină că nu se cunoaște situația reală și se consideră că ea, critica, e un fel de «leac la toate».

De asemenea, rețineți: aceste discuții colegiale, spontane, nu trebuie să aibă loc doar după producerea unui fapt negativ, ci în aceeași măsură și după o întîmplare cu urmări frumoase: răspunsul bun al unui coleg timid, teza bună a altuia, care după o perioadă de muncă susținută, a reușit în sfîrșit etc.

COOPERAREA LA ÎNVĂȚĂTURĂ

În nr. 13/1976 al revistei noastre am dezbătut pe larg această formă de acțiune pionierească. Vă recomandăm s-o reluați — mai ales că-n aceste zile în multe detașamente formele de întrajutorare, meditațiile, consultațiile sînt aplicate pe scară largă.

În această direcție, comandamentul trebuie să acționeze mai susținut, să propună soluții. De asemeni, pionierii din comandament trebuie neapărat să ceară sprijin comandantului instructor, deoarece cooperarea este un aspect în bună măsura tehnic, cum am spus mai înainte, și aici e nevoie de competența pedagogică a profesorului.

ACTIVITATEA SEMAFORULUI

...trebuie susținută prin cele două rubrici de bază «Aplauze pentru» și «Așa NU!» și nu numai prin ele.

Se cunoaște de pe-acum marea eficacitate a Semaforului în ceea ce privește formarea opiniei pionierești. Dar nu uitați că intervenția lui este cu atît mai eficace cu cît se alternează mai judicios cele două rubrici amintite și nu folosind cu insistență doar virtuțile sale critice.

Și încă ceva: aveți grijă ca Semaforul să reprezinte opinia pionierilor din detașament și nu doar opinia pionierului comandant. Auzim uneori: cutare m-a dat la Semafor! Comandamentul trebuie să analizeze cu răbdare și răspundere situațiile, să facă propuneri (atît la capitolul pozitiv cît și la cel negativ) doar cu aprobarea întregului detașament.

De asemenea urmăriți cu grijă efectele Semaforului asupra celui «tratat», altfel măsura poate avea efectul contrariu. Constituind un puternic stimulent la învățătură, «Panoul onoarei, hărniciei și sîrguinței pionierești» trebuie să fie la loc de cinste în școală și la locurile de muncă ale părinților voștri.

ADUNAREA DE DETAȘAMENT

Iată cadrul cel mai propice pentru analiza situației la învățătură a întregului detașament.

Dacă în cazul discuțiilor spontane sau organizate în grupe, între colegi, forța de convingere este oarecum limitată, în cadrul larg al detașamentului aveți la dispoziție mijloace mai bogate de influențare. Nu doar discuții, sfaturi, ci și acțiuni complexe în scopul de-a influența atitudinea pionierilor față de învățătură.

De pildă, o discuție demonstrativă cu un cîștigător al unui concurs pe materii, o întîlnire cu un inventator etc.

Tot acum se cer analizate urmările măsurilor întreprinse în diferite situații. Vedeți dacă Semaforul și-a atins scopul, preconizat în cazul pionierului cutare, dacă o anumită grupă de cooperare a dat sau nu rezultate și ce măsuri se cer în continuare. Prezența la adunare a comandantului-instructor constituie un sprijin efectiv, calificat, încă din această fază a dezbaterilor, a luării de hotărîri.

SPECIAL PENTRU COMANDAMENTUL UNITĂȚII

a. Avînd o arie mai largă de cuprindere a situației la învățătură, trebuie să propună modalități pentru realizarea *schimbului de experiență* între detașamente. Nu trebuie să se limiteze la o strictă contabilizare a rezultatelor. De asemenea, în colaborare cu activul unității, cu consiliul comandanților-instructori din școală, trebuie să inițieze acțiuni largi, la nivel de unitate, care să contribuie la educarea dragostei pentru învățătură, a dorinței de-ați îndeplini această datorie patriotică. (Simpozioane, vizite în institute de cercetare, întreprinderi, întîlniri cu personalități din domeniul științei și culturii etc.).

b. *Comandamentul detașamentului*, de asemenea va depăși activitatea de evidență a situației la învățătură, trecînd la *inițierea unor măsuri concrete* în cazuri concrete, la antrenarea întregului detașament în această direcție.

*

Nu uitați ceea ce puteți întreprinde împreună cu toate forțele școlii și ale organizației, pentru instaurarea unei *discipline a muncii școlare*. Ne gîndim atît la promovarea unor reușite propuneri de program zilnic, la urmărirea punctualității (venirea la ore etc.), a disciplinei în timpul lecției cît și la analizarea situațiilor de chiul de la școală.

Aceste aspecte «netehnice» ale muncii școlarului sînt foarte importante și în același timp contribuția voastră, a pionierilor, poate fi deosebit de eficace. În majoritatea acestor cazuri este vorba de deficiențe de convingere, de comportare să le spunem.

Or, în acest domeniu, am mai spus-o și cu alte prilejuri: se cer intervenții de finețe, răbdătoare și competente, animate de sentimente de respect pentru colegi. «Operațiile nu se fac cu barda, ci cu bisturiul» — spunea un psiholog vorbind despre astfel de cazuri.

Nu ne îndoim deci, că în toată activitatea voastră îndreptată spre îmbunătățirea situației la învățătură, în primul rînd voi, pionierii din activ, veți da dovadă de tact și sentimente colegiale avînd permanent în convingere faptul că nu aspectele catalogului sînt acelea care vă îndeamnă la acțiune, ci întîmplările vii, concrete, apropiate, din viața colegilor și prietenilor voștri.

**NICI MUNCĂ
FĂRĂ PÎINE,
NICI PÎINE
FĂRĂ MUNCĂ!**

COLEGI DE ZÎMBET LA ACELAȘI PANOU DE ONOARE

Există cuvinte. idei, sentimente care le par unora prea grele pentru umerii unor copii. Onoarea este unul dintre acestea.

Poate și pentru faptul că prin tradiție, ea s-a asociat cu o anumită vîrstă; cu experiența îndelungată de viață, cu părul cărunt.

Dar noi, cei care trăim la vîrsta ghiozdanelor: veseli, curioși, harnici, visători, îndrăzneți, la ce depărtare ne aflăm de «dreptul la onoare»?

VECHIUL PANOU ȘI-A SCHIMBAT LOCUL!

Ploua mărunt la Rîmnicu Sărat. Alături de mine, pe strada cuprinsă de toamnă, fetița făcea pașii mari, ignorînd adesea ochiurile de apă, spre a putea ajunge mai repede să vadă panoul acolo....

Acolo!

În asta stătea fără îndoială toată pricina grabei. Panoul, cunoscutul «panou de onoare» pe care ne-am obișnuit să-l întîlnim în orice școală, lîngă cancelarie, pe hol, între chipul lui Eminescu și al lui Mihai Viteazul, adunînd în poze stîngace zîmbetele surprinse ale merituoșilor intru învățătură.

De astă dată, chipurile celor mai merituoși pionieri și școlari ai Școlii generale nr. 4 din Rîmnicu Sărat urma să le vedem în incinta Fabricii de confecții din localitate, alături de chipurile părinților lor, la rîndu-le, fruntași în muncă.

...Panoul, deci, și-a schimbat locul.

DAR NUMAI LOCUL?

Întîmplarea face ca fabrica aceasta să producă îmbrăcăminte pentru copii.

Mașinile de cusut țăcăne, inginerul șef Ion Mușat are de dat indicații undeva, iar Emilia Șerbănescu, după ce și-a îmbrățișat tatăl, lucrător aici, se uită uimită la paltonașul auriu aproape gata, pe care omul îl ține în mînă.

Dintre mesele de croit, un tînăr muncitor iese-n calea copiilor vizitatori: «Hei! Tu ești fata lui nea Gică Preda, nu-i așa?» «Da. eu sînt». Pesemne că tînărul n-avea de gînd să spună mai mult, era bucuros c-a recunoscut-o, atîta tot!

— De unde-o cunoașteți?

— De la panoul nostru (apoi se corectează). Adică, de-aici, de la noi, unde se află și tatăl ei — și continuă s-o privească cu bunăvoință.

— V-a mirat cînd ați văzut-o la panou?

— Nu, nu m-a mirat. Nea Gică e om harnic, priceput, e firesc ca și copiii lui să fie la fel. Eu așa cred! — întărește tînărul.

Tînărul muncitor Ilie Moraru e unul dintre nenumărații oameni care cred cu tărie că cine respectă munca, cine e hotărît să-și facă datoria, merită prețuirea celorlalți, indiferent unde lucrează: la fabrică sau la școală; că, deci, cine a învățat de la ai săi nobila lecție a muncii, nu poate decît să dovedească el însuși, prin fapte, ceea ce a învățat.

...Și poate n-am fi aflat ce crede Ilie Moraru — asemeni celorlalți muncitori din fabrică — despre toate acestea dacă n-ar fi existat aici, înfrățite în zîmbet și în merite, cele două panouri de onoare.

SĂ AJUNGI ACOLO — DAR MAI ALES SĂ RĂMÎI

Ne aflăm la Școala generală nr. 4, în clasa unde învață Liliana Mutu, fiica lui Gheorghe Mutu — distribuitor — primitor la Uzina de frîne și a Olgăi Mutu, controloare de calitate la fabrica de confecții. Toți cei trei membri ai familiei sînt fruntași în muncă, fotografiile lor se află expuse în trei locuri, împreună: la cele două întreprinderi și la școală.

— De cînd erai mică, tot la panou te știi. Acum cînd ești încadrată în acest loc al onoarei de părinții tăi, probabil că ești și mai bucuroasă.

— Și chiar mai ambițioasă!

— Ambițioasă? Am auzit că ești un copil aproape timid — și privindu-te, acum, mi se pare că așa e.

— Eu cred că e vorba de-un sentiment apropiat de dorința de-a ține pasul cu cei cu care te afli, să zicem, într-un loc unde te simți foarte bine.

— Și te simți foarte bine nu numai pentru că aceștia sînt părinții tăi, ci fiindcă acolo nu ajungi decît prin merite frumoase, de excepție aproape, nu?

— Da! Și mai e ceva. Ți-ar fi tare rușine să nu te mai afli la un moment dat acolo...

...Același lucru mi-l spuseseră, într-un fel sau altul și cei doi părinți ai Lilianei: «De doi ani sînt încontinuu la panou! Lunar. în grupa sindicală am emoții: or să mă mai propună sau nu? Și muncesc serios. Pentru că ce-aș putea să-i spun fetei mele, dacă n-o să mă mai vadă acolo?» (Tatăl). «Ei! Nu-i ușor să ajungi la panou, dar și mai greu e să rămîi. Odată, Liliana m-a întrebat ce note aveam cînd eram ca ea. N-am avut note prea strălucite — și deși i-am povestit că atunci erau alte vremuri, poate că n-am convins-o destul. «Numai cunoscîndu-ne aici, în fabrică, ea înțelege că meritul se cîștigă și că astfel, noi, cei mari, avem și dreptul să le cerem să muncească.» (Mama).

*

O EMOȚIE NOUĂ!

Mecanicul de locomotivă Dumitru Răileanu, sosit din cursă la sfîrșitul zilei de muncă, își așteaptă schimbul la mașină în depoul C.F.R. Buzău. Omul e obosit, dar mulțumit de munca lui. E seară, se uită la ceas, e nerăbdător să ajungă acasă.

Schimbul n-a întîrziat, dar el se tot uită la ceas nerăbdător. Îl așteaptă acasă doi copii, doi școlari; două pioniere, una-n clasa IV-a și cealaltă într-a VIII-a «Ce note o fi luat astăzi cea mică? Dar cea mare? Anul acesta e un an important pentru Mihaela, trebuie să-și aleagă un drum, trebuie să...» și omul uită că mai adineauri era nerăbdător și cade pe gînduri. Nu, nu e îngrijorat, copiii sînt foarte buni, el este un tată mulțumit — dar preocuparea, chiar și-n astfel de situații, nu scade. A fost de-atîtea ori la școală, a vorbit cu directorul Școlii generale nr. 10 Buzău, le-a văzut pe fetele lui la panoul de onoare. Dacă era bucuros? Păi cum să nu fie?

— Hai să trăiești, nea Mitică — se aude vocea mecanicului Mircea Aldea, schimbul. Gata — gata? Mircea e voios, îi vorbește lui Dumitru Răileanu de parcă el însuși ar fi terminat ziua de muncă mulțumit. Și, de fapt, o bucurie specială tot aduce el.

— Ți-am văzut fetele la panou!

— Ce panou? — tresare Răileanu.

— Aici, la noi. Unde ești și tu. Ei! Cred că ești un tată fericit, nu?

Răileanu rîde, inundat de bucurie. «Ba aveam și emoții» — își reamintește el «Colegii mei îmi cunoșteau bine copiii, știau că sînt premianți, dar văzîndu-i și la panoul nostru aveam parcă un sentiment aparte. Parcă ei, copiii mei, ar fi devenit deodată mai importanți. Și poate de-asta eu, care-i știam ca nimeni altul am simțit totuși **o emoție nouă!**» *(n.n.)*

Da, o emoție nouă. Care venea fără îndoială nu de la faptul că pozele unor copii cu cravată de pionier ar fi neobișnuite aici, într-un mediu în care bărbați aprigi mînuiesc bolizii căilor ferate — ci de la senzația mai aproape ca oricînd, că ceea ce fac ei la școală are legătură cu ceea ce se întîmplă aici. Altfel spus, că ei și-au trimis astăzi fotografiile acolo unde, urmînd aceleași merite, urmează să vină **ei înșiși, mîine!**

CU ACELEAȘI DREPTURI

Sînt amîndoi — fiul și mama, Adrian Ștefan și Florica Ștefan

(Continuare în pag. 8)

S-AU ÎNCHEIAT LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI „ORGANIZAȚIA PIONIERILOR – FACTOR DE EDUCARE PATRIOTICĂ, MILITANT-REVOLUȚIONARĂ A COPIILOR“

În zilele de 27-28 noiembrie a.c. a avut loc la București simpozionul republican «Organizația Pionierilor — factor de educare patriotică, militant-revoluționară a copiilor», dedicat sărbătoririi Independenței de stat a României și împlinirii a 70 de ani de la răscoala țăranilor din 1907.

Lucrările simpozionului, care a fost organizat de Consiliul Național al Organizației Pionierilor, s-au desfășurat în lumina Programului de măsuri pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului și ale Congresului educației politice și al culturii socialiste, a indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, cu privire la educarea și formarea comunistă, revoluționară și patriotică a tinerei generații.

Participanții — comandanți-instructori de pionieri, activiști ai Organizației Pionierilor și ai Uniunii Tineretului Comunist, reprezentanți ai Ministerului Educației și Învățămîntului, cadre didactice din învățămîntul superior, muzeografi, cercetători științifici din domeniul istoriei, pedagogiei și psihologiei — au prezentat peste 140 de lucrări.

În plen și în cadrul celor patru secții ale simpozionului, au fost abordate problemele educației prin muncă și pentru muncă, ale educației patriotice, revoluționare, socialiste a pionierilor și școlarilor, educarea acestora în perspectiva viitorului comunist al patriei, mobilizarea tinerei generații la îndeplinirea exemplară a sarcinilor ce-i revin în societate.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

30 DE ANI ÎN SLUJBA OCROTIRII COPIILOR LUMII

La 11 decembrie, UNICEF — Fondurile Naţiunilor Unite pentru Copii — împlinesc treizeci de ani de activitate depusă în slujba ajutorării a milioane şi milioane de copii din diferite zone ale globului, victime ale subnutriţiei, analfabetismului, bolilor, războaielor sau calamităţilor naturale.

Acţionînd în spiritul principiilor înscrise în «Declaraţia drepturilor copilului» potrivit căreia «umanitatea trebuie să acorde copilului tot ce are mai bun» pentru ca acesta să crească demn, sănătos şi ferit de pericolele care i-ar putea pune viaţa în primejdie, UNICEF, prin nenumăratele sale programe de asistenţă, a devenit cunoscut în întreaga lume.

Pentru a putea cunoaşte cîteva date din istoricul acestui organism internaţional trebuie să amintim de anul 1946 cînd, în Europa pustiită de război, milioane de copii îndurau sărăcia şi foamea, vieţile multora dintre ei fiind secerate de boli. Animată de sentimente de solidaritate umană şi hotărîtă să salveze o generaţie de copii cărora războiul le răpise copilăria, Adunarea generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite a hotărît ca una dintre primele sale acţiuni concrete să fie crearea unui fond internaţional de ajutorare a copiilor din Europa distrusă de război.

Prin intermediul acestui nou organism, peste 60 de state membre ale O.N.U. îşi unesc în acel an eforturile pentru a trimite copiilor Europei alimente, îmbrăcăminte, pături şi medicamente.

Seceta, care a bîntuit în anii 1947-1950 în mai multe ţări, întîrzia refacerea agricolă a Europei; raţiile alimentare erau sărace în proteine, iar bolile se răspîndeau cu repeziciune. Peste 30 de milioane de copii şi tineri aveau nevoie de îngrijiri. UNICEF distribuia în această perioadă lapte, carne, legume, zahăr şi vitamine prin intermediul a 50 000 de centre, din 12 ţări. În opt dintre ţările Europei unde tuberculoza s-a manifestat în acei ani cu acuitate, au fost întreprinse acţiuni de vaccinare cu B.C.G. Paralel cu această campanie, s-au organizat programe de luptă împotriva unor boli transmisibile, precum tifosul şi paludismul care făceau numeroase victime, mai ales în rîndul copiilor

Începînd cu anul 1950, UNICEF îşi orientează activitatea spre ţările în curs de dezvoltare din Africa, Asia, America Latină, începînd să pună în aplicare programe de asistenţă pe termen lung. Această acţiune a marcat, totodată, pentru popoarele lumii semnalul de alarmă asupra unor grave probleme cu care se confruntă o mare

În multe zone ale planetei, în perioada aşa-zisului anotimp secetos, procurarea apei devine o adevărată problemă. Pentru a veni în ajutorul celor ce trăiesc în astfel de regiuni, UNICEF furnizează utilaje pentru forarea fîntînilor.

Pentru a lichida neştiinţa de carte (în lume există 800 milioane de analfabeţi) numeroase state din Africa, America Latină, Asia depun eforturi pentru a scolariza tot mai mulţi copii. În această acţiune ele primesc sprijinul UNICEF (foto 1, 2 şi 5).

1

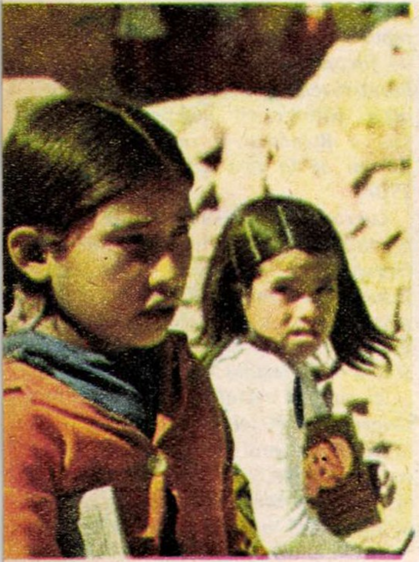

2

UNICEF
hilft Kindern-
helfen Sie
…CEF

Într-unul dintre centrele de pregătire profesională echipate de UNICEF, fetele învaţă croitoria (foto 3).

5

UNICEF

În România socialistă Comitetul naţional român pentru UNICEF este organismul care prin întreaga sa activitate se înscrie în coordonatele politicii externe a ţării noastre de cooperare cu instituţiile specializate ale O.N.U.

Prin acţiunile sale, Comitetul naţional român pentru UNICEF realizează în fapt preocuparea partidului şi statului nostru de a educa pe copii în spiritul solidarităţii internaţionale, a prieteniei şi păcii. În întreaga ţară funcţionează cluburi şi cercuri ale prietenilor UNICEF. Prin numeroase acţiuni, precum colectarea de fonduri, valorificarea unor obiecte de artizanat lucrate de ei, copiii îşi aduc contribuţia la ajutorarea celor de-o vîrstă cu ei din diferite regiuni ale lumii.

În imagine, aspect de la un club UNICEF.

parte din omenire. Mai bine de o sută de state aflate în curs de dezvoltare sînt sprijinite de UNICEF în lupta lor împotriva unor mai mari racile sociale precum foamea, neştiinţa de carte, diferite boli... Sînt întreprinse mari campanii împotriva trahomei, paludismului, tuberculozei şi a altor boli care se manifestă în regiunile tropicale. Milioane şi milioane de copii vaccinaţi sînt puşi în afara primejdiei. În cooperare cu Organizaţia Mondială a Sănătăţii, cu U.N.E.S.C.O., cu F.A.O. (Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Alimentaţie şi Agricultură) şi cu alte organisme şi instituţii specializate ale O.N.U. sînt puse în aplicare, în regiunile în care trăiesc peste două treimi din copiii lumii, programe de asistenţă pe termen lung în domenii precum ocrotirea mamei şi copilului, al nutriţiei, al educaţiei şi asistenţei sociale. În numeroase ţări în curs de dezvoltare, sînt echipate şcoli, zeci de milioane de copii din America Latină, Africa, Asia sînt învăţaţi să cultive pămîntul în grădini şcolare, primesc hrană bogată în vitamine şi sînt sprijiniţi să se pregătească pentru viaţă. În regiuni aride ale planetei, unde apa este puţină, sînt forate fîntîni la mari adîncimi cu utilaje speciale furnizate de UNICEF. Nenumărate guverne ale ţărilor aflate în curs de dezvoltare sînt sprijinite în efortul lor de a crea cadre de specialitate proprii. Cea mai mare parte a fondurilor necesare pentru înfăptuirea acestor programe sînt realizate prin contribuţia voluntară a peste 100 de guverne printre care şi cel al ţării noastre. Paralel cu înfăptuirea programelor pe termen lung, UNICEF continuă să răspundă chemărilor lansate de ţările ale căror populaţii sînt lovite, pe neaşteptate, de calamităţi (secetă, inundaţii, cutremure etc.) acordînd ajutoare de urgenţă constînd în medicamente, alimente, corturi, pături, utilaj medical ş.a. şi sprijinind apoi activitatea de reconstrucţie.

Şi ei au dreptul la ziua de mîine!

În fiecare an UNICEF alocă importante fonduri pentru vaccinarea copiilor, în vederea prevenirii unor epidemii. Echipele mobile parcurg uneori sute de kilometri pentru a putea vaccina copiii din localităţile izolate (foto 6).

Pentru activitatea sa, pentru contribuţia adusă la cooperarea internaţională şi la menţinerea păcii între popoare, în anul 1965 i s-a atribuit UNICEF-ului Premiul Nobel pentru pace.

Numeroasele transformări care au avut loc în lume în ultimii ani pun în faţa UNICEF noi şi complexe probleme care îşi caută rezolvarea. Cu toate că omenirea a păşit în cel de al doilea deceniu al dezvoltării, o mare parte din populaţia planetei se confruntă în continuare cu dureroasa problemă a hranei. Statistici UNICEF şi F.A.O. arată că, în lume, la fiecare 8 secunde, o fiinţă umană moare de foame, iar consumul redus de proteine şi calorii afectează dezvoltarea fizică şi intelectuală a nu mai puţin de 500 milioane de copii. Aceasta în timp ce, în numai două ore, s-au cheltuit pentru înarmare fondurile echivalente cu venitul UNICEF pentru un an întreg (UNICEF ia ca an de referinţă anul 1965, în care i-a fost acordat Premiul Nobel pentru pace).

Umanitatea devine tot mai conştientă că lumea de mîine va fi construită de cei care astăzi se află la vîrsta copilăriei. Şi pentru ca viitorul omenirii să fie asigurat, copiii lumii de azi trebuie să trăiască într-o lume mai dreaptă, mai bună, să se bucure de toate binefacerile civilizaţiei, pentru a putea creşte cu adevărat în demnitate, aşa cum se arată în «Declaraţia drepturilor copilului».

E. ROŞCA

UN MILION de PRIETENI

POȘTA „Cutezătorii" REDACȚIEI

● Vom începe și astăzi prin a vedea despre ce mai e vorba în teancul de scrisori sosite la ancheta **«AȘA MUNCEȘTE COLEGUL MEU»**. Are cuvîntul **Cristina Dumitriu**, cl. a 3-a, **Șc. gen. Salcea, Suceava:**

ALFABETUL MUNCII

Am citit în revistă, și avem și noi destule exemple asemănătoare în școală, despre pionieri care se pot lăuda cu realizări foarte frumoase și importante. Eu cred însă că trebuie să vorbim și despre acei colegi a căror hărnicie e mai puțin spectaculoasă dar la fel de folositoare. Iat-o pe colega mea Onorica Diaconiuc. Nu face nimic deosebit, dar în fiecare recreație ba udă florile, ba șterge tabla, ba curăță pervazul, din plăcerea ei, chiar dacă nu e de serviciu. În acțiunile de muncă patriotică poate că nu întotdeauna e prima, dar niciodată nu lipsește și nu stă degeaba. În fine, chiar dacă ar avea motive să fie supărată pe unii colegi, se străduiește să găsească un mijloc de înțelegere cu ei, să-i ajute, pentru că, am uitat să vă spun, învață conștiincios. Eu cred așa: ca să ajungi la rezultate mari, trebuie să începi ca Onorica, de la lucrurile mici, de fiecare zi!

Ai perfectă dreptate și îți mulțumesc că ai adus această idee în discuția noastră. Vei primi, și va primi și Onorica, **Diploma specială** pe care redacția o decerne autorilor celor mai pilduitoare participări la ancheta noastră.

● **INDIGNAȚII... ANONIMI.** Două scrisori — una semnată **«un binevoitor din cl. a 7-a B, Șc. gen. nr. 2, Moinești, Bacău»** și alta **«un corespondent din cl. a 8-a, Șc. gen. Costești-Iași»** îmi relatează îngrijorătoare acte de indisciplină petrecute în aceste clase. Cum însă corespondențele sînt **nesemnate**, nu pot reda și comenta conținutul lor. Desigur, uneori e stingheritor să-ți critici colegii, alteori poate că nu ești destul de curajos pentru asta, dar să ne înțelegem: cine știe că are dreptate își asumă răspunderea și **semnează!** Scrisorile anonime nu sînt luate în considerație. Rog, totuși, comandamentele unităților din cele două școli citate mai sus să analizeze situația din aceste clase și să ne spună și nouă ce au aflat și ce măsuri se întreprind.

● **CREȘTEM! Eugen Furdui**, cl. a 7-a B, Șc. gen. 12, **Timișoara: «Împreună cu toți colegii am lucrat pentru înfrumusețarea clasei. Între altele, am fost și... tîmplari, ridicînd băncile la nivelul nostru, pentru că fuseseră ale unei clase întîi».**

Bine ați făcut! Sper însă că vă preocupați ca nu numai băncile, ci întreaga voastră comportare să fie ridicată la nivelul clasei a 7-a!

● **ABONAT INTEGRAL** la «Cutezătorii» este și **detașamentul clasei a 7-a, Șc. gen. Livada — Buzău**, și nu de azi, de ieri, ci de trei ani consecutiv. E un record!

● Către **CONSILIUL JUDEȚEAN DOLJ AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR:** Dragi tovarăși, pionierul Adrian Niță din satul Cornița-Cernătești, Dolj, împreună cu alți colegi, se interesează de electronică și ne-a rugat să le spunem ce să facă pentru a înființa în școală un cerc cu această specialitate. Noi am putea să le spunem multe și frumoase dar, de ajutat, credem că dumneavoastră îi puteți ajuta cel mai bine. Aceeași rugăminte o adresăm Casei pionierilor din Craiova. Vă mulțumim.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta ca de obicei mențiunea «Un milion de prieteni».

COLEGI DE ZÎMBET LA ACELAȘI PANOU DE ONOARE

(Urmare din pag. 5)

— la panoul fruntașilor. Îi știe toată lumea. Dar poate nu toți știu că băiatul, isteț și întreprinzător, iubitor al tehnicii, nu rareori mai dă sprijin în fabrică pe unde mai e nevoie de cîte-o șurubelniță ori un clește.

Acum e pauza de masă; Florica Ștefan e prinsă de treburi pe undeva, iar Adrian triază pe-o masă mare niște ciucuri colorați, pentru glugile paltonașelor «baby». Din vorbă-n vorbă, ajungem și la întrebarea:

— La urma urmelor de ce crezi tu că vor oamenii mari să ajungă la panoul de onoare?

— Fiindcă așa e frumos...

— Este. Dar mai gîndește-te.

— Fiindcă ceilalți îi vorbesc de bine... îi salută cu respect căci munca lor aduce bucurii și altora. (Adrian își dă drumul). Iată: cine e la panou înseamnă că a lucrat mai multe paltonașe — sau altceva — și de calitate mai bună. Și nu pentru ei, ci pentru alții.

— Așa este. Dar acei alții, de pildă, copiii care le poartă, nu știu asta și nu vor avea ocazia să-i întîlnească pe merituoșii lucră-

---

Fîntînile TIMPULUI

12

Victor Kernbach

Despărțirea

După rezolvarea enigmei robotului Uncrop, Gelu Calomfir ședea pe o bancă dintr-un boschet înflorit, deasupra lacului Herăstrău. Boschetul era de fapt una dintre insulițele suspendate pe cîte un pilon de oțel curbat, cam la 10—15 metri deasupra apei. Se putea sta în capătul celălalt, sub apă, într-o încăpere arcată și străvezie ca un submarin staționar. Însă Gelu preferase aerul deschis. Se făcuse ora cînd trebuia să se ducă pentru despărțire la profesorul Brîncoveanu și Gelu amîna clipa. Nu pentru că nu s-ar fi îndurat să părăsească noua lume, nici pentru că s-ar fi acomodat într-atîta cu ea încît să nu simtă dor de casă. Dimpotrivă, poate mai mult ca oricine, el își dăduse bine seama că o acomodare absolută era imposibilă, că se descurca în acea lume nouă unde, după cum i se spusese, avea să ajungă cîndva din nou pe drumul liniștit al calendarului vîrstei, dar că acomodat într-adevăr era

numai cu lumea sa din 1975, acum 1976, numai acolo simțindu-se fericit și la largul său.

Părăsi insulița suspendată, coborî pe malul lacului și o porni spre universitate pe un drum ocolit. Deși în anul 2150, Bucureștii era totuși orașul lui, epoca i se părea foarte interesantă și, afară de vestigii din alte secole sau de construcțiile care începuseră să ordoneze, înfrumusețînd orașul încă în secolul XX, Capitala românească părea dintr-o altă geografie. Însă geografia aceasta aproape insolită se diferenția vădit de ceea ce cunoștea Gelu cu un secol și jumătate înapoi. Cu toate astea, ea nu-i părea cîtuși de puțin străină, ba chiar se simți de la început în cel mai familiar cadru. Îl încînta mai ales faptul, descoperit brusc, de a se ști liber și autonom în acest alt **cadru ce nu era totuși al său, sau nu devenise** încă. **Vremea era frumoasă, chiar foarte frumoasă, și fiind vară, altă dată toropitoare aici, aerul acum era mișcat ușor de un zefir constant, acționînd ca un produs meteorologic. Mîngîiat de vîntul ușor, Gelu Calomfir se opri în fața unui panou care anunța** timpul cert **pentru toate zilele și orele anului în curs, și zîmbi aducîndu-și aminte de noțiunea hazlie de** timp probabil. **De altfel, prognoza era un** comunicat **emis de Întreprinderea de Planificare a Vremii, așa cum se numea în anul 2150 fostul Institut Meteorologic. Întreprinderea dispunea de o flotă aeriană compusă din avioane, baloane dirijabile și aerostatice și rachete, precum și de un bogat arsenal de meteosubstanțe chimice, aparatură de ionizare a aerului etc., efectuînd cu ajutorul avuției sale tehnice nu numai un reglaj general al vremii, după anotimpuri și teritorii, ci și mai cu seamă potrivit comenzilor speciale, venite îndeosebi de la agricultură, transporturi și construcții; seceta, grindina, inundațiile, înzăpezirile fuseseră definitiv excluse din cotidian. Gelu își aminti că citise odată într-o colecție de vechi reviste ale** tatălui său **că prin deceniul al doilea sau al treilea al veacului o româncă, o anume domnișoară Mărăcineanu, se ocupase de asemenea lucruri și era deci precursoare a planificărilor meteorologice care funcționau (sau vor funcționa) în secolul XXI.**

Cu asemenea gînduri, Gelu Calomfir se trezi deodată în fața Universității. «Să intru sau să nu intru?» se întrebă el, dorind să se mai plimbe puțin pe admirabilul bulevard Bălcescu. Simți însă că-i e foame și că nu avea nici un ban din moneda epocii. Făcu primii pași spre Universitate, însă numaidecît își aminti iar că acum, **abundența produselor instituise un regim de gratuități. În toate stațiile subterane ale metroului antigravitațional existau grupuri de automate unde, printr-o simplă apăsare de buton, se obținea fie un pachet de sandvișuri și fructe, fie revista sau ziarul dorit, fie alte cîteva produse de primă necesitate. Automatele memorau figura solicitantului și îl refuzau dacă el își repeta solicitarea de produs gratuit înainte de a se fi scurs șase ore. Gelu Calomfir coborî într-o stație de tunel și obținu un pachet cu un sandviș, o tartă, un măr și o sticluță ușoară cu o băutură răcoritoare. Mîncă la o măsuță dintr-o mică încăpere specială din spatele automatului, aruncă resturile în pîlnia anihilatorului de gunoi, se spălă pe mîini și ieși din nou la suprafață și după cîteva minute ajunse în cabinetul universitar al profesorului Brîncoveanu. Îl zări numai pe Stan Frunzaru, adică pe Dan**

tori pe stradă ca să-i salute cu respect, ca aceştia la rîndul lor să se simtă bine, cum ziceai tu.

— Dar ei tot se simt bine, fiindcă ştiu că au dreptul.

— Acum da, am înţeles.

— Şi să ştiţi că panoul nu e singura noastră legătură cu fabrica. Facem des vizite, întîlniri cu muncitorii la noi în şcoală sau în fabrică; dăm spectacole în faţa lor, şi altele. Dar cel mai important este faptul că aici îi cunoaştem mai bine pe părinţii noştri, pe muncitori. Aici, în fabrică, am cunoscut-o şi mai bine pe mama. Poate unii dintre noi mai cred că doar nouă, copiilor, ni se cere să facem progrese. Şi eu credeam, poate, că între noi şi adulţi, datorită vîrstei, sînt numai deosebiri. Dar acum aş putea spune că mă consider coleg de bancă şi de catalog cu mama. Intr-o permanentă întrecere, ca între prietenii de-aceeaşi vîrstă, cu aceleaşi îndatoriri.

— Şi cu aceleaşi drepturi, nu?

— Da! Cu aceleaşi drepturi! *Şi mai ales cu* **dreptul la onoare;** *la stima celor de-o vîrstă cu tine sau de alte vîrste — în pofida faptului că nu ai acel onorabil număr de ani trăiţi şi nici părul cărunt.*

Pentru că onoarea însăşi nu are altă vîrstă decît aceea a meritului!

ILIE TRAIAN

Omul şi natura

Despre homari

de acad. **EUGEN A. PORA**

Am un doctorand din Cuba, care a făcut o teză asupra supravieţuirii la aer a homarului. Cîteva cuvinte despre homari. Face parte din neamul racului, dar este mult mai mare, are cleştii foarte puternici şi crusta foarte colorată. Poate ajunge pînă la 3 kg în greutate. Homarul este foarte căutat pentru carnea sa gustoasă, iar Cuba în apele cărora trăieşte se preocupă mult de exportul acestuia. (În regiunea Golfului Mexic şi mai ales la Isla de Pinos, numărul homarilor este foarte mare).

Acest crustaceu prezintă unele fenomene de comportament unice în lumea racilor. El migrează din regiunea Golfului Mexic, fie înspre nord spre insulele Bahamas, fie înspre sud spre coastele Braziliei. Indivizii se aşază în şir indian, fiecare atingînd cu antenele pe cel dinainte. O astfel de coloană poate avea pînă la 1 000 de homari care înaintează în apele curate ale regiunii tropicale. Ei pot străbate în felul acesta peste 800 km în timp de 5 săptămîni, ceea ce revine circa 1 km/oră. S-a observat că homarii duşi la 5 km depărtare de locul din care au fost luaţi, se înapoiază după 10—12 zile, ceea ce arată că ei dispun de un anumit simţ de orientare. Acest fenomen se petrece şi dacă animalul este orb.

Multe lucruri nu se cunosc încă despre aceste animale atît de valoroase în alimentaţie. Se crede că migraţiile mari se fac pentru căutarea hranei sau pentru înmulţire. Aproape că nu se cunoaşte procesul lor de reproducere. Cresc destul de repede. Au o serie de pigmenţi vineţii şi verzui, a căror origine şi componenţă chimică nu se cunoaşte. Au mişcări lente. Cu coada se apără de atacul unor peşti carnivori.

Transportul homarilor se face în spaţii umede şi reci. Se depozitează apoi în bazine cu apă în care se pun nişte substanţe pentru refacerea metabolismului. Cercetările doctorandului cubanez au dus la găsirea unor mijloace fiziologice, prin care homarul poate fi ţinut afară din apă peste 30 de ore, timp suficient ca să fie încărcat în avion şi dus în diferite puncte ale globului, ceea ce va contribui la dezvoltarea exportului.

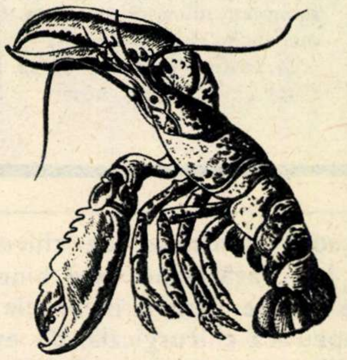

CLUBUL Logicienilor

Prezintă **EDMOND NICOLAU**

Străbunica lui Victor a aniversat împlinirea încă a unui an. Copiii şi nepoţii şi strănepoţii au sărbătorit-o cum se cuvine.

Victor a făcut o observaţie: dacă se ia pătratul celui mai mare număr care se scrie cu o singură cifră şi i se adaugă cel mai mic număr prim, aflăm chiar vîrsta străbunicii Ioana.

Cîţi ani are străbunica Ioana?

Răspuns. Cel mai mare număr care se poate scrie cu o cifră în sistemul de numărare cu baza 10 este numărul nouă. Pătratul său este 81. Cel mai mic număr prim este 1, deci străbunica Ioana a împlinit 82 ani.

ROMAN FOILETON

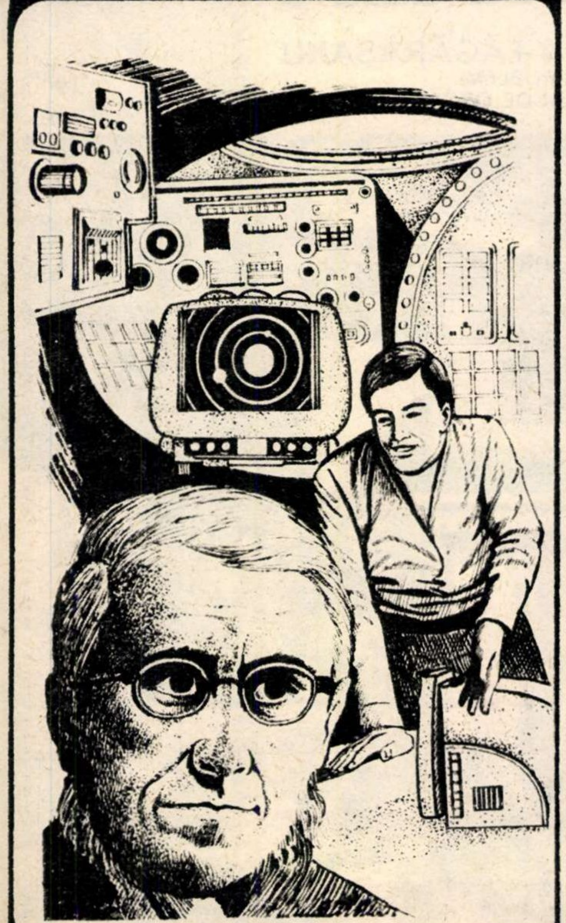

ROMAN FOILETON

Calomfir.

— Probabil că ţi-e tare dor de casă, zise Dan. Spune-mi, nu ţi se pare ciudat că eşti în Bucureşti, că ai putea lua autobuzul spre casă, şi că nu sînt autobuze şi pe locul casei tale e altă clădire?

— Cred că m-am obişnuit şi cu asta, zise Gelu. Sigur că mi-e dor, dar nu despre asta e vorba. Nu sînt dintre cei care să dispreţuiască pastele de chlorella şi alte alge ale voastre sau supele voastre de plancton în dorul sarmalelor, care de fapt nu mi-au plăcut niciodată. Sînt însă necăjit că am făcut primul pas şi nu-l pot face pe al doilea.

— Prin urmare tu crezi că noi pe al doilea l-am şi făcut! Ei, nu-i chiar aşa, zise amuzat Dan Calomfir. Al doilea e mai lung decît primul, chiar dacă primul e mai greu decît al doilea. Pasul al doilea nu e încheiat nici la cei care l-au produs pe robotul Alfa.

— Sau nu mai înţeleg eu nimic, de unde crezusem că m-am adaptat vouă, sau nu m-ai înţeles tu, zise Gelu întristat.

— Eu te-am înţeles, tu încă nu te înţelegi pe tine destul, zise Dan. Dar să vorbim serios, Gelule! Pentru că nu vei avea, ştii că nu vei mai avea un telepatocron, ca să intrăm în legătură. Dar eu te aştept, te aştept în anul 2150, **unde eu sînt acelaşi care** voi fi **pentru tine la reîntîlnire, student la sfîrşitul studiilor, iar tu, copilandrul care** eşti **acum** şi ai fost **în 1975 şi 1976, vei fi în acelaşi an 2150 un venerabil om în vîrstă, un om inimaginabil de bătrîn pentru optica epocii tale, un «moşneag» care ai să-mi zici «mă puştiule». Nu e nostim?**

Gelu Calomfir tăcu, neîngăduindu-şi nici sieşi să priceapă pînă la capăt fulgerarea de intuiţie care-l luminase o clipă asupra perspectivei de uimitoare longevitate. Îl privi doar lung pe Dan Calomfir şi în cele din urmă zise:

ROMAN FOILETON

— Te las, Frunzarule.

Tocmai atunci intră însă profesorul Brîncoveanu.

— Strămoşul se întoarce la strămoşi! zise el. N-avem încotro. Te vei întoarce acasă. Singur. Şi vei uita că ne-ai vizitat.

— Cum?! Sînt obligat să uit tot ce s-a legat în memoria mea de călătoriile acestea prin timp? întrebă Gelu cu uimire şi sfială.

— Tot? Nu! Uite, ia asta ca amintire. E o bandă magnetică arhaică. S-a înregistrat special pentru dumneata, ca s-o poţi folosi. Cuprinde eşantioanele de voci ale fiecărui pater familias din cele aproape 40 de generaţii ale familiei tale. Cel mai bătrîn Calomfir din familie se numea tot Gelu. Era dac. Unul din ucenicii meşterului care a construit calendarul sacru din munţii Orăştiei. Numele lui ai dreptul să-l ţii minte, poate chiar datoria! De la primii Calomfiri, sînt imprimate doar fraze întîmplătoare. Cei din generaţia ta şi după ea, toţi spun din stihul lui Eminescu: Viitorul şi trecutul sînt a filei două feţe. **Şi acum, întoarce-te în timpul care te-a născut! Prietenul tău, Stan Frunzaru rămîne aici. Te va conduce la fîntîna timpului, de unde vei pleca singur spre ai tăi.**

Plin de emoţia, neîncercată pînă acum atît de acut, Gelu Calomfir străbătu drumul cunoscut pînă la fîntîna timpului, alături de Stan Frunzaru.

Intră, apoi ieşi din capsulă, şi mergînd cu trenul, apoi cu un autobuz, uită cu totul lipsa tunelurilor antigravitaţionale. Cînd ajunse se scufundă aproape cu voluptate în fotoliul din cabinetul tatălui său.

(Va urma)

PLICUL

Schiță de Călin Gruia

ILUSTRAȚIE de ALBIN STĂNESCU

Cînd am început să sap. mi-am dat seama că nu mă vede decît Luna. Noaptea era caldă și din cîmp veneau miresme de ierburi. Am găsit hîrlețul rezemat de prispă și deodată mi-a venit să sap eu fîntîna pe care tata zicea că are s-o facă, în grădină, în spatele pivniței; căci de cîțiva ani, în fiecare primăvară, pivnița noastră se umplea de apă... Trebuia să fac ceva. Săpatul mă liniștea. Simțeam nevoia să mă descarc de-o povară și de-aceea apăsam cu putere pe muchia hîrlețului. Pămîntul era tare. Dacă m-ar fi zărit careva ar fi crezut că dezgrop o comoară. Părinții erau duși la o nuntă tocmai în celălalt capăt al satului. «Cînd te întorci, vino și tu, mi-a spus mama, dar dacă-i fi obosit, mănîncă și culcă-te»... Nu-mi era somn. Și nici de nuntă nu-mi ardea... Îmi era ciudă doar... Și pentru că nu aveam cu cine să vorbesc, m-am apucat să sap fîntîna... Pînă la ziuă dau eu de apă... Și o să se vadă bine că nu-s un «nătăfleț»... Și că dacă s-a întîmplat să nu ajung la timp, nu înseamnă că trebuie... Mă treceau sudorile... Scrîșnea hîrlețul în pietre și eu tot auzeam vorbele directorului... «Ai întîrziat, băiete... Ai avut o misiune, trebuia s-o duci corect pînă la capăt și să te încadrezi în timp. Trebuia să fii la mine la ora»... Directorul s-a uitat la ceas și mi-a făcut semn cu mîna că nu vrea să mă mai vadă; că a terminat...

Și toate au pornit de la mine. Cînd comandantul nostru a intre-

---

PRIORITĂȚI ROMÂNEȘTI ÎN ȘTIINȚA MEDICALĂ MONDIALĂ

ACADEMICIANUL ION FĂGĂRĂȘANU DESPRE UNELE PROBLEME ALE TRANSPLANTULUI DE ORGANE

CARTE DE VIZITĂ

Personalitate marcantă a școlii românești de chirurgie, academicianul profesor doctor Ion Făgărășanu este bine cunoscut atît în țară cît și peste hotare pentru metodele sale moderne de investigare și terapeutică chirurgicală, de explorare intraoperatorie a căilor biliare și prin contribuțiile sale în domeniul chirurgiei hepatice și vasculare. De asemenea, este bine cunoscută valoarea activității sale practice și a lucrărilor publicate în domeniul rahianesteziei, în care metodele sale originale au cucerit interesul a numeroși chirurgi de seamă din lumea întreagă. Traduse în limbi de circulație mondială, acestea au adus autorului cele mai înalte aprecieri.

Acad. Ion Făgărășanu este membru al Academiei franceze de chirurgie, al Societății unionale de chirurgie din U.R.S.S., al Societății regale de medicină din Londra, membru de onoare al Asociației chirurgilor din Marea Britanie etc.

Pedagog de excepție, acad. Ion Făgărășanu a format în decursul carierei sale didactice mii de medici care și-au pus întreaga pricepere în slujba sănătății poporului.

Transplantele de organe întregi au luat o dezvoltare impresionantă, mai ales în urma rezultatelor spectaculoase obținute în unele cazuri de transplant de cord la om. Recent, în cadrul Secției de științe medicale a Academiei R.S. România, academicianul Ion Făgărășanu a prezentat o comunicare cu acest subiect. L-am rugat să-i informeze pe cititorii revistei noastre despre cum apreciază evoluția tehnicii transplantului pe plan mondial și care sînt perspectivele ei.

—Încercările experimentale de a transplanta la animal organe întregi sînt vechi. Ele datează de la începutul secolului al XX-lea și lucrările lui Alexis Carrel asupra suturilor vasculare și viscerale au pus bazele științifice ale acestor experimentări, care rareori se soldau însă cu supraviețuiri îndelungate.

Trebuie să vă spun de la început că în țara noastră această preocupare s-a manifestat de multă vreme: **prima grefă de rinichi reușită la cîine se datorește unui cercetător român, fiziologul N. Florescu, care a comunicat Academiei de Medicină din Paris, în anul 1904, acest succes. Tot la noi în țară este cazul să menționez încercările neobositului experimentator, care a fost chirurgul Ion Jianu, iar în perioada interbelică îmi reamintesc articolele urologului român doctor A. Abramovici asupra grefelor renale la cîini, publicate într-una din revistele franceze de chirurgie. După cum se vede, experimentatorii români s-au preocupat încă de la începuturile acestei chirurgii de problema transplanturilor de organe, făcînd importante demonstrații experimentale pe animale.** Ele au rămas însă fără răsunet și fără aplicații la om.

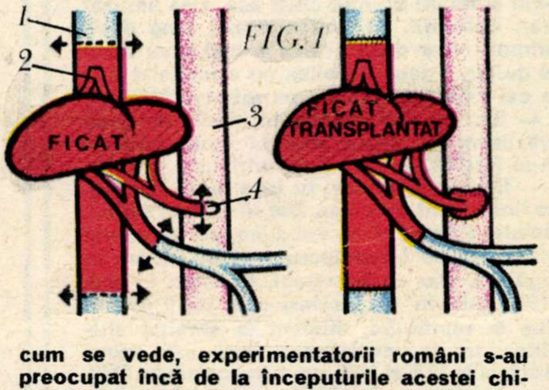

FIG. 1

1. Vena cavă inferioară
2. Vene hepatice
3. Aorta
4. Artera hepatică

—Care sînt motivele acestei stopări a entuziasmului de început și a ezitării în fața trecerii la om?

—Cauzele? Desele insuccese înregistrate. Se știe astăzi că dacă din punctul de vedere al tehnicii chirurgicale, transplanturile de organe nu mai constituie o problemă, mai sînt încă multe de făcut pentru

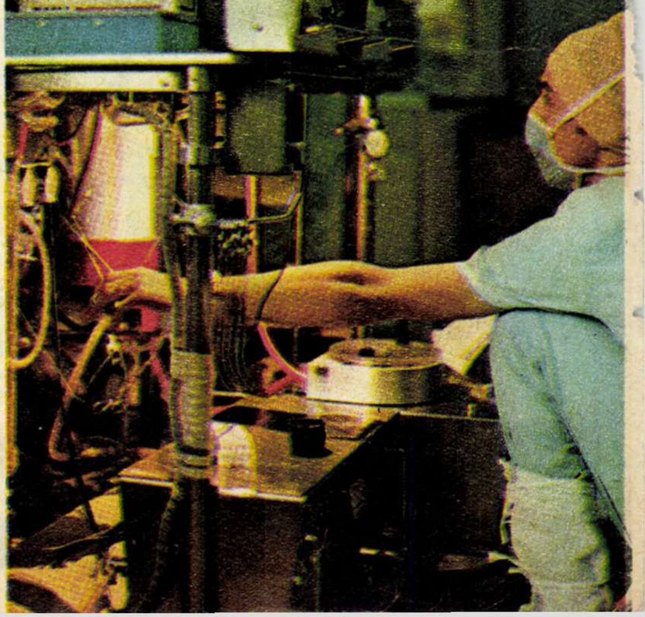

bat care dintre băieți, dintre pionieri, vrea să ducă repede un plic pînă la Casa pionierilor din oraș, am spus: «Eu!»... Pînă spre seară era destul timp. Orașul e la cîțiva kilometri de satul nostru și-l cunosc ca în palmă... Cînd să ies din sat, o văd pe colega mea Ioana în poartă, lîngă fîntînă, spălînd un lighean de aramă. Și o întreb:

— Ai făcut dulceață?

— Da! Hai să-ți dau să guști!

Ioana m-a primit în cerdacul casei și mi-a adus o farfurioară plină cu dulceață de gutui spunînd:

— Am avut vreo zece gutui care au stat în cămară de astă-toamnă pînă acum!

— Bună dulceață, am lăudat-o eu. Cînd să plec, sosește tatăl Ioanei de la cîmp! Și cum eu mă grăbeam. omul îmi făgăduiește bicicleta lui. Trebuia să sosească mezinul cu ea. de la brutărie. Mezinul o călărește numai într-un picior, de parcă ar fi trotinetă. Gîndul că voi pleca cu bicicleta mi-a dat aripi și am mai stat de vorbă fără nici o grijă. Mezinul a venit cu o pîine sub braț, dar fără bicicletă...

— Unde-i? I-a întrebat nea Ilie.

— Mi-a luat-o factorul poștal să ducă o telegramă jos, în cătun, că peste bicicleta lui a trecut un camion și i-a lățit-o...

Cînd să ies din ograda lui nea Ilie, se năpustește peste sat un nor, ca un căpcăun și începe să tune și să toarne de parcă voia să înece lumea. Abia după ce s-a oprit ploaia, mi-am suflecat pantalonii, am luat pantofii în mînă și am urcat dealul să ajung mai repede la șosea. Șoseaua era uscată... Cum soarele coborîse mult spre asfințit, am iuțit pașii să nu mă apuce seara pe drum. N-am avut noroc de nici o căruță care să mă ia. Mașinile cele mici nici nu s-au uitat la semnalele mele. M-am gîndit să alerg ca la un maraton, dar după cîteva sute de metri abia îmi trăgeam sufletul. N-aveam antrenament. Cînd s-a întunecat, am zărit luminile orașului. Directorul Casei pionierilor, am aflat de la paznic, era plecat la teatru... La teatru nu mi-au dat voie să intru pînă la sfîrșitul actului întîi. Se juca o piesă nespus de lungă... În pauză, directorul mi-a luat plicul, a citit cîteva rînduri, a clătinat din cap și mi-a spus: «Ai întîrziat, băiete... Pe unde ai umblat?»... Cuvintele lui parcă treceau prin inima mea. Am plecat capul rușinat, am salutat și am ținut-o întins pînă în marginea orașului... Acolo, am găsit un gospodar dintr-un sat învecinat cu al nostru, care se necăjea să dreagă un ham, la lumina unui felinar cu sticla afumată... Caii dormeau în picioare. L-am ajutat și omul m-a poftit lîngă el în căruță zicînd:

— Îi fi vreun zmeu de umbli singur noaptea pe drumuri! Băiatul meu, cum se întunecă, cum începe să se teamă.

Nu i-am răspuns. Omul n-a mai voit să afle nimic de la mine și a început să fluiere un cîntec tărăgănat și să-și îndemne caii...

Cînd am ajuns acasă. Luna mi-a arătat hîrlețul... M-a luminat o vreme și ori de cîte ori mă uitam la ea mi se părea că Luna rîde... de mine.

Am săpat două rînduri bune de hîrleț și nu mai știu unde s-a dus Luna și nici cum am adormit peste țărîna reavănă. Dacă nu venea cîinele cel bătrîn. Zmeu. să mîrîie în jurul meu. poate că aș fi dormit acolo pînă la ziuă.

Tata m-a lăudat că mă trage inima la gospodărie și, peste o săptămînă, am săpat amîndoi, în timpul liber, pînă am dat de izvoare... Acum, în spatele pivniței noastre se află o fîntînă adevărată, dar eu, oricît aș vrea tot nu pot să uit povestea cu plicul.

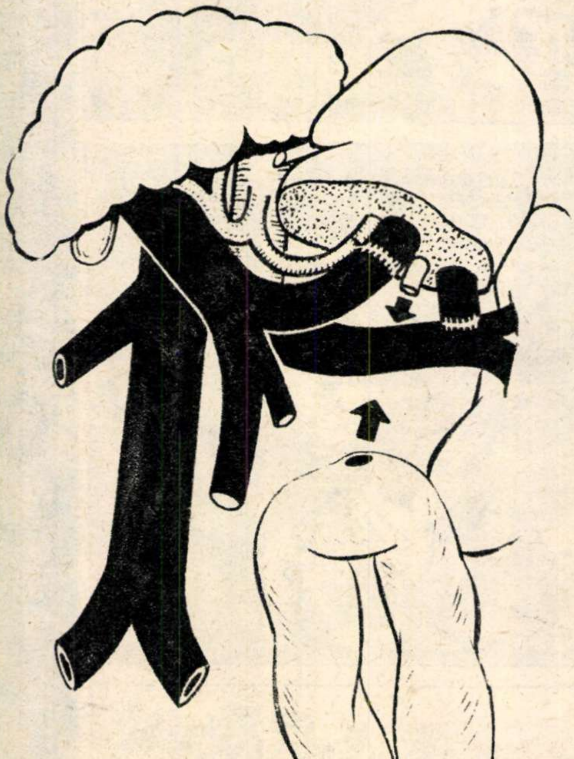

FIG. 2

evitarea respingerii grefonului de către organism. Insuccesele înregistrate se datorează tocmai fenomenului respingerii. Transplantul care provine de la un alt individ de aceeași speță (homogrefă) este acceptat sau respins în măsura în care acest grefon este capabil sau nu să dezvolte reacții de apărare ale organismului primitor împotriva «intrusului», care este considerat corp străin, dacă acesta, din punct de vedere imunologic nu este absolut asemănător cu organismul-gazdă. Problema ține de genetică și constă în a reuși să identificăm calitățile imunologice, genetice ale grefonului, care trebuie să corespundă cu ale organismului primitor. Dacă acest lucru a fost realizat pentru transfuziile de sînge prin descoperirea grupelor sanguine, pentru țesuturi încă nu avem criterii obiective, sigure, de selecție.

Se știe astăzi că într-un singur caz grefa (transplantul) de organ sau țesut este acceptată fără nici o reacție de apărare a organismului în cazul grefelor efectuate între indivizi identici din punct de vedere genetic. Aceștia sînt gemenii monozigoți. În acest caz grefa, deși provine de la un alt individ (homogrefă), se comportă ca o autogrefă, adică o grefă cu țesuturi provenite chiar de la organismul-gazdă.

Această particularitate a grefelor provenite de la frați sau surori gemene, monozigoți, a fost folosită în practică: în unele cazuri de grefe de rinichi, donatorul întrebuințat a fost fratele sau sora geamănă. În aceste cazuri grefa reușește, fenomenul respingerii nu apare. Dar această eventualitate este rară. S-a recurs mai des la rude apropiate: frați sau surori gemeni bivitelini, adică proveniți din două ouă distincte cu pungi amniotice separate, de la părinți ori alte rude apropiate. Rezultatele apar cu atît mai incerte cu cît aceste rude sînt mai îndepărtate genetic și imunologic. Totuși, ca și pentru sînge, se va ajunge probabil curînd la posibilitatea de a se testa compatibilitatea de țesut, ceea ce va permite grefarea unor organe provenite de la indivizi cu totul străini.

Cu toate aceste incertitudini și cu toate că ignorăm o bună parte dintre legile imunității, chirurgii au mers cu mult curaj înainte, încercînd să se opună fenomenului de respingere a grefelor prin suprimarea temporară a mijloacelor de apărare ale gazdei contra grefonului cu ajutorul corticoizilor, al azathioprinei, al serului antilimfocitar, al celulelor de măduvă osoasă recoltate de la donator, al radioterapiei etc. În multe cazuri a fost învinsă tendința naturală de respingere, iar viața bolnavilor grefați a fost prelungită. Cel mai vechi bolnav în viață care a primit o grefă cardiacă, Emanuel Vitria din Marsilia, a depășit șase ani de la efectuarea grefei, ceea ce ne face să fim foarte optimiști. Acest optimism este însă întunecat de constatarea că foarte mulți bolnavi cu transplant de organe, care au urmat cure îndelungate sau repetate de imunosupresive, au făcut infecții grave, deoarece aceste mijloace împiedică și apărarea naturală a organismului contra oricăror alte infecții posibile, cu toate antibioticele care sînt larg întrebuințate în astfel de cazuri.

Soluțiile care se întrevăd se îndreaptă spre o mai bună selecție a donatorilor și a primitorilor. Această selecție trebuie să se bazeze pe studiul compatibilității de grupe eritrocitare, dar mai ales pe tipizarea leucocitară și pe studii complexe de histocompatibilitate. În acest scop organizația «Conseil de l'Europe» a însărcinat un grup de specialiști să redacteze termenii unui acord pe plan european, care să favorizeze și să ușureze schimburile de reactivi pentru grupajele tisulare între laboratoarele de specialitate, tipaje care să favorizeze crearea de grupuri de primitori eventuali de organe de transplantat. Există speranța că în felul acesta șansele de supraviețuire vor fi sporite, ameliorîndu-se, în condiții de siguranță, cele de a găsi un primitor compatibil pentru unul sau altul dintre organele provenite de la orice subiect donator cu fișe de grupaj tisular purtate asupra lui, în felul în care astăzi oricine este obligat să aibă pe buletinul de identitate indicația grupei sanguine.

— *Ați vrea să ne spuneți cîteva cuvinte despre starea actuală a grefelor de organe în lume?*

— Vă pot da cîteva cifre globale, după datele «Registrului de transplantări de organe la om», registru înființat de Institutul Național al Sănătății din S.U.A. Din acest registru se poate constata că grefele de organe au luat în unele țări o mare amploare și succesele, deși încă rare, sînt destul de promițătoare. Începînd cu anul 1953, s-au făcut în lume 25 000 transplanturi de rinichi. Peste 10 000 de oameni cu un rinichi transplantat se află în viață. Cel mai vechi transplant de rinichi în funcțiune a depășit 19 ani.

Pînă astăzi au fost efectuate 316 transplanturi de inimă. La 1 octombrie 1973 supraviețuiau 38 de bolnavi. Cea mai lungă supraviețuire a depășit șase ani.

Transplanturi de ficat au fost făcute în 235 cazuri, cu 33 supraviețuiri pînă la 1 mai a.c. În octombrie 1975 am văzut, în clinica profesorului Roy Calne din Cambridge, în foarte bună stare de sănătate, pe doi dintre operații săi, din care unul depășise trei ani. Cel mai vechi supraviețuitor a depășit șase ani, ceea ce permite să se spere în ameliorarea rezultatelor în viitorul apropiat.

Transplanturile de ficat întreg se lovesc de mari dificultăți tehnice. De aceea noi am propus **un procedeu de grefare la cirotici a unei jumătăți de ficat pe vasele splenice, după scoaterea splinei bolnave** (fig. 1 și 2).

S-au făcut, de asemenea, transplanturi de plămîni, pancreas, timus etc., dar rezultatele acestor transplanturi au fost cu mult mai slabe. Trebuie să menționez totuși că în unele cazuri bolnavi cu diabet grav au putut fi vindecați de această boală grație unei grefe de pancreas. Grefonul pancreativ reprezentat printr-o porțiune din pancreas (coada pancreasului) poate fi introdusă sub peritoneal, vasele grefonului fiind racordate la vasele iliace, o operație relativ ușoară, care nu pune în primejdie viața primitorului.

F. LEREA

DETAȘAMENTUL EROU

7

● Scenariul: VASILE BÂRZĂ și CONSTANTIN DIACONU

● Desene: OFELIA și POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: ÎNSUFLEȚIȚI DE FAPTA EROICĂ A COLEGULUI LOR, ION MOTREANU, ȘI HOTĂRÎȚI SĂ-L RĂZBUNE, ELEVII DIN PLUTONUL SUBLOCOTENENTULUI GHEORGHE CISMARU PORNESC LA CONTRAATAC ÎMPOTRIVA FASCIȘTILOR CARE REUȘESC SĂ SE APROPIE DE POZIȚIA LOR.

66

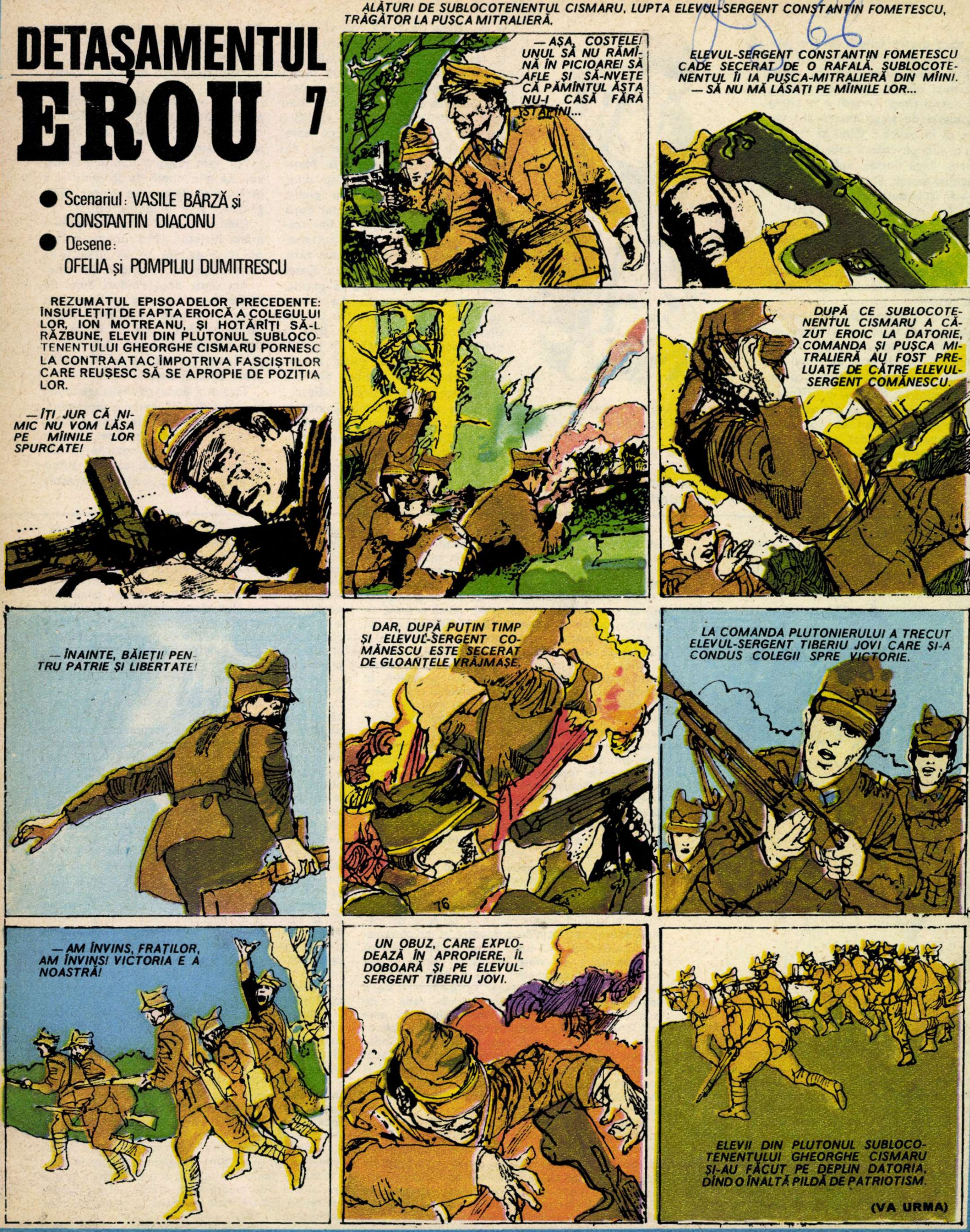
— ÎȚI JUR CĂ NIMIC NU VOM LĂSA PE MÎINILE LOR SPURCATE!
ALĂTURI DE SUBLOCOTENENTUL CISMARU, LUPTA ELEVUL-SERGENT CONSTANTIN FOMETESCU, TRĂGĂTOR LA PUȘCA MITRALIERĂ.
— AȘA, COSTELE! UNUL SĂ NU RĂMÎNĂ ÎN PICIOARE! SĂ AFLE ȘI SĂ-NVEȚE CĂ PĂMÎNTUL ĂSTA NU-I CASĂ FĂRĂ STĂPÎNI...
ELEVUL-SERGENT CONSTANTIN FOMETESCU CADE SECERAT DE O RAFALĂ. SUBLOCOTENENTUL ÎI IA PUȘCA-MITRALIERĂ DIN MÎINI.
— SĂ NU MĂ LĂSAȚI PE MÎINILE LOR...
DUPĂ CE SUBLOCOTENENTUL CISMARU A CĂZUT EROIC LA DATORIE, COMANDA ȘI PUȘCA MITRALIERĂ AU FOST PRELUATE DE CĂTRE ELEVUL-SERGENT COMĂNESCU.
— ÎNAINTE, BĂIEȚI! PENTRU PATRIE ȘI LIBERTATE!
DAR, DUPĂ PUȚIN TIMP ȘI ELEVUL-SERGENT COMĂNESCU ESTE SECERAT DE GLOANȚELE VRĂJMAȘE.
LA COMANDA PLUTONIERULUI A TRECUT ELEVUL-SERGENT TIBERIU JOVI CARE ȘI-A CONDUS COLEGII SPRE VICTORIE.
— AM ÎNVINS, FRAȚILOR, AM ÎNVINS! VICTORIA E A NOASTRĂ!
UN OBUZ, CARE EXPLODEAZĂ ÎN APROPIERE, ÎL DOBOARĂ ȘI PE ELEVUL-SERGENT TIBERIU JOVI.
ELEVII DIN PLUTONUL SUBLOCOTENENTULUI GHEORGHE CISMARU ȘI-AU FĂCUT PE DEPLIN DATORIA, DÎND O ÎNALTĂ PILDĂ DE PATRIOTISM.
(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R.
Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 București, str. 13 Decembrie nr. 3.
index 41033

PREZENTARE ARTISTICĂ: ALBIN STĂNESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: VINTILĂ MIHĂESCU
REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● *TIPARUL;* C.P.C.S.

12 PAGINI
1 LEU

● Redactor șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA ●

În acest număr:

„CÎNTAREA ROMÂNIEI“
GRUPA ÎN ACȚIUNE
„CUPA INDEPENDENȚEI“
SPERANȚE OLIMPICE

*

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 9 DECEMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 481)

50

PE PODIUM –
CAMPIONII
„CUPEI
INDEPENDENȚEI“

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

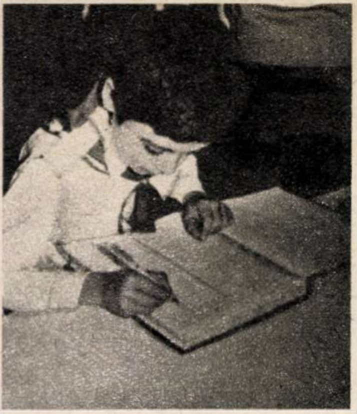

Zi de neuitat! Clipe emoționante, pline de semnificație pentru pionierii clasei a V-a de la Școala generală nr. 4 din orașul Corabia. Cei mai buni pionieri ai detașamentului rostesc și semnează Legămîntul pionierului.

Un succes în muncă, în creație, este prilej de bucurie și imbold totodată pentru realizări mai mari în viitor. Acest gînd îl împărtășesc într-o scrisoare trimisă redacției pionierii premiați de la Școala generală nr. 3, Rădăuți (în imaginea-foto), care au primit «Diploma pentru talent și fantezie» ca laureați ai concursului de desen «Culorile Veneției».

RADAR

VOIOȘI DRUMEȚI

...un grup de peste 40 de pionieri de la Școala generală nr. 7 din Iași au mers în ospeție la pionierii din satul Coasta Lupei, județul Galați. Așa după cum ne consemnează comandanta unității de pionieri, Ecaterina Vîrlan, de la școala din satul-gazdă, vizita aceasta s-a dovedit bogată în semnificații privind schimbul de experiență dintre cele două comandamente pionierești asupra modului în care organizează și desfășoară activitățile cultural-artistice, participarea la faza de masă a Festivalului național «Cîntarea României».

«ȘCOALA NOASTRĂ CA O FLOARE»

...este genericul sub care se va desfășura concursul de bună gospodărire și înfrumusețare a școlilor arădene, lansat de comandamentul municipal Arad al pionierilor. La acest concurs vor participa nu numai pionierii, ci și prietenii lor cei mai tineri, viitori purtători ai cravatei de pionier din clasele întîi și din grădinițe.

Semnarea Legămîntului pionierului, moment solemn în viața pionierilor, a constituit și pentru membrii comandamentului unității de pionieri de la Școala generală nr. 13 din Arad o zi de neuitat. Ei au avut prilejul să trăiască acest moment fiind în mijlocul muncitorilor comuniști de la sectorul 2 montaj al Întreprinderii de vagoane din oraș. În acest cadru deosebit, sub privirile celor ce prin munca lor le sînt pildă de cutezanță, de spirit revoluționar, pionierii au rostit Legămîntul.

UN DAR MINUNAT PENTRU COPIII PATRIEI

În ziua de 3 decembrie 1976 a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, în cadrul căreia au fost examinate probleme importante ale politicii partidului și statului nostru.

În cadrul ședinței s-a hotărît, ținînd seama de rezultatele deosebite obținute de oamenii muncii în îndeplinirea prevederilor primului an al cincinalului 1976—1980, să se aloce din bugetul statului suma de 60 milioane lei pentru organizarea pomului de iarnă. Împreună cu fondurile unor organizații de masă, pentru organizarea pomului de iarnă se alocă astfel 116 milioane lei.

Expresie a grijii și prețuirii pe care conducerea partidului și statului nostru o manifestă pentru copiii patriei, și pomul de iarnă din acest an este bogat în daruri și surprize plăcute pentru copii. El a rodit firesc din munca neostenită a părinților, alături de care copiii, pionierii țării, s-au străduit să fie mereu prezenți. Un sentiment puternic de recunoștință împărtășit de copii față de grija părintească a conducerii partidului nostru însuflețește inimile lor, pentru darul minunat primit la sărbătoarea Anului Nou.

Constelația PIONIERII

Pionierii din **Focșani**, județul Vrancea, și-au propus să se prezinte în cadrul Festivalului național «Cîntarea României» cu programe bogate, bine puse la punct. Iată, în fotografia de față, pioniera Iuliana Pătrașcu ne face cunoștință cu una dintre formațiile de bucium de la Casa pionierilor din localitate, care se află în plină pregătire.

Aici este mereu primăvară! Ne-o dovedesc culorile vii, mereu proaspete care se aștern cuminți, ascultătoare pe ștergare sub mîinile pricepute ale fetelor. Foto: Gheorghe Sabotin, subredacția, «Cutezătorii», Casa pionierilor, **Lugoj**.

Pasiunile dobîndite în frumoșii ani ai pionieriei nu sînt uitate nici atunci cînd creștem mai mari. Așa se face că la Casa pionierilor din **Ploiești**, vechii prieteni își continuă cu plăcere îndeletnicirile.

Iarna e binevenită! Prietenii naturii de la Casa pionierilor din **Piatra Neamț** au pus la adăpost, în seră, florile gingașe, plantele care vor fi îngrijite și ținute sub observație și în timpul friguros.

Dragi prieteni! NU uitați, așteptăm colaborările voastre la rubrica «Constelația pionierii». Trimiteți fotoreportaje, instantanee din activitatea pionierească, aspecte din preocupările voastre de pregătire pentru muncă, pentru viață. Rubrica vă oferă, de asemenea, posibilitatea să faceți cunoscută munca părinților și fraților voștri mai mari, a utecișilor și comuniștilor în mijlocul cărora trăiți. Frumusețile locurilor natale, a minunatelor colțuri de țară pe care le veți străbate în drumețiile și excursiile voastre, noile obiective industriale, noile construcții vor îmbogăți nu numai tematica rubricii, dar și cunoștințele voastre.

*

NICI MUNCĂ
FĂRĂ PÎINE
NICI PÎINE
FĂRĂ MUNCĂ!

CONSTRUCTORII

Un grup de pionieri și școlari de la Școala generală din satul Nazna, comuna Sincrai, județul Mureș mi-au propus într-o zi o foarte simplă — și totuși cît de complicată! — operațiune matematică. «Cum pot fi reduse, întrebau ei, 250 000 lei, la numai 70 000?» Mărturisesc că pentru început, cu toată știința mea într-ale matematicii, nu știam cu ce să încep, cum să-mi organizez calculul ca să ajung, în final, la rezultatul cerut, care pentru ei era întruchipat într-o impunătoare clădire cu etaj, frumoasă și durabilă, unde vor deprinde tainele cărților. Ați ghicit, desigur, că e vorba despre o școală nouă. Dar aici, la Nazna, pe unul din malurile Mureșului, ceea ce un cronicar numea, cîndva, «de folos a omului zăbavă» — cetitul cărților — se va desfășura, în acest an, în condiții deosebite. Filele manualelor sînt întoarse cu dragoste și curiozitate de mîini care nu s-au sfiit, în vara ce a trecut, să care mortarul, să transporte pe schele zeci de mii de cărămizi, să ajute chiar la fixarea acoperișului. De curînd, vorbind despre prezența și contribuția fiecăruia dintre ei la înălțarea noii școli, au întocmit și un prim bilanț. Locul de frunte a fost cucerit — să nu vă mirați! — de o fată, Dorina Brătfălean, comandanta unității de pionieri, cu... 32 de zile-lumină lucrate pe șantierul școlii. Dar nici ea și nici Eugen Șuteu (29 de zile) și nici alți «performeri», cum ar fi Dumitru Keteleș, nu au stat în celelalte zile, întreaga toamnă fiind dedicată muncii. Unii au lucrat în livezile pomicole ale fermei Berghia, la I.A.S. Mureș; alții, în grădinile legumicole, fără să mai vorbim de realizarea numai prin forțe proprii a gardului școlii, metalic, trainic și — în același timp — frumos.

Tovarășul Alexandru Bad, inginerul șef al Cooperativei agricole de producție, îmi spunea, cu o firească mulțumire, că munca pionierilor și școlarilor din comună înseamnă, pentru cooperativă, economisirea a aproape 30 000 lei. «Și tot ei, sublinia dînsul, au recoltat 10 hectare de sfeclă furajeră, iar cele 50 de tone obținute de pe fiecare hectar se datoresc și prașilelor pe care le-au executat copiii la vremea respectivă.»

După încheierea unei zile de școală, mulți dintre micii constructori din Nazna revin pe șantier unde, oricînd se mai găsește cîte ceva de făcut. Douăsprezece săli de clasă, un atelier, două laboratoare (din care unul, fonic) și trei cabinete nu se înalță cît ai bate din palme! Abia după ce le-am văzut pe toate, după ce i-am cunoscut muncind, printre constructori, am înțeles de ce o foarte simplă operație matematică poate fi descifrată numai dacă îți faci din hărnicie un tovarăș. Or, cei aproape 300 de tineri constructori din acest sat al județului Mureș au dovedit că și la o asemenea matematică sînt imbatabili.

CORNEL STAN

Ilustrație la poezia «Peneș Curcanul» de Vasile Alecsandri, realizată de CONSTANTIN TIBU, clasa a V-a, comuna Satu Mare, județul Suceava.

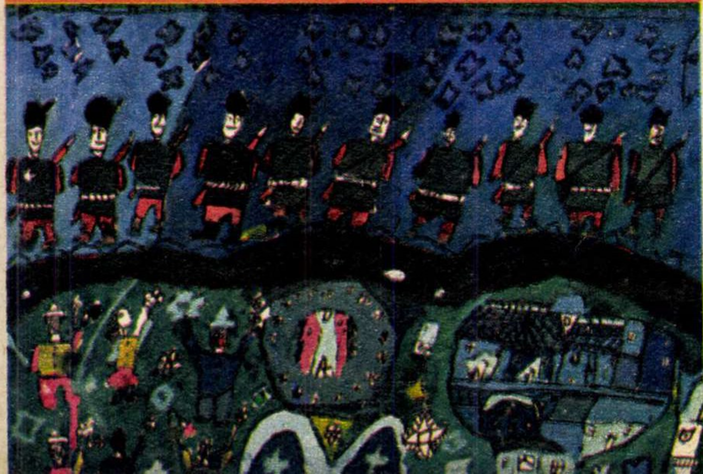

CASA PIONIERILOR
5

„CUPA INDEPENDENȚEI", O NOUĂ COMPETIȚIE PIONIEREASCĂ DE PREGĂTIRE PENTRU APĂRAREA PATRIEI

Un vînt rece, tăios, însoțit și de o burniță complice, sufla necontenit. Da, parcă și vîntul, și ploaia, și frigul își puseseră în gînd să diminueze elanul competitiv, să spulbere speranțele de izbîndă al celor 11 echipaje (constituite din cîte șase pionieri) care urmau să-și dispute virtuțile tehnice și sportive în cadrul amplei acțiuni interjudețene de pregătire pentru apărarea patriei, dotată cu «Cupa independenței». Dar să nu dramatizăm lucrurile. Fiindcă aici, la Tecuci, chiar dacă la startul competiției vremea a fost cel dintîi și autentic adversar, ea a primit o replică fermă din partea concurenților. Pe traseu au simțit cu toții cum «barometrul» competiției înregistra succesiv valori crescînde, cum atmosfera de concurs i-a încălzit, sporindu-le și zelul și ambiția de a cuceri marele trofeu.

Debutul acestei acțiuni de pregătire pentru apărarea patriei — la care au participat echipaje din județele Bacău, Brăila, Buzău, Galați, Neamț, Tulcea, Vaslui, Vrancea precum și ale caselor pionierilor din comunele Berești, Bujoru, Ivești (județul Galați), din orașele Adjud (Vrancea) și Tecuci (Galați) — a fost marcat de cîteva exerciții: o demonstrație cu comandă și autocomandă complexă, o dificilă cursă cu obstacole — secvențe elocvente pentru felul în care, zi de zi, ei se pregătesc să răspundă *prezent* pretutindeni, acolo unde patria are nevoie de brațul puternic, de abnegația și cutezanța lor. Rachete multicolore au străluminat apoi cerul, constituind un preambul sărbătoresc, un semnal al deschiderii concursului propriu-zis. Pionierii au oferit faze spectaculoase (supralicitînd emoția suporterilor și a colegilor de echipaj) în cadrul celor două febrile probe — tir și ștafetă aplicativă — desfășurate pe cîmpul de instrucție al gazdelor.

Dacă o ștafetă aplicativă însumează o suită de obstacole care pot fi învinse prin rapiditate, perspicacitate, abilitate, agilitate, finalul ei și, mai ales, performanța se «numără» prin... minute și secunde. Cronometrul este aici cel mai cert, imparțial și exigent arbitru. El are «dritul» să desemneze cîștigătorul. El nu are... emoții, dar poate oferi surprize! De pildă, cei doi concurenți din comuna Ivești (județul Galați) — Petrică Zlutilă și Avram Adrian (amîndoi elevi în clasa a VII-a) — au reușit să parcurgă traseul cu obstacole, unele mai ușor de trecut, altele într-adevăr dificile, în cel mai scurt timp înregistrat la această întrecere: 1'57"9'". Locul II a revenit echipajului-gazdă — cu 2'2"2'" (ciudată coincidență a cifrei 2), iar locul III reprezentanților județului Neamț cu 2'12"11'".

La proba de tir, Elena Sandu din Focșani a constituit o dublă revelație. Atît pentru arbitri, cît și pentru antrenoarea ei, maestru sportului Georgiana Oprișan, componentă a lotului național de senioare. Ar putea părea paradoxal succesul Elenei Sandu (a acumulat — la fete — maximum de punctaj — 71) dacă vă dezvăluim următorul fapt real: numai cu patru zile în urmă a tras pentru prima oară cu arma, a efectuat apoi trei zile, consecutiv, antrenamente intense, iar într-a patra s-a prezentat la această competiție cîștigînd primul loc. Așadar, aptitudinile ei pentru acest sport și-au spus fulgerător cuvîntul, proiectînd-o, în minimum de timp posibil, direct pe podiumul învingătorilor.

— Nu te-a «amețit» succesul tău neașteptat? — o întreb.

— Deloc! Și nu mi se pare chiar neașteptat. Fiindcă din prima zi de antrenament mi-am impus trei lucruri absolut necesare unui bun trăgător: atenție, precizie, calm.

— ...iar în acest concurs, unde a avut o comportare sportivă exemplară, a dovedit încă două calități esențiale: capacitate de adaptare și rezistență la

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

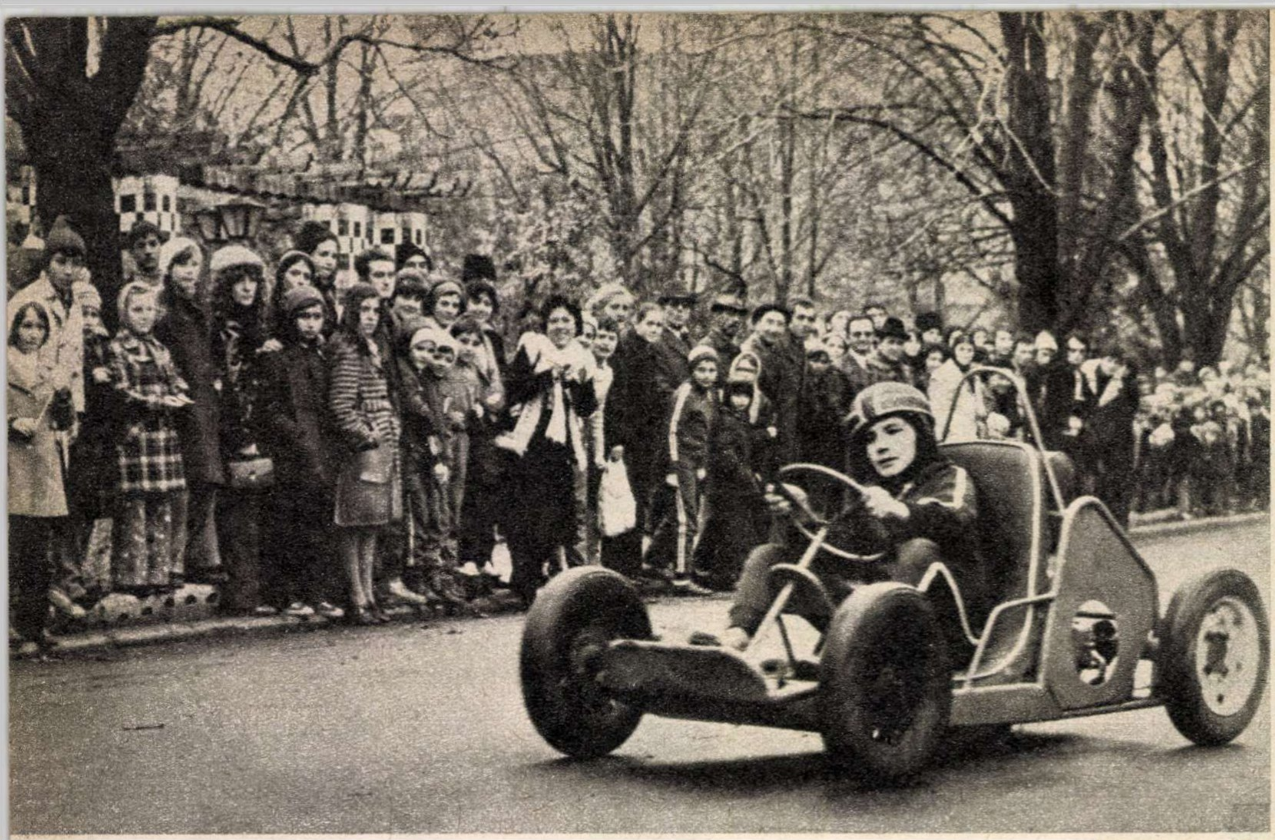

(URMARE DIN PAG. 3)

condiții dificile (timp nefavorabil), intervine antrenoarea ei.

O nouă speranță olimpică? Răspundem la această întrebare cu numele colegului de școală al Elenei Sandu: Ion Munteanu (elev în clasa a VIII-a), un nume devenit deja notoriu în campionatele republicane de tir, la categoria juniori mici. Debutul lui în această disciplină sportivă a avut loc în urmă cu opt luni, cînd s-a înscris la cercul de tir al Casei pionierilor din Focșani. Se cuvin însă cîteva precizări importante: acest cerc, care ființează sub patronajul clubului «Unirea din Focșani, a creat ambianța propice cultivării realelor talente, dar și a desfășurării unei largi acțiuni de masă. Elevi ai tuturor școlilor din municipiu — din clasele VI-VIII — participă la cîteva antrenamente, secondate de un concurs de selecție. Cei mai dotați sînt îndrumați spre sportul de performanță, iar cei cu aptitudini medii către activitățile de pregătire pentru apărare a patriei. Vor învăța astfel să tragă cu arma circa 1800 de pionieri, care vor lua parte apoi la campionate succesive — pe clase, școală, municipiu, județ. Încă o mențiune: Clubul «Cutezătorii» din Focșani este prima asociație de tir pionierească legitimată la Federația națională de tir. Nu e de mirare, așadar, că una dintre speranțele olimpice a fost descoperită aici.

— Într-adevăr, îmi spune Ion Munteanu, pe lîngă participarea la competițiile tradiționale pionierești și la cele naționale, mă antrenez intens pentru Jocurile Olimpice din 1980.

Palmaresul lui? Locuri de frunte la întrecerile din cadrul «Cupei Unirii», «Cupei 16 Februarie», în cadrul campionatului republican dotat cu «Cupa primăverii» (desfășurat pe poligonul Tunari). La concursul «Drum de glorii» spectatorii de toate vîrstele au avut prilejul să-l cunoască pe cel mai tînăr performer al tirului, iar în campionatul național de juniori mici (care a avut loc la Alexandria) a obținut categoria a II-a de calificare sportivă. Talent incontestabil, dublat de voință, perseverență, o mare capacitate de a-și dirija cu precizie mișcările, o excepțională putere de a-și stăpîni stările emoționale — iată atribute care constituie un garant cert pentru alte noi performanțe. Și totuși, la încheierea acestei competiții mi s-a părut că o ușoară tristețe îi umbrea chipul.

— Ce s-a întîmplat? — l-am întrebat, bănuind o pricină care n-avea nici o legătură cu concursul.

— N-am prevăzut handicapul!

— Care? Doar ești învingător absolut!

— 83 de puncte acumulate aici înseamnă foarte puțin. Timpul nefavorabil mi-a fost și mie, ca și celorlalți concurenți, un real adversar. Exclusivele antrenamente de sală deci numai pe poligon acoperit — nu sînt suficiente pentru a deveni într-adevăr un bun țintaș. Ba uneori pot chiar să compromită o tragere în cîmp deschis, fiindcă multora ne lipsește capacitatea de a ne adapta prompt în orice condiții. Experiența de-acum e plină însă de învățăminte pentru viitor.

Raliul de carturi a fost poate nu cea mai spectaculoasă, dar cea mai spectaculară întrecere. Fapt demonstrat și de numărul mare de spectatori — locuitori mici și mari ai orașului Tecuci — care au devenit în acea dimineață de noiembrie suporteri fervenți ai «crosului» miniautomobilistic. Ei au asistat la un slalom indiscutabil mai dificil decît la schi, fiindcă oricum nu-i lucru ușor să impui unui cart virajul vertiginos al schiorului. Roțile nu alunecă precum pe zăpadă. Se învîrtesc ele, ce-i drept, cu viteza maximă, dar uneori motorul începe să devină neascultător, tușește sau chiar se oprește brusc în fața unui stop... imaginar! Iar ca să parcurgi traseul, de data aceasta pe asfaltul umed, îți sînt necesare virtuțile unui încercat șofer, simultan cu cele ale unui bun minitehnician. La raliul de carturi, așii minivolanului luptă pentru victorie contra-cronometru. Cine sînt, așadar, învingători la... timp, în această confruntare? Echipajul orașului gazdă — Tecuci — și-a impus categoric superioritatea, cucerind locul I. Locurile II și III le-au cîștigat — la un «timp» foarte strîns — echipajele din Galați și Buzău. S-a impus aici și o premieră specială: pentru

cei mai mici, dar foarte temerari concurenți — Valentin Cacescu din Tulcea și Florin Șerban din Galați.

În cadrul acestei activități complexe de pregătire pentru apărarea patriei a fost inclus și concursul micilor sanitari. Juriul, estimînd bogatele cunoștințe ale participanților, a declarat cîștigătoare... toate cele 11 echipaje.

În clasamentul final pe echipe, locul I și marele trofeu «Cupa independenței» — instituită cu prilejul acestor ani aniversari — le-au obținut pionierii din Tecuci, care au acumulat maximum de puncte: — 44. Echipajul din Galați, totalizînd 41 puncte, a ocupat locul II, urmat de cele din Buzău și comuna Ivești — cu 39 puncte, iar reprezentativele județelor Neamț și Brăila au ocupat, respectiv, locurile IV și V.

ILEANA PIȚA

Foto:
GRIGORE PREPELIȚĂ

GRUPA ÎN ACȚIUNE

Drum deschis

Vom străbate acum un drum al cunoașterii, familiar fiecărui cititor care este doritor și hotărît să știe ce înseamnă prietenia pionierească în mediul ei cel mai apropiat, grupa de pionieri.

...Aici, în grupă, cei zece, unsprezece, sau cei doisprezece pionieri se cunosc cel mai bine. Este o cunoaștere reciprocă foarte interesantă. Pare mereu împlinită și, cu toate acestea, mereu se împlinește. Mereu, cei zece, unsprezece sau cei doisprezece fac noi descoperiri, noi analize în laboratorul vieții lor de organizație și acționează. Este un drum continuu, ascendent spre înțelepciune, perfecționare, izbîndă.

*

...Grupa nr. 3 (11 pionieri) din clasa a VI-a de la Școala generală Poiana Copăceni, județul Prahova. Convorbirea reporterului cu cei unsprezece prieteni are loc în ziua participării la un eveniment deosebit: adunarea de alegeri pionierești pe unitate. Informarea prezentată de pionierul comandant de unitate, Ștefan Vlaicu, reales în aceeași funcție, cît și luările de cuvînt au relevat două direcții majore de activitate: învățătura și munca practică, în care pionierii din comună au obținut rezultate frumoase. Reporterul știe și din alte descinderi, în alte unități de pionieri, că aceste direcții au marcat începutul acestui an școlar, deci primul trimestru aflat în desfășurare. Ce și-a dorit era să afle «secretul» realizărilor obținute, într-o interpretare a pionierilor cu care a făcut cunoștință, în ce fel pionierii din grupa respectivă au reușit să impulsioneze rezultatele pozitive în muncă și la învățătură, care au fost și sînt greutățile și obstacolele întîmpinate.

*

Pionierii din grupa nr. 3 au făcut practica, alături de tovarășii lor din întreaga unitate, la I.A.S. Văleni, la I.A.S. Posești și la C.A.P. Gura Vitioarei. Eforturile cerute nu erau pentru ei noi și necunoscute, fiind copii de la țară, le cunoșteau de acasă. În timpul practicii s-au petrecut cîteva lucruri, pe care Valeriu, pionierul comandant de grupă și pionierul comandant de detașament, Ion Căruțaș, le-au înregistrat în memoria grupei de pionieri și ale detașamentului.

La muncă, efortul era, printr-un consemn tacit, absolut colectiv. Dacă doi colegi nu reușeau să termine transportul fructelor, de exemplu, pentru că primiseră vase mai mici decît alții, nu erau lăsați să continuie singuri. Cei ce-și făcuseră «norma» le săreau în ajutor. Colaborarea decurgea spontan, firesc, în toiul muncii, fiind împreună simțeau acel sentiment plăcut, de îmbărbătare, care însoțește spiritul de echipă.

În ceea ce privește priceperea, au fost și surprize. Se mai întîmpla ca un coleg care la lecții era foarte vioi, suplu, la răspunsuri, la practică să fie mai greoi, mai stîngaci în gesturi. Și, invers... Îți descopereai cîte un coleg sau cîte o colegă care la lecții nu reușește să strălucească, aici, în livezi, în grădini, să dea dovadă de multă îndemînare. «Ne-am gîndit, spune Valeriu, întărind cuvintele celorlalți pionieri, Elena Dovîncă, Mioara Dumitru, Constanța Pretcar și alții, că este vorba de cum te obișnuiești să trăiești. Cei care-și ajută acasă părinții la treabă se pricep mai bine și la practică. Iar cei care se obișnuiesc zi de zi să învețe, desigur pot fi din ce în ce mai buni la învățătură». Faptele constatate au darul de a aduce în amintire noi date, de a fora astfel în interiorul problemelor multiple, complexe, ale atitudinii față de muncă, față de învățătură. Pionierii își amintesc de o colegă din unitate care considera că este important să obțină numai note foarte bune și, prin această realizare, să se socotească absolvită de alte îndatoriri, de alte eforturi ale muncii pionierești. O asemenea privire de sus și-a găsit replica. În ziua cînd alți pionieri au fost evidențiați, și ea nu, s-a arătat contrariată. Această decizie pionierească echitabilă o invita să-și revizuiască optica egoistă cu privire la învățătură și la muncă. Completăm atunci: cel mai bine este să nu ai prejudecăți (se știe un termen care definește părerile greșite, dinainte formate, și contrare adevărului vieții, spiritului de dreptate), deci, în ordinea de idei analizată, este înțelept și moral să respectați munca în întregul ei, orice fel de muncă fiind necesară și importantă.

Ion Căruțaș se gîndește la o perfectare a programului de activități în urma constatărilor făcute, a cunoașterii reciproce mai bună în grupă și în detașament. Astfel la îndeplinirea unei acțiuni foarte preferată cum este organizarea unui concurs pe temă de istorie, va avea grijă, împreună cu întregul comandament, ca toți pionierii, independent de diferențele semnalate de catalog, să fie atrași și angajați pe deplin într-o competiție științifică. Drumul căutărilor și al soluțiilor celor mai bune este deschis. Gîndirea pionierească are teren larg, generos de înaintare.

La învățătură: Aflăm că grupa nr. 3 se prezintă cel mai bine în detașament. Celelalte grupe au unele greutăți. În grupa nr. 1 sînt copii care nu se țin de învățătură, fug de la ore. Ion, comandantul detașamentului, le-a atras atenția în mod repetat că așa nu mai merge... Și într-un glas cu el, ceilalți pionieri. Unul dintre acei «cavaleri ai timpului risipit» l-a apostrofat pe Ion:

— Ce te interesează pe tine?

— E bine să-mi iei în seamă cuvintele! a răspuns cu glasul rar și hotărît pionierul-comandant.

Treptat, «opoziționiștii» și-au dat seama că sînt nevoiți să-i ia în seamă cuvintele. Pentru că a lămurit Ion: «Degeaba fac ei pe grozavii, tot trebuie să se îndrepte».

Siguranța de sine pe care o împărtășește Ion, împreună cu ceilalți pionieri, are ca resort puternic un curent de opinie ferm, încredințarea deplină că toți copiii pot și trebuie să învețe bine și să respecte disciplina.

*

Propunerile și deciziile luate la alegerile pionierești fiind mereu în atenția pionierilor din detașament, au căpătat viață în direcții fundamentale: învățătură, muncă. Vacanța care se apropie va răsplăti efortul depus de copii cu multe zile vesele, bogate în excursii, drumeții, concursuri sportive.

MARGARETA MICU
Fotografii executate la cercul-foto, Casa pionierilor, Vălenii de Munte

*** RITMURI PIONIEREŞTI ÎN «CÎNTAREA ROMÂNIEI»

● **Membrii Cineclubului din cadrul Casei pionierilor din Rîmnicul Sărat sînt în plină acțiune. Unii fac mici corectări la scenariu, alții aleg unghiuri potrivite de filmare, în timp ce alții caută muzica potrivită. Așa cum se vede — o echipă harnică de cineaști care doresc ca viitorul film dedicat pionieriei în cinstea Festivalului național al educației politice și al culturii socialiste «Cîntarea României» să fie la înălțimea exigențelor impuse de un asemenea eveniment. Trebuie menționat că cineclubul pionieresc are peste opt ani de activitate, în care timp au dobîndit numeroase premii. De remarcat că tinerii cineamatori au o deosebită atracție pentru filmul de animație, pentru care au creat personajul Tic.**

● Sub titlul «Patrie, partid, popor», pionierii Școlii generale nr. 8 din Botoșani au susținut un frumos concurs de recitări. Acțiunea a atras un număr mare de iubitori ai versurilor. Juriul, alcătuit din profesori de limba română, cu participarea unor pionieri și uteciști, au desemnat pe cei mai buni recitatori. Primii clasați au fost pionierii Daniela Sîrbu, Pancu Angel și Liliana Fieraru — care au fost răsplătiti cu premii în cărți și, evident, cu volume de poezie.

● *Pionierul Dan Gibdilean (Școala generală nr. 19 din Tîrgu Mureș, ne scrie: În detașamentul nostru, orele de informare politică sînt foarte interesante. Bazate pe întrebări și răspunsuri, lămurind unii termeni de dicționar politic și economic, informarea ne ajută să înțelegem semnificația politică a evenimentelor la zi. Acum ne pregătim un bogat material ilustrativ, alcătuit din fotografii, hărți, citate care vor veni în completarea orelor noastre de informare politică.*

ÎN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR LA CONCURSUL «CUTEZĂTORI PE DRUM DE GLORII». La redacție au început să sosească primele lucrări pentru concursul nostru. În curînd vom publica, în paginile revistei, o primă selecție. Așteptăm în continuare să ne trimiteți schițe, povestiri, portrete literare, poezii, reportaje, desene, lucrări de artă decorativă, fotografii. (Vezi amănunte în «Cutezătorii» nr. 47).

Nu uitați: Lucrările se primesc pe adresa: «Revista Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, Cod 71341, București, cu mențiunea: concursul «Cutezători pe drum de glorii».

De obicei, la noi, la munte, toamnele sînt lungi și calme, dar anul ăsta iarna a venit devreme, abia am început școala și ne-am și pomenit cu prima ninsoare, încît lanurile de iarbă roșcată de pe creste, care, altădată, se legănau în vînturi pînă prin noiembrie, au și dispărut sub stratul de nea subțire.

Vor dispare curînd și pașii aceștia întipăriți în zăpadă pînă departe, către drumeagul care coboară în șosea. E singura mărturie care ne-a rămas. Și o amintire. Desigur, pentru toată viața. Și totul s-a petrecut atît de neașteptat și de repede încît abia acum, cînd silueta înaltă și subțire a celui plecat s-a pierdut în ceața văii, iar noi, cei cîțiva, care l-am condus pînă dincolo de marginea satului ne întoarcem agale spre casă, avem răgazul să derulăm filmul întîmplării.

— Știi ce mă gîndesc? îmi întrerupe firul gîndului Mădălina care, încercînd să țină pasul cu mine, încotoșmănată în cojoaca ei lungă, mai mult aleargă decît umblă.

— Bineînțeles! îi răspund scurt. Fiindcă n-am chef de vorbă. Fiindcă, bineînțeles, acum ne gîndim cu toții la aceleași lucruri.

— Hi, ce ciudat! ține ea să continuie. Știi că, de fapt, noi abia acum am inaugurat școala.

Ar fi ciudat, într-adevăr, pentru că au trecut mai bine de două luni de la 15 septembrie — cînd primarul satului a tăiat panglica inaugurală în prezența întregului sat — dacă n-am ști cu toții că noi nu puteam considera cu nici un chip încheiată sărbătoarea din moment ce tocmai ei, zidarii, nu erau de față. Așa că am păstrat punctul «forte» al programului serbării, adică montajul literar-muzical intitulat «Cinste vouă, dragi constructori» pentru cînd or putea veni și ei — ne comunicaseră, de altfel, că asta se va întîmpla nu peste multă vreme, cînd vor isprăvi microcentrala din

---

PRIMELE ACORDURI ALE UNEI ORCHESTRE

Frumoasa idee i-a cucerit repede pe copiii Școlii generale din Vîrtoapele de Jos, județul Teleorman, fiind cu toții de acord ca în această formație să fie incluși cît mai mulți pionieri. Dintr-o scrisoare recent primită, aflăm că ei se pregătesc cu multă însuflețire în vederea participării la Festivalul național al educației politice și al culturii socialiste «Cîntarea României».

«La învățătură sîntem fruntași, în munca patriotică ne-am dovedit foarte harnici. Sîntem siguri că și în activitatea culturală vom dobîndi rezultate frumoase».